

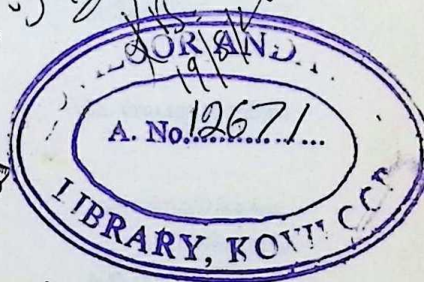
உ

சைதந்ய சாக்ஷாத்காரம்
என்னும்

ஸ்ரீ ரமண தரிசனம்

மஹர்ஷியின்
சரிதோபதேச தத்துவ விளக்கம்.

ஆசிரியர்
சாது-நடனனந்தர்

ஸ்ரீ ரமணசீரமம்
திருவண்ணாமலை
1998

AcenO:12671

© ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்,
திருவண்ணாமலை.
C.C.No. 2063

முதல் பதிப்பு : ஏப்ரல் 1957
இரண்டாம் பதிப்பு : அக்டோபர் 1973
மூன்றாம் பதிப்பு : 1998 - 1000 பிரதிகள்

பதிப்பாளர் :
வி.எஸ். ரமணன்
தலைவர்,
ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்,
திருவண்ணாமலை.

விலை : ரூபாய் 25/-

அச்சுக்கோர்வை:
ரெப்ளிகா,
சென்னை - 600 004.

அச்சிட்டோர்:
கார்த்திக் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை - 600 015.

பதிப்புரை

ஸ்ரீ ரமண தரிசனம் என்னும் இவ்வரிய நூல் அதன் ஆசிரியராகிய ஸ்ரீ சாது-நடனாநந்தரால் 1957-ஆம் ஆண்டில் முதற்பதிப்பாக வெளியிடப் பெற்றது. இந்நூல் சிற்சில திருத்தங்களுடன் ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்தால் 1973-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டு தற்போது மூன்றாம் பதிப்பாக வெளியிடப்பெறுகிறது. நூலையும் அதன் ஆசிரியரையும் பற்றி நூன்முகத்தில் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் இங்கதுபற்றிக் கூறுதல் மிகையாம். அன்பர்கள் யாவரும் இப்பதிப்பை உவகையுடன் வரவேற்று உயர்நலன் எய்துவரென்று நம்புகிறோம்.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம், }
திருவண்ணாமலை }

வே.சு. ரமணன்,
தலைவர், நிர்வாகக்குழு,

உ

ஓம்

நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

நூ ன் மு க ம்

“தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவாய் அருணாசலா”

—அருணாசல அக்ஷரமணமாலே.

அருணாசலமெனத் தொன்றுதொட்டு ஆன்றோரால் வழங்கப்பெற்றொளிரும் அகண்டான்ம சொருபத்தின் ‘எலையறும் அருளொளி’ விளக்கமே தமதியலாகப் பெற்றிலகிய பெருமான் ஸ்ரீ ரமண பகவான். மோனத்தே சாந் நித்தியத்தாலேயே-இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிய அப்பரமான்ம சொருபரின் பார்வை, முறுவல், சொல், நடையாதிய இயக்கமனைத்தும் ஆசிரயித்தவரது உள்ளத்தே அருளுணர்வைத் தூண்டியவா நிருந்ததென்பது பக்தர் பலரும் அறிந்தநுபவித்ததேயாம்.

அன்பர்தம் பாக்கியவசத்தால் அருள்வெள்ளமாய் அவ்வப்போது அன்னார்பாற் பொங்கியெழுந்த திருமொழிகளிற் சிற்சிலவே குறித்து வைக்கப்பட்டு வெளியிடப்பெறலாயின. அத்தகைய புனித சன்மார்க்கத் தொண்டின் சிறந்த கருவிகளாயமைந்த பாக்கியவான்களுள், இந்நூலாசிரியராம் திருமிகு-நடனாநந்தர் குறிப்பிடத் தக்கவராவார். பகவானது அருள் வாக்குகளை யெல்லாம் கூர்மையுடன் அவ்வப்போதே அவ்வவ்வாறே உள்ளத்துள் ஏற்று வெளியிடும் இவர்தம் அறிவாற்றலுக்கு, “ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்”-டில் இடம் பெற்றுள்ள “உபதேச மஞ்சரி” எனும் பகவதுபதேச மொழிகளின் தொகுப்பு நூலொன்றே போதிய சான்றாகும். சம்பாஷணைத் தொகுப்பாய் இந்நூலையும் இதன் ஆசிரியரையும் பற்றி

ஸ்ரீ பகவானே பலகால் சிறப்பித்துப் பேசியுள்ளதை அன்பர் பலர் அறிவர். இத்தகைய நுண்ணுணர்வுடன் பலகாலம் பகவதுபதேச நெறிநின் றொழுகியதன் விளைவாந் தகையின ராய், ஸ்ரீ பகவானது இயல், செயல், சொல், நடை முதலிய நற்றிறங்களை யெல்லாம் அடியார் மகிழ் நூல் வடிவிற் கனிவுடன் அநுசந்திக்கின்றார் சாது-நடனாந்தர்.

வேதாந்த நூல்களில் ஆசிரியருக்குள்ள பரந்த பயிற்சியும், எதிலும் உண்மையையே ஊடுருவும் அன்னாரின் நுண்ணறிவும், இந்நூலின் குருத்வத்தைப் பெரிதும் சிறப்பிக்கின்றன. இத்தகைய சிறப்புகள் பலவும் பெற்று, கண்டவர், காணருள், ஸ்திதப்பிரஜ்ஞை, அறத்தாறு, சற்பாவம், நிறைமொழி, தேர்வு, தெளிவு, திடம், நிர்வாணம் என்னும் பத்துவகைக் காட்சிகளில் பரமார்த்த லக்ஷணங்களை யெல்லாம் 60 இயல்களாக வகுத்துரைப்பதாய “ஸ்ரீ ரமண தரிசனம்” என்னும் பெயரிய இந்நூல், விசாரசீலர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கும் புருஷார்த்தத்தைத் தெளிவுற விளக்கிப் பரமாநந்தம் நல்கவல்ல சற்போத விளக்காகப் பிரகாசிக்கின்றது.

சாது-நடனாந்தர் தாம் கண்டு கடைத்தேறிய ஸ்ரீ ரமண பகவத் சொருபத்தை இந்நூல் வாயிலாக அனைவர்க்கும் தரிசனம் செய்விக்கின்றார்.

அறிவொளி ரமணன் அருளடி வாழ்க.

1-4-54

ஸ்ரீ ரமணச்ரமம்

விசுவநாதன்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

காட்சி 1 கண்டவரியல்

1	கடவுளைக் கண்டேன் காட்டவும் வல்லேன்	7
2	முதல்குரு வாய்ப்பர மோனங் குறித்தவர்	8
3	அக நோக்கும் அருள்வாக்கும்	9
4	காணுவ தெங்குங் கடவுட் காட்சியே	11

காட்சி 2 காணருளியல்

5	முதலிற் காண்பது முதல்வன் றனையே	12
6	தெள்ளிய ருருவில் தெய்வத் தன்மை	13
7	செருக்கா லுறுவர் சிலையா யமைவர்	14
8	குருவரு ளின்றிக் கூடரி துண்மை	15

காட்சி 3 ஸ்திதப்பிரஜ்ஞையியல்

9	பசு பட்சிகட்கும் பரமோப சாந்தம்	17
---	--------------------------------	----

காட்சி 4 அறத்தாற்றியல்

10	உலகெலாங் கவர்ந்த உத்தம ரிருவர்	18
11	இங்கியல் சக்தியே அங்கு மியல்வதாம்	22

காட்சி 5 சற்பாவனியல்

12	குருவெனத் தம்மைக் குறியா தருளினர்	24
13	குருவே தெய்வம் நிருபா தியினால்	27
14	சந்நிதி மஹிமையும் சாந்தியின் நிறைவும்	28
15	திரியும் மனமும் திரியா அறிவும்	29
16	அருளுற வார்வம் குருகுல வாசம்	30

காட்சி 6 நிறைமொழியியல்

17	குருபணி நெஞ்சத் தொருநிலைக் குறியாம்	34
18	நாட்டமுள் ளடக்கின் நடப்பன நடக்கும்	35
19	உள்ளந் திருந்தலே உண்மைத் தொண்டாம்	36
20	உண்மை யுணர்வே உடையான் பதமாம்	38
21	ஆன்மாநு பூதியே அருட்பிர சாதமாம்	39
22	இருப்பறி விப்பே இறையுப தேசமாம்	40
23	நான்றலை சாய்வே சான்றவர் பணிவாம்	44
24	அருபரம் பொருளே குருபர னுருவாம்	45
25	எங்கும் நிறைநான் எவ்விட மகல்வேன்	48
26	நடையிற் காட்டலே நல்லுப தேசமாம்	50

காட்சி 7 தேர்வியல்

27	நானா ராய்வே ஞான விசாரம்	56
28	இருப்பின் உணர்வே இயற்கை வடிவாம்	57
29	உணர்வின் நிழலே உபாதியால் ஜீவனம்	58
30	ஓர்வது மெய்ம்மை சார்வது பொய்ம்மை	59
31	ஒருமை யுணர்வே இருமையிற் காணல்	61
32	அறிவாய் நிற்பே ஆன்ம சமர்ப்பணம்	62
33	தாமஸ-ராஜஸத் தவிர்ப்பு தன் னிழப்பாம்	63
34	சாட்சி நிலையே தன்னியற் குறியாம்	65
35	வினையுடல் வாழ்க்கை விதிவழி யாகும்	67

காட்சி 8 தெளிவியல்

36	முத்தி யிரண்டெனல் மொழியள வினதே	72
37	சத்தியோ முத்தியே சார்பர முத்தியாம்	74
38	சாகப் பயில்வதே சாதனத் திறனும்	77
39	தனைவிடா தமையின் நினைவெலா மழியும்	78

40	நினைவொன் நெழினது நிலைதவிர் குறியாம்	80
41	வாதனை மடிவே சாதனை முடிவாம்	81
42	மூலா வித்தையின் முடியைக் கண்டனர்	83
43	உடற்பற் றறுத்தலே உயர்தவ மாகும்	84
44	பந்தசே ஷத்தையும் பார்த்ததற் தொலைமின்	84
45	தாழ்மையின் சிறப்பே தக்கோர்க் கணிகலம்	86
46	அபேத திருஷ்டியே அனுபவத் திறனும்	88

காட்சி 9 திடவியல்

47	இருப்பின் உணர்வும் இறைவன் உண்மையும்	95
48	ப்ரஜ்ஞானமும் பரப்ரஹ்மமும்	96
49	மெய்ஞ்ஞானமும் அஞ்ஞானமும்	97
50	அகச் சார்பும் புறச் சார்பும்	99
51	உருவ மனமும் அருவ மனமும்	100
52	கண்ட விருத்தியும் அகண்ட விருத்தியும்	100
53	பூரண ஒய்வும் பூரண முயல்வும்	102
54	அருவ மனமும் அவஸ்தாத் திரயமும்	103
55	சுகாநு பூதியும் சுகாதீதமும்	104
56	ஜீவன் முத்தனும் சிந்தை யெழுச்சியும்	107
57	பிரம்மவித்தும் பிராரப்தமும்	108
58	பிராரப்தமும் ஆகாமியமும்	116

காட்சி 10 நிர்வாண்வியல்

59	பந்த முத்தியும் சிந்தைத் தெளிவும்	119
60	பரிநிர்வாணமும் துரியா தீதமும்	121

ஓம்

நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

சிறப்புப்பாயிரம்

ஸ்ரீ ரமணசிரம நிவாஸ ஸ்ரீ முகவைக்கண்ண முருகனார்
இயற்றியது

நேரிசை வெண்பா

வித்தகமெய்ஞ் ஞான விபூதியா லெம்மனோர்
எத்தனகர்த் தத்துவமா லெற்றியே – இத்தரையில்
செய்வன செய்து முடித்தோராத் தேற்றியசீர்
ஐயன் குருரமணன் ஆம்.

1

ஆண்டகுரு நாத னருட்போ தனைவாழ்க்கை
காண்டலரு மோனக் கடவுளியல் – பூண்டவருட்
காதலோர் புத்திக் கலக்கமறத் தேர்ந்துசற்
போதரா வாழ்தற் பொருட்டு.

2

தநுகரணம் பற்றிச் சரிக்குமகங் கார
மனமயக்க வாழ்க்கையற மாற்றும் – கனரமணன்
தத்துவ போத தரிசனம் சாற்றினான்
புத்த நடனப் புமான்.

3

சொருபத் தியான சுடரொளியா வோங்குங்
குருபத்தி யானவருள் கொண்டு – துருவி
ஒடுக்கமுற் றுழ்ந்தவுளத் தூர்மெய் யுணர்வால்
அடக்கமுற் றுன்றநிட்டை யான்.

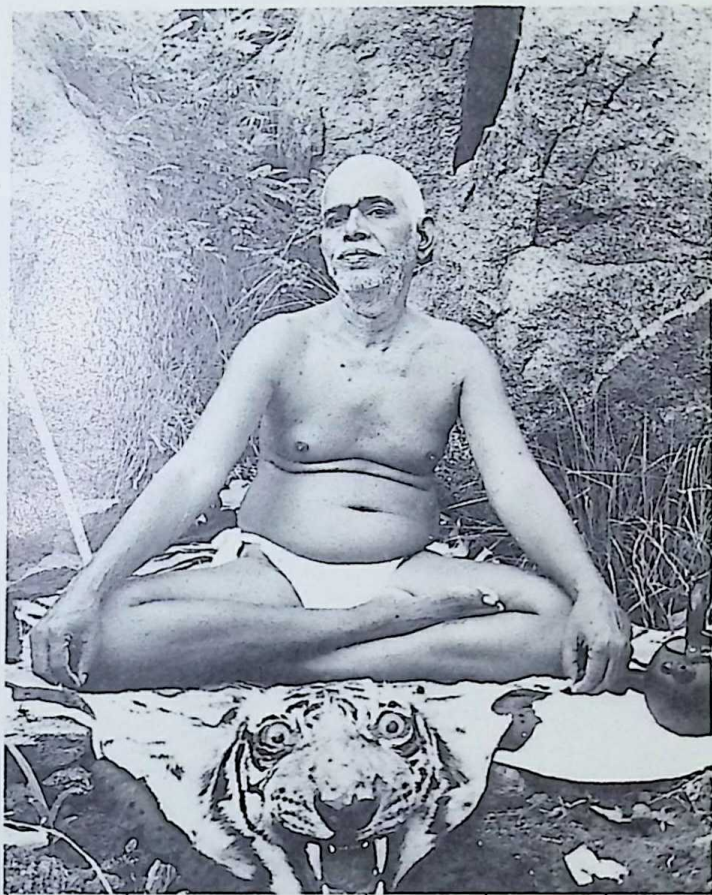
4

பரம்பொருளே பேணும் பரபத்தி யான
தருமங் கடைப்பிடித்த சான்றோன் – கருமம்
பிறிதொன்று செய்கடனாப் பேணாத போத
நெறிநின்ற நெஞ்சத் தவன்.

5

அளிதருமெய் யன்பா லகில குருவாய்
இளிவரல்சேர் மோகமறற் கெம்மான் – ஒளிசேர்
திருவாய் மொழியைத் தெவிட்டா வழத
வுருவாவுட் கொள்ளு முலகு.

6

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷி

ஓம்

நமோ ரமணாய

ஸ்ரீ ரமண தரிசனம்

பாயிரம்

எண்சீர் விருத்தம்

மாண்கொண்டே மாண்கவரும் மரபிற் றுனோர்
மாநுடனாய்த் தோன்றியொரு மௌனப் பார்வை
தாண்கொண்டே யுணர்வாக்கித் தமிழேற் கொண்ட
தவரமணன் சுயவடிவைத் தரிசித் தேனே. 1

கண்டேனா னற்றவிடங் காணுந் தேவைக்
காண்குறுமென் னுருவாவே கண்டேன் கண்டேன்
பண்டேதொட் டாணவமாய்ப் படர்ந்த தேகப்
பற்றிழப்பே யன்னவற்காண் பரிசு தாமே. 2

நேரிசை வெண்பா

எவரடிப் பற்றா லெனையா னறிந்தே
னவரருட் சார்பே யரணந்—தவரையருட்
சாதனையிற் கூட்டுந் தகைசா லிறைரமண
போதனையைச் சாற்றற் பொருட்டு.. 3

ஒருநினைவு மற்றுள் ளுணர்வா யிருப்பே
பரநினைவென் றெம்மான் பகருந்—திருமொழிக்
கோதக் கடற்றிரைபோ லுற்றுற் றெழிஜீவ
போதத் தவிர்ப்பே பொருள். 4

விண்ணெலாங் கொண்டுள் விரியிதய விண்காணாக்
கண்ணெலாம் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணாமோ
— உண்ணிலையாற்
சற்போத மெய்தியுப சாந்தியுறு நெஞ்சம்பின்
தற்போத மாமோ சரித்து.

5

நூன்மகிமை

பூன்றமாந் தானே பொருளென் றுணர் த்துதிறஞ்
சான்றரம ணேச தரிசனந்தான் — ஆன்றவருட்
போதவின னுயுளிருள் போக்கும் புறவிருளைப்
பூதவினன்*போக்குமா போல்.

6

குருவருளே பற்பலவாக் கூறுந்தெய் வங்க
ளருள்பலவு மாமென்ப ரான்றோர் — இருள கல்சீர்
சார்ந்தரம ணேச தரிசனமே பற்பலநூ
லார்ந்தபொரு ளத்தனையு மாம்.

7

நூற்பயன்

அண்ணு மலையடிமெய் யாரியனா யெங்கட்
குண்ணுட்டந் தந்தரம ணேத்தமனற் -- கண்ணோக்க
முற்றார்போ லன்ன னுபதேசத் தூன்றுதிறம்
பெற்றருந் தீர்வார் பிறப்பு.

8

காரா ரகத்தைக் கனவேயும் பற்றவிடந்
தாரா ரமண தரிசனத்தே — பேராப்
பிரியரா வாருன் பிரமையற் றுள்ளந்
துரியரா வாழ்வார் சுயம்.

9

சமர்ப்பணம்

சொற்குறிகட் கப்பாற் சுடரு மிறைரமண
சற்குருநற் றுட்கே சமர்ப்பணமாம் — கற்பவரைப்
பூன்றநிலை சேர்க்கும் பொருள்சே ரநுக்கிரகஞ்
சான்றரம ணன்றரிச னம்.

10

உ
ஓம்

ஸ்ரீ ரமண சற்குரு பகவான் சேவடி வாழ்க

ஸ்ரீ ரமண தரிசனம்

முன்னுரை

“ அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு ” —திருக்குறள்

“ நாமுலகங் காண்டலால் நானாவாஞ் சத்தியுள
வோர்முதலை யொப்ப லொருதலையே ”

—உள்ளது நாற்பது

என்பவாதிய நிறைமொழிகளால் துணியப்பெறும்
“ முதற் பொருள் ” என்பது :

கற்பனைப் பொருளா — காட்சிப் பொருளா ?

காட்சிய தாயின் — கண்டவ ருளரா ?

கண்டன மென்பார் — காட்டற் கியலுமா ?

எனுங் கடவுளைப்பற்றிய விசாரணைகள் பகுத்தறிவுலகந்
தோன்றினபோதே, அதாவது, வேள்வித்தீவடிவில்
போற்றப்பெறும் தெய்வதத்துவத்தையும் அதனாற்
பெறும் சொர்க்கத்திறத்தையும் ஆராயத் தொடங்கிய
உபநிடதகால முதலே தோன்றினவாய், தொன்று
தொட்டே அறிவுலகை இயக்கிவருகின்றனவேனும்,
மேன்மேலும் புதுமையிலேயே நாட்டமுறும் மனித
மனம் தனது மூலத்தை அடைதற்பொருட்டு அனாதிகால
மாகச் செய்துவரும் ஆன்மார்த்த முயற்சிகளில் ஓய்வு
கண்டதேயில்லை. இது, கடலின் ஆழத்தைக் காண விழை
யும் உப்புப்பதுமையின் முயற்சிக்கொப்பாகும். இத்தற்

கொலை முயற்சியில் வெற்றி காணும் வரையில் மனதிற்கு உய்வில்லாமையால், அது தானுள்ள வரையில் ஓய்வு காணப்போவதில்லை. இமயத்தின் முடியையும் ஆழ்கடலடியையும் விண்மீ வியல்பையும் சோதிக்கும் முயற்சியில் உயிரையே தியாகம் செய்யும் மாநாடவுலகம், அதியற்புதமான இத்தூலப் பிரபஞ்சங்களுக்காதாரமான அனந்த சக்திகளுடைய அச்சுக்குமப் பொருளை அறியும் முயற்சியில் எண்ணிறந்த ஜன்மங்களைப் பலியிடுகின்றதெனின் அது வியப்பாமோ?

ஆதிபகவனின் அடிமுடிகளைக் கற்பகோடிகாலந்தேடியும் பிரம்ம-விஷ்ணுக்களால் காணக் கூடவில்லை யென்னும் அருணாசல தத்துவம், எத்தனைகோடி ஜன்மங்களைப் பலியிடினும் அகங்கார மமகாரங்க ளுள்ளவரையில் ஜீவன் தனது மூலத்தைக் காண முடியாதென்னும் பாரமார்த்திக ரகசியத்தைப் பற்றியதே போலும்! எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாமோ, எதை அடைந்தால் எல்லாம் அடைந்ததாமோ, அந்த அறிபொருளைத் தானாகவே உணர்வதாய சொரூப சாட்சாத்த்காரம் அடையாதவரையில் நிலையான நிச்சலானந்தத்திற் கிடமின்மையால், நிரங்குச த்ருப்திக்கான உபாயங்களைக் காணற் பொருட்டு அனாதிகாலமாக அரும்பாடுபட்டுவரும் அறிவுலகை அருளுணர்வால் உய்விக்கவே பல்வேறு சமய சாத்திரங்களும் சன்மார்க்கத் திறங்களும் தோன்றிய வேனும், முற்கூறிய முவ்வகைச் சங்கைகளுள் முன்னி ரண்டற்கும் போலப் பின்னதற்குக் கடந்த நூற்றாண்டுக்கு முன்வரையில் திருப்திகரமான சமாதானம் கிடைத்த தில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வடநாட்டில் அவதரித்த பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரே அதிதீவிர முழுட்சுவான ஸ்ரீ விவேகானந்தரை முன்னிட்டு அவ்வருங்கேள்விக்கும் போதிய ஆதரவளித்த மஹா புருஷராவர்.

அம்மஹான், 'தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும்' கண்டு அத்தலைவனே தானாய், பிறப்புத்தீரும் பிரம்மோபதேசத்தைத் தோதாபுரிபாற் கேட்டறிந்தது முதலே, 'நீ நானென் றிரண்டிலாமல் நிறைந்த பூரணராக நிலைக்கப்பெற்றன ரேனும்,

“சமாதி நிலையினின்று இறங்கினால்தான் என்னால் பேசமுடிகிறது; அத்தைவத ஸ்திதியான அதிதநிலையில் எதை அனன்னியமாகக் காண்கிறேனோ, அந்த அகண்ட-பரிபூரண-கேவல-ஸந்மயமான பரப்பிரமத்தைத்தான் துவைதநிலையில் அநுக்கிரக வடினளாம் அம்பிகையாகக் காண்கின்றேன்”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, அத்தகைய தமது திவ்யாநுபவ நுட்பங்களை.

தேஹ புத்த்யா து தாஸோஹம்
ஜீவ புத்த்யா த்வதம்ஸக : |
ஆத்ம புத்த்யா த்வமேவாஹம்
இதி மே நிஸ்சிதா மதி : ||

(தேக பாவத்தில் துவிதமும், ஜீவபாவத்தில் விசிஷ்டாத்துவிதமும், ஆத்மபாவத்தில் அத்துவிதமும் அநுபவமாம்.)

என்னும் சுலோகத்தால் விளக்குவதுண்டென்று அன்பர்களாற் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாற்றால், அதிகார மறிந்து அநுக்ரகித்தலில் வல்லுநரான அத் தேசிகேந்திரர், துவிதநிலையிற் கடவுளைக் காணப் பேரவாக்கொண்ட ஸ்ரீ நரேந்திரரின் ஞானாக் கினியி னாற்றாமைக் கிரங்கித் தாமும் அந்நிலையில் நின்றே அன்னார்க்கு அன்றருளிய ஆப்தமொழிகள் கௌண பக்ஷத்தவே யென்றாலும், அவையே ஆற்றரிய அருட்

டாகத்தினின்று ஸ்ரீ விவேகாநந்தரை அக்கணமே உய்விக்கும் அமிர்ததாரைக ளாயின வென்பது உண்மை. எனினும் ;

“ ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை
உண்டுபணும் ஞானமாகும் ”

என்னும் தாயுமானவரின் ஞான நீதிக்கேற்பப் பிற்காலத்தில் அதே விவேகாநந்தர்,

“ மெய்ப்பொருளைக் காணவேண்டாம் ; அதுவேதான் தனது சொரூபமென்னும் தத்துவத்தை உணர்ந்து, அதை அநுபூதியில் நிலைநிறுத்தலே கடவுட் காட்சியாம் ”

என்று அத்வைதசித்தாந்தத்தைத் தெளிவாக்கியதோடு அமையாது,

“ அனைத்தையும் கடவுளாய்க் காண்கையே மஹா யோகம். இந்தத் திவ்ய திருஷ்டியினரே தேவராவார். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தும் ஞானாசிரியர், தாமே இதற்குச் சான்றாகவும் விளங்குகிறார். ஆனால், அடியார்கள் உபாதி திருஷ்டியுடையவராய், ஆசிரியரின் பரமார்த்த சொரூபத்தை மறந்துவிடுகின்றனர் ” என்று, குரு தத்துவ ரகசியத்தையும் விளக்கினமை பிரசித்தம். அப் பெரியாரின் பரிவுரைக் கேற்ப ,

“ எனதென் பதும்பொய் யானெனல் பொய்
எல்லா மிறந்த விடங்காட்டும்
நினதென் பதும்பொய் நீயெனல் பொய்
நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன் ”.

என்ற தாயுமானவரின் அருள்வாக்கே சன்மார்க்க லக்ஷிய மாதலால், அந்தப் பரிபூரணநிலை சஹஜானுபூதியாகும் வரையில் சாதக ருளத்தில் அதுவே தலைப்பட்டிருத்தற்குப் பல்லாற்றானும் துணைசெய்வதே இந்நூலின் குறிக்கோள்.

நூல்

காட்சி 1

கண்டவரியல்

1. கடவுளைக் கண்டேன் காட்டவும் வல்லேன்

“கடவுளைக் கண்டேன்! பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டேன்! நீ எவ்வளவு நிதரிசனமாக என்னைக் காண்கின்றனையோ அவ்வளவு நிதரிசனமாக நான் கடவுளைக் காண்கின்றேன். உண்மையைக் கண்டவர் காட்டவும் வல்லவர். பிரத்தியக்ஷ அநுபூதிகளாய் இவற்றில் ஐயத்திற்கு இடமில்லை.”

இவையே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது அருட்பிரசாதங்களாகும். இந்த திவ்ய தரிசனங்களால், ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தை ஆன்றோர் அநுக்ரகத்தாற் சாத்தியமாக்கியருளினார் அப்பெருமான். அதே நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தென்னாட்டில் தோன்றி அகிலமெலாம் அருட்கதிர் பரப்பிய ஆன்மசூரியனும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரோ, காண்பானாகிய தனக்கு வேறாய்க் கடவுளின்மையாலும், தமதிருப்பையறியார் எவருமின்மையாலும் தமதிருப்பே கடவுளிருப்பாதலாலும் இருப்பது தாமாகிய கடவுளே யாதலாலும்

“கடவுளைக் காணாதவர் எவருமே யில்லை; கடவுள் தரிசனம் இயற்கையதாகும். சுபாவமான இச் சுவாநுபூதி யுண்மையை உணராமையே அறியாமை. அஞ்ஞானமென்பது உடல்நாட்டமாகிய அகந்தையே யாதலால், அகந்தையின் நிவிருத்தியே கடவுளின் பிராப்தி,

தன்னை அறிவதே கடவுளை அறிவதாகும், கடவுளை அறிவ தென்பது தானாக இருத்தலே, சொருபாநுபூதியே பிரம் மாநுபூதியாதலால் கடவுளும் தானும் வேறு வேறல்ல.”*

என்று கூறி, மனிதசொருபத்தின் தெய்வத்தன் மையை வெளிப்படுத்தியதன்மூலம் அனாதிகாலமாகச் சுகராதிய ரிஷிபுத்திரர்க்கும் அரிதாய்த் தோன்றிவந்த ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை இயற்கை அநுபவமாகவே* விளக்கி எல்லாரையும் உய்வித்தருளிய ஞான வள்ள லாகப் பிரகாசிக்கலானார்.

2. முதல் குருவாய்ப் பரமோனங் குறித்தவர்

மாவிடவுலகைக் கடைத்தேற்றத் திருவுளம்பற்றிய மகாதேவர் மாணக்காட்டி மாணப் பிடிக்கும் மனித மரபையே தாமும் பின் பற்றிப் பூண்டருளிய மாநுடக் கோலங்களுள், ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி சொருபமே முதலா வதாம். அவரே முதல் குருவுமாவார். அன்று தாம் மெளன முத்திரையால் அநுக்கிரகித்தருளிய சுவாநுபூதி யாகிய சொருப ஞானம் இன்று வேதாந்த பாடமும்

* இருக்கு மியற்கையா லீசஜீ வர்க
 னொருபொரு ளேயாவ ருந்தீபற
 உபாதி யுணர்வேவே றுந்தீபற.

தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
 றன்னை யுணர்வதா முந்தீபற
 தானிரண் டற்றதா லுந்தீபற.

—உபதேசவுந்தியார்

* “ஒல்லையாம் பிரம்மம் நூலால் உற்றது போலே தோன்றும்
 எல்லையில் நாமெப் போதும் ஏகமென் றிருந்தி டாயே”

—கைவல்ய நவநீதம்.

வாக்கியார்த்த பாவனையுமாக மாறி உலகம் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொண்டு பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்தாற் பீடிக்கப்பட விருப்பதை யுணர்ந்து, “இடையன் ஆடுகளைத் தேடித் திரிவதைப் போல இறைவனும் ஜீவான் மாக்களைத் தேடிக்கொண்டே யிருக்கிறான்” எனும் பைபிள் வாக்குப்படி தாமே மீண்டும் மஹர்ஷியாக அவதரித்து மௌனமே மஹாவாக்கியப் பொருள் என்பதை சுவாநுபவத்தால் விளக்கியருளினர். இவ்வுண்மையைப் பலர் அறியாதிருக்கினும், அன்னரின் திருவவதார ரகசியம் அதுவே. “மறுகு வாதனைகள் தீர்ந்த மௌனத்தையன்றி வேறேர் உறுகதி நல்லதில்லை” என்னும் வாசிஷ்டக் கருத்தின்படி மௌன நிலையே மாநுட்ப பேறென சதா மௌனக் குறிப்பாற் காட்டி நின்றதோடு அம் மனோதீதமாய ‘பரமார்த்த நிலையை மௌனத்தாலன்றி விவரிக்க வெண்ணு’ தென்று வாக்காலும் விளக்கியருளினார் பகவான். இவ்வாற்றால், பிரம்ம சாக்ஷாத் காரத்தை உண்மைக் குறிப்பால் நிதரிசனப்படுத்தத் திருவவதாரம் செய்த பரமாசிரியருள், ஆதி குருவான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்குப் பின்னவர் ஸ்ரீ ரமணரேயாவர். முன்னவரால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றவர் நால்வரேயாக, பின்னவர் பல்லாயிரம் பக்தர்கள் சதா தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றமைக்கான ரகசியங்கள் ஆய்தற்குரியனவாம்.

3. அகநோக்கும் அருள்வாக்கும்

மஹர்ஷிகளையும் மாமுனிவரையும்போன்ற மாண்புறுந் தெய்விக புருஷர்களுக்கே உரியதாகப் பல்லாழி காலம் பாவிக்கப்பெற்றுவந்த பரமபதத்தை இன்று அடுத்தார்க்கெல்லாம் அநாயாசமாக அநுக்ரகித் தருளினார் பகவான். மனிதனின் இயற்கைவடிவை உள்ளுணர்வால் உணர்த்துவதே முன்னோர்க்கண்ட உபதேச முறையாகும்.

அம் மரபையே தாமும் பின்பற்றியதோடு, அதனை நுண்ணுணர்வால் உய்த்துணருந் திறமிலார்க்கு சொற் குறிப்பால் விளக்கியருளும் விஞ்ஞானமுறையையும் மேற்கொண்டிருந்தமையே எண்ணிறந்த அடியார்கள் அன்னாரைப் பரமாசிரியராகப் பற்றுதற்குக் காரணமாயிற்று.

“பலகாலம் பதநிழலைப் பற்றிநின்றும் பகவான் அநுக்ரகம் பட்டப் பகலாய்ப் பளிச்சிடவில்லையே!” எனக் குறையிரந்து நிற்பார்க்கு மஹர்ஷி அநுக்கிரகிக்கும் பஹிரங்கஉபதேசம் இதுவேயாம் :

“பகவான் சதா அநுக்ரகித்துக்கொண்டேதா னிருக்கிறார். உண்மையை இன்மையாகவும் இன்மையை உண்மையாகவும் பாவிப்பது தான் அறியாமை. நீயேதான் ‘நான் நான்’ என்று இயற்கையாகவே சதா பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கின்றாயே! அந்த உண்மையுணர்வினும் வேறாகவா இருக்கிறார் பகவான்? நீயென்றும் நானென்றும் வேறுவேறுகத் தோற்றுவிப்பது உடல்நாட்டந்தானே; உண்ணாட்டத்தால் அதுவே உள்ருணர்வாகி, உள்ளது ஒன்றேயென்பதை உணருமாயின் பின் நீயெனற்கும் நானெனற்கும் இடம் ஏது? உனது உண்மையை உள்ள வாறுணர்ந்து சும்மாவிருப்பதே குருவநுக்ரகமாகும்.”*

மனிதனது இயற்கைவடிவை இவ்வாறு விளக்கியருளி உடனே இமையா நாட்டத்துடன் உண்ணோக்கிச் சும்மா விருந்து தாம் கூறிய அவ்வுண்மையைக் குறிப்பாற் காட்டியருள்வார் மஹர்ஷி.

* “குருவின்வல் லபவிளக் கத்தாற்
கண்டனம் எனல்வீண் நானுநீ தானுங்
கண்டன பரம்பொருட் பொலிவே

—ஞானவாசிஷ்டம்.

4. காணுவ தெங்குங் கடவுட் காட்சியே

பகவத் சொருபிகளாகப் போற்றப்பெறும் கிருஷ்ணர், புத்தர், கிறிஸ்து, முகமது போன்ற மஹா புருஷர்களால் படர்க்கையதாக உபதேசிக்கப்பெற்று இதுகாறும் பரோக்ஷப் பொருளாகப் பாவிக்கப் பெற்றுவந்த பரமான் மாவை இன்று தன்மையதாகத் தெளிந்துய்யுமாறு பின் வரும் விளக்கங்களால் அபரோக்ஷப்படுத்துகிறார் மஹர்ஷி.

“அறிவே மனிதன் சொரூபம். தனது இயற்கை நிலையில் அவன் யாதொன்றையும் அறிவதில்லை. என்னை யெனின், உள்ளது ஒன்றே; உண்மையுணர்வே அதன் சொரூபம். இதுவே மனிதனது இயற்கை நிலையாதலால் அத்துவிதமும் பரிபூரணமுமான அந்தப் பரவெளியில் இரட்டைக்கோ முப்புடிக்கோ சிறிதும் இடமின்மையா லென்க.

ஆக, மனிதன் தனது சுயசொரூபத்தை இருப்புணர்வு மாத்திரமாகத் தெளிவதுதான் ஆன்மவித்தை. எல்லே யற்றதும் அன்னிய மற்றதுமான ஸ்வஸ்வரூப உணர்வே, ஞானதிருஷ்டியென்றும் ஆன்மஞானமென்றும் கூறப் பெறுவது.

பரமான்மா பரிபூரண சொரூபியாக வர்ணிக்கப் பெறுதலாலும், அத்துவிதமும் அகண்டமுமே பரிபூரணத் தின் இலக்கணங்களாதலாலும், பரமான்ம நிலையில், பார்க்க கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்பெறும் பொருள் ஆகிய திரிபுடித் தோற்றங்கள் கற்பனையாலன்றிப் பரமார்த் தத்தில் இல்லை.

* “பூரணத்திற் குண்டோதா னேகதேசம்?”

“பூரண னெனும்பெயர் விரிக்கிலுரை வேறுமுளதோ?”

—தாயுமானவர்

காட்சி 2

காணருளியல்

உள்ளதாகிய கடவுளுக்கு அன்னியமாக யாதொரு பொருளுமே இல்லையாயின், ஜாக்ர-ஸ்வப்னங்களில், இடம் பொருளாதிய நாம ரூபப் பிரபஞ்சங்கள் தோற்ற மாவதெப்படி? மற்றும், எல்லோருக்கும் அநுபவமாயுள்ள பிரத்தியக்ஷப் பிரபஞ்சம் இன்மைப் பொருளாதலும் அப்பிரத்தியக்ஷப் பிரஹ்மம் உண்மைப் பொருளாதலும் எவ்வாறெனின்,

5. முதலிற் காண்பது முதல்வன் றனையே

பார்க்கப்பெறும் பொருள்களுள் எதுவும் அறிவின தல்ல, அறிவிப்பதும்ல்ல. அறிவே அவற்றை விளக்கு விப்பது. அறிவுருவமோ ஆன்மாவுக்கே உரியது. அது என்றுமுள்ள, எங்கும் நிறைந்த இயற்கை யுணர்வாய்த் தனக்குத்தானே சதா பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதோடு உலகையும் பிரகாசிப்பிக்கையால், சுயஞ்சோதியாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே காட்சிகளுக்கெல்லாம் முதற்காட்சியாகும். திரையில் தோன்றும் படக்காட்சிகளைக் காணு முன், அவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் பிரகாசமே முதலிற் பார்க்கப்பெறுவது போல், ஜாக்ர-ஸ்வப்னங்களில் தோன்றும் ஜகக் காட்சிகளுக்கெல்லாம் முதற்காட்சியாக, அவற்றைப் புலப்படுத்தும் அறிவுப் பிரகாசமே புலனாதல் காண்க.

சூரியப்பிரகாசமும் தீபப்பிரகாசமுமே பொருள்களைப் பிரகாசிப்பிப்பனவாக இருக்க, ஆன்மப் பிரகாசமெனல் எங்ஙனம் பொருந்து மெனின், கண்ணின்றித் தோற்று விக்க முடியாத காட்சிகளை ஆன்மப் பிரகாசம் கனவில்

தோற்றுவித்தலாலும், அதுவே அகக்கரணப் புறக்கரணப் பிரகாசங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாதலாலும், உள்ளுணர்வாகிய ஆன்மா சுட்டுணர்வாற் காண்பானாகி எதிரும் பொருள்களிற் பிரதிபலித்து அவ்வப் பொருள்களாகத் தன் பிரதிமையையே காண்டலாலும், பிம்பத்தையன்றிப் பிரதிபிம்பம் இல்லாமைபோலக் காண்பானையன்றிக் காட்சிகளில்லாமையாலும், 'ஏகம்ஸத் விப்ரா பஹுதாவதந்தி' 'சர்வம் ப்ரஹ்மமயம் ஜகத்' என்னும் சுருதிகளின் கோஷப்படி, 'உள்ளது ஒன்றே' என்பதும் 'உலகம் அவ்வுண்மையின் சாயையே' என்பதும் தெளிவாதலாலென்க.

6. தெள்ளிய ருருவில் தெய்வத் தன்மை

பகவான், மஹர்ஷி, அருட்குரு, பரமாசிரியர், அவதாரபுருஷர் எனப் பக்தர்களால் தெய்வமாகவே ஸ்ரீரமணர் போற்றப்பெற்றாலும், அவர் தம்மை எப்பொழுதும் பிறர் திருஷ்டிக்குப் பாமரராகவே காட்டிக்கொண்டிருந்தார். மஹர்ஷியின் திருமேனியே திவ்யப் பிரகாசத்தால் அருளுருவாகக் காட்சி தந்து எல்லாருள்ளங்களையும் கவர்ந்துகொண்டிருந்தமையால், அன்னாரின் பகவத் சொரூபத்தை நிரூபாதிகதிருஷ்டியால் உள்ளவாறு தரிசித்தோர் வெகு சிலராகவே யிருக்கக்கூடுமேனும் அவரது சுகள தரிசனமே சாந்திக்குப் போதுமானதாயிருந்தது.

சுயசொரூபத்தைக் காணப்பெறாத பாமரர்மனப் பான்மையினும் பகவான் திருவுளப்பான்மை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். அவர் தம்முண்மையையே யன்றிப் பிறருண்மையையும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் எப்பொழுதும் சர்வாத்ம சொரூப ஸ்திதப் பிரஜ்ஞராகவே விளங்கிக்கொண்டிருந்தமையால், பல்

வேறு இயல்புகளையுடைய பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர் களுக்கிடையே தாம் வீற்றிருந்தும், தம் நிலையிற் சிறிதும் மாற்றமின்றி, எல்லோரையும் தன்மயமாகவே பார்க்கும் சமதிருஷ்டியினராகக் காணப்பெற்றார். சமதிருஷ்டியே ஆன்மதிருஷ்டியாதலாலும், மாநுடவுருவில் தெய்வத் தன்மையைக் காட்டுங்குறி அதுவேயாதலாலும், ஞானி களின் திவ்ய திருஷ்டிக்கு இலக்கானவர்க்கு அம்மகான் களின் தன்மய அகண்ட திருஷ்டியான பராகாச வெளியே புகலிடமும் இருப்பிடமுமாகும். “குருவின் பார்வையிற் பட்டோர் மீளமாட்டார்” என்னும் தம் திருவாக்கைத் தமது அருட்கண்பட்டோர்க்கெல்லாம் அப்பொழுதே அவ் விடத்தே அநுபவமாக மெய்ப்பித்துவந்தார் பகவான். கங்கைநீர் ஸ்பரிசித்தோரை யெல்லாம் பாவனராக்கும் தன்மையுடையதேபோல், தெய்விகபுருஷரின் திவ்ய திருஷ்டியும் தரிசித்தோரையெல்லாம் பவித்திரராக்கும் மஹிமையுடையது. தெள்ளியர், தாம் உருவத்தால் மனிதரேனும், தன்மையால் தெய்வ சொரூபிகளே யென் பதற்கு எல்லா வகையாலும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார் மஹர்ஷி.

7. செருக்கா லுறுவர் சிலையா யமைவர்

இரும்பையும் தங்கமாக்கும் அற்புத சக்தி வாய்ந்த ரசமணியே போல், தகவிலரையுந் தன்னியராக்கும் சாந்நித்திய சீலரான பகவான், மௌனத்திற் பல்லாண்டுகள் கழித்துச் சிறிது பேசத்தொடங்கியதும், இனிப்பை ஈக்கள் மொய்ப்பதுபோல் அறிவுலகம் அவரைச் சூழத் தலைப்பட்டது. வேதம் பயில்வதுபோல், வேதாந்தத்திற் சிறிது பயின்று, தம்மைத் தாமே பிரம்மமெனப் பிரகடனப் படுத்திக்கொண்ட செருக்கரிற் சிலர், குருத்வத்தால் மஹர்ஷிக்கு ஏற்பட்டு வரும் மகோன்னத நிலையைக்

காணச் சகியாது அவரைத் தர்க்கத்தால் தலைகுவிவிக்கும் அழுக்காறுடன் சந்நிதிக்கு வருவாரேனும், பகவான் பார்வை பட்டதும் புலியைக் கண்ட பூனையேபோல் உரையுணர் வொடுங்கப்பெற்றுச் சேட்டைகளற்ற உயிர்ச்சிலைகளாகி விடுவர். அங்ஙனம் நெடும்போதமர்ந்திருந்தபின், ஏதோ புத்துணர்ச்சி பெற்றவராய்த் தம் பேதைமைக் கிரங்கி, மன்னித்தருளுமாறு உருக்கத்துடன் பகவானைப் பிரார்த்தித்து நிற்பதும், அதற்கு பகவான் கிருபா நோக்குடன் “எல்லாம் அவனாகவே இருக்கும்போது யாரை யார் மன்னிப்பது, தமக்குத் தாமே துரோகம் செய்துகொள்ளாம லிருப்பதே உய்வுக்குப் போதுமானதாகும்” என்று புன்னகையுடன் ஆறுதல் கூறியருள்வதும் அந்நாட்களில் இடையிடையே நிகழும் ருசிகர சம்பவங்களாக இருந்தன.

ஐகத்குருவாகப் போற்றப் பெறும் ஆதிசங்கரர், தம் காலத்தில் பாண்டித்தியத்தில் பிரபலஸ்தர்களுள் பல கர்மகாண்டிகளையும் மதவாதிகளையும் தமது அபார ஞானப் பிரபாவத்தால் அடிமைகொண்டு அத்வைத ஞானத்தில் தம்மை ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் தனித் தலைவராய் ஸர்வஜ்ஞபீடம் ஏறியது பிரசித்தம். அன்று சங்கரர்பால் எந்த அருட்சக்தி வாக்காக நின்று ஐகமெங்கும் பிரகாசித்ததோ அந்த அருட்சக்தியே இன்று ஸ்ரீரமணர்பால் நோக்காகிப் பார்வை மாத்திரத்தால் பாருலகைப் பவித்திரமாக்கும் பரஞ்சுடராகப் பிறங்கியது. இவ்விருவர்க்கும் கால-தேச-நாம ரூபங்களால் மாத்திரமே யன்றித் தெய்வத்தன்மையாற் சிறிதும் பேதமில்லை.

8. குருவரு ளின்றிக் கூடரி துண்மை

கலைமகளின் கடாசும் பெற்றவரும், அபார மேதாசக்தி வாய்ந்த சகலாகம பண்டிதரும், மந்திரேசுரரென்

றும் காவியகண்ட ரென்றும் பலராலும் போற்றப்பெற்ற வரும், சக்தியுபாசனை யோகப் பயிற்சி முதலிய சாதனைகளால் பஞ்சகிருத்திய ஆற்றல்களும் பெறக்கூடுமென்ற நம்பிக்கையுடன் பல்லாண்டுகள் கடுமையான விரதங்களோடு அருந்தவம் முயன்றவரும், ஆசகவியும், வாக்குவன்மையால் சதா பல வித்வான்களாற் சூழப்பெற்றிருந்தவரும், தியானத்தில் பல அற்புதக் காட்சிகளைக் காணும் திவ்யதிருஷ்டியினரும், மானிடரெவரையும் பரமாசிரியராகக் கொள்வதில்லை யென்னும் பரம வைராக்கியத்தால் பன்னெடுங்காலம் யாரையும் பணியாதிருந்தவருமான ஒரு மஹா புருஷரே இறுதியில் ஸ்ரீ ரமணரைச் சரணடைந்து தவத்தின் தத்துவத்தை அநுக்ரகிக்கப்பெற்று ரென்றால் மஹர்ஷியிடம் இயல்பாகவே பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த எல்லையற்ற அருட்பிரகாசத்தையும் அநுக்ரகத் திறத்தையும் உள்ளவாறு அறியவல்லார் யார்? ஸ்ரீ ரமணரை, மஹர்ஷியென்றும் பகவானென்றும் அறிவுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் இம் மஹாபுருஷரேயாவர்.

காட்சி 3

ஸ்திதப்பிரஜ்ஞையியல்

பகவத்கீதையால் பெரிதும் போற்றப்பெறும் ஸ்திதப்பிரஜ்ஞையை பகவான் இயற்கையாகவே பெற்றிருந்தமையால்—சாந்நித்யபலத்தாலேயே ஆதித்தனிடமிருந்து அக்கினியைக் கிரகிக்கும் காந்தக்கற்களேபோல்— மஹர்ஷியின் தரிசன பலத்தாலேயே ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் ஆன்மசாக்ஷாத்கார சித்தராயினர். இது அணுகத்தொண்டர் பலரும் அநுபவபூர்வமாக அறிந்ததேயாம். மஹர்ஷியின் தரிசனத்தால் பாவனமாகிய இத்தகைய திருக்கூட்டத்துள் அஃறிணை வர்க்கங்களுமுண்டு.

9. பசுபட்சிகட்கும் பரமோப சாந்தம்

மஹான்களின் கிருபையால் பசுபட்சியாதிய அஃறிணை உயிர்களும் பரமபதம் பெறல் கூடுமென்பதைப் பின்வரும் சம்பவத்தாற் பிரத்தியட்சப்படுத்தி யருளிஞர் பகவான். அதாவது: எப்பொழுதும் ததேகத் தியான ராய்த் தானே தானான தன்மய நிலையில் அநுக்ரக மூர்த்தி யாய் வீற்றிருந்தருளும் பகவான் ஓர்கால் அத்தகைய நிலை யிலிருந்து பஹிர்முகப்பட்டவராய்ப் புன்முறுவலுடன் பக்தர்களை நோக்கி:—

“ லக்ஷ்மி இப்பொழுது என்ன நிலையிலிருக்கிறாள் தெரியுமா?” என்று திடீர் கேள்வியொன்று போட்டார். பகவான்பால் இத்தகைய வினோதத் திருவிளையாடல்களை என்றுங் கண்டிராத பக்தர்கள், எதிர்பாராத இவ்வதிசயக் கேள்வியால் திகைப்புற்றவராகி, பகவான் திருமுகத் தையே வியப்புடன் நோக்கினர். பிரசந்நமூர்த்தியான பகவான், தம்மெதிரே இமையா நாட்டத்துடன் அசையாது நின்றனுகொண்டிருக்கும் ஒரு பசுவைக் காட்டி;

“ இவள் நிர்விகற்ப சமாதியில் இருக்கிறாள் ”

என்று கூறித் தமது அபார அநுக்ரக சக்தியைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தி எல்லோரையும் அதிசயிக்கச் செய்தார். இலக்குமி யென்னும் செல்வப் பெயருள்ள இந்தப் பசு ஆசிரம சம்பந்தமுடையது. அது வழக்கம் போல் ஒரு நாள் மஹர்ஷியின் தரிசனத்திற்கு வந்து சந்நிதியில் நின்று கொண்டிருக்கையில், பகவான் அதை அன்புடன் நோக்கியவாறே அதன் சென்னியைத் தடவிச் செய்தருளிய ஹஸ்தமஸ்தக சையோக தீக்ஷையின் மஹிமையால் உடனடியாக வாய்க்கப்பெற்ற கைவல்ய சித்தியே இது.*

* அஃறிணைத் தன்மையுடைய பல உயர்திணை உயிர்களைக் காணக்கூடுமெனும் உயர்திணைத்தன்மையுடைய ஒரு ர. த.—2

பகவான் கிருபைக்குப் பாத்திரமாகப்பெற்ற நாய்-மயில்-அணில்-காகம் முதலிய வேறு பல அஃறிணை உயிர்களும் உண்டு. அவை ஒவ்வொன்றன் சரித்திரமும் அற்புதமானதே. இவ்வாறு பகவான் சந்நிதி விசேஷத்தால் அஃறிணை வர்க்கங்களே அந்தக்கரணம் அடங்கப்பெற்றன வென்றால் உயர்திணை உயிர்களைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அருணாசலத்தின்கண் அருளிறையாக அரை நூற்றாண்டெழுந்தருளியிருந்து அடுத்தோர்க்கெல்லாம் அனந்த வகைளில் அருளியுள்ள அநுக்ரக மஹிமைகள் அளவுக்குட்பட்டனவல்ல.

காட்சி 4

அறத்தாற்றியல்

10. உலகெலாங் கவர்ந்த உத்தம நிருவர்

அனாதிகாலமுதல் அறிவுலகிற்கு அருள்வாழ்வளித்தற் பொருட்டு அவனியின்கண் அவதரித்த அறவோர்கள் அளவிறந்தவராவர். பேரானந்தப் பெருவாழ்வளிக்குந்திறத்தனவாக அப்பெரியோர்களால் உபதேசிக்கப்பெற்ற அறநெறிகளில் தலையாயவை கரும யோகமும் ஞான யோகமுமாம். நம் தலைமுறையில் தோன்றிய மஹாத்மா

அஃறிணை உயிரைக் காண்டல் அரிதாகும். “இவள் எத்தனை ஜென்மங்களில் என்னென்ன தவங்களைச் செய்திருக்கிறாளோ! தவக்குறையை முடிக்கத்தான் இப்பொழுது நம்மிடையே வசிக்கின்றனள் போலும்!” என்று பகவானே ஓர்கால் இந்த இலக்குமியின் புனிதத்தன்மையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நிர்வாணசித்திக்குப் பின் இதன் உடல் ஆசிரமத்துக்குள்ளேயே பகவானது பார்வையில் முறைப்படி அடக்கம் செய்யப்பெற்று ஞாபகச் சின்னத்துடன் விளங்குகிறது. பகவானைச்

காந்தியும் மஹர்ஷி ரமணரும் அவ்வறவோர் மரபைச் சார்ந்த அருள்வர்க்கத்தவரேயாவர். தொன்றுதொட்டு ஆன்றோராற் போற்றப்பட்டுவரும் சத்தியம், அஹிம்சை, அன்பு, தியாகம், தவம் முதலிய தெய்வ சம்பத்துக்களுக்கெல்லாம், உறைவிடங்களாய் சத்துவகுண சொரூபிகளாக விளங்கிய இவ்விருவரும், முறையே இல்லற துறவற நெறிகளால் கரும யோகத்தையும் ஞான யோகத்தையும் கடைப்பிடித்து, அவ்வதற்குரிய இலக்கணங்களின்படியே வாழ்ந்து மக்களைத் தம்மம் நெறிகளில் வழிப்படுத்தினமையை அகிலம் அறியும். புண்ணிய பூமியாம் பரதக்கண்டத்தின் பண்டைப் பண்பாட்டின் திறத்தையும் பாரமார்த்திகச் சிறப்பையும் வாழ்க்கைமூலமே பிரகாசிப்பித்து, இன்றைய இந்தியாவைப் பாரின்கண் பிரபலப்படுத்தியவருள் ஸ்ரீ விவேகாநந்தருக்குப் பின்னவர் இவ்விருவருமேயாவர். ஜீவ தத்துவமென்றும் உபநிடதங்களுக்கெல்லாம் உபநிடதங்களென்றும் வினோபா முதலிய பேரறிஞர்களாற் சிறப்பிக்கப்பெறும் தியாகத்திற்கும் ஸ்திதப் பிரகங்களுக்கும் சின்னங்களாகத் திகழ்ந்த இவ்விரு மஹாபுருஷர்களும், சந்திர சூரியர்களைப் போன்ற அமரத்வமுடைய உலகஜோதிகளாவர். “இத்தகைய மஹாபுருஷர் ஒருவர் மனிதவுருவில் தோன்றினார்! இப்பூவுலகில் வாழ்ந்தார் என்பதை எதிர்கால

சரணடைந்தவருள் இந்த இலக்குமியைப்போல வேறெவரும் தாம் பெற்ற கைவல்ய சித்தியைப்பற்றிய பகவான் வாக்காலேயே குறிப்பிடப்பெறும் பேறெய்தியதில்லை. இலக்குமி யின் விதேக முத்தியைக் குறிக்கும் பகவான் திருவாக்கு இது :—

“சருவதா ரிப்பேர்கொள் சம்வச் சரத்து
வருமானி யைந்துசனா வார—மருவுமுற்
பக்கத் துவாதசிவி சாகம் பசுவாமி
லக்குமிவி முக்தநா ளாம்.”

சந்ததிகள் நம்புவதே சிரமம்” என்று தத்துவ தரிசியான திரு-ஐன்ஸ்டீன் மஹர்த்மாவைக் குறித்துச் சொன்ன தீர்க்க தரிசனம் மஹர்ஷிக்கும் பொருந்துவதன்றோ ?

ஸ்ரீ ரமணர் நிர்விசேஷ சிந்மாத்திர சொருபியாய், உண்மைப் பொருளை அதில் அதுவாக நிலைத்திருந்தே உணர்த்தியருளும் இயல்பினராக விளங்கிக்கொண்டிருக்கையிலேயே மாயாவிசிஷ்ட அவதார புருஷராகவும் பலருக்குக் காட்சியளித்திருக்கிறார். “ எல்லாருடைய ஹிருதயங்களிலும் நானே உண்மைப் பொருளாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றமையால், எவரெவர் எவ் வெவ்வுருவில் என்னை உபாசிக்கின்றனரோ அவரவர்க்கு அவ்வவ்வுருவிலேயே அநுக்ரகிக்கின்றேன் ” என்று கூறியருளிய பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தம் வாக்குப்படியே பக்தர்களின் பாவனைகட்கேற்பப் பல்வேறு வகைகளில் இன்றும் அநுக்ரகிக்கின்றமையை ஆஸ்திக உலகம் அறியும். அங்ஙனமே ஸ்ரீ ரமணரும் முருகப்பெருமானாதிய மூர்த்தி வடிவங்களிலும் சற்குரு வடிவிலும் வெவ்வேறு நிலைகளில் காட்சியளித்திருக்கிறார். அத்தரிசனங்களில் உபதேசமாதிய அநுக்ரகங்களும் செய்திருக்கிறார். காம் யார்த்த சித்தியுந் தந்திருக்கிறார். உதாரணமாக : பகவான் தரிசனார்த்தமாக வந்த மேல்நாட்டு மாதரசி யொருவர்* ஓர் சமயம் கந்தாசிரமத்தைப் பார்க்கத் தனிமையில் மலைக்குச் சென்றார். இடையிலேற்பட்ட நாவறட்சியைத் தவிர்க்கும் வழியறியாது சில நிமிஷம் வருந்தி நிற்கையில், திடீரென்று மஹர்ஷியின் நினைவு வந்தமையால் “ பகவான் சர்வசக்தியுடைய சர்வாத்ம சொருபியென்பது உண்மையானால் ஏன் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் தோன்றி நம் தாகவிடையைத் தணித்

* இவர் ஸ்ரீமதி வாண்டா-டைனோவ்ஸ்கி என்னும் பெயரினர். போலந்து தேசத்தவர்.

அறத்தாற்றியல்

தருளக் கூடாது?" என்று சிந்திக்கலானார். அவ்வளவு தான்; என்ன ஆச்சரியம்! மறுகணமே பகவான் கமண்டல நீருடன் பிரத்தியட்சமாகி அன்றிரது தாகவிடாயைத் தணித்தருளினார். இது உண்மையேனும், அதேகணம் ஆசிரமத்தின்கண் பகவான் தமது இருக்கையிலேயே வழக்கம்போல வீற்றிருந்தருளினாரென்பதும், தம்மைப் பற்றிய இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைச் சிறிதும் அறியாரென்பதும், ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலனவாம். அவ்வம்மையார் கிறிஸ்துமதப் பற்றுடையவர்: அமாநுஷ்ய சக்திகளைக் கொண்டே ஒருவரைக் கிறிஸ்து போன்ற அவதார புருஷராக நம்பும் மனப்பான்மையினர்; பரிசுத்த அன்பும் பக்தியும் வாய்ந்தவர். “பக்திவலையிற் படுவோன் காண்க” என்னும் ஆன்றோர் அநுபவப்படி, பக்தியொன்றையே காணிக்கையாகக் கொள்ளும் பரமகாருண்ய மூர்த்தியான பகவான், அப்புனிதவதியின் பாவனைப்படியே பிரத்தியட்சமானதும் அவரது மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றியதும் அற்புதங்களே யென்றாலும், அவற்றால் பகவான் போன்ற பரமமார்த்த சித்தர்களுக்குப் பிரயோசனம் ஏதுமில்லை. ஆனால் பல்வேறு மனப்பான்மைகளுடைய பக்தர்களுக்கு பகவத்பக்தியும் தெய்வ நம்பிக்கையும் வளர்தற்கு அவை பேருதவி புரிவது உண்மை. அணிமாதி சித்திகட்கும் இத்தகைய அற்புதங்கட்கும் சம்பந்தமில்லை. முன்னது முயற்சியால் அடையப் பெற்றுக் கர்த்ருதவத்தாற் பிரயோகமாவது, வரம்புடையது. பின்னதோ, அந்தர்யாமியான அருளிறையின் அநுக்ரக ஆற்றல்களாம்; இது பக்தர்களின் பாவனைப்படியெல்லாம் அவரவர் உண்ணின்றே பிரதிபலிக்கும் பெற்றியதாதலால் வரம்பற்றதாம்.

வேண்டுவார் வேண்டுவதருளும் இஷ்டதெய்வ சொருபியாக நம்பி ஸ்ரீ ரமணரை அடுத்தோருமுண்டு.

ஆனால் கோரிக்கையாளர்களைக் குறித்து “இவ்விடம் சித்தி யெதுவும் கிடையாது; எதையேனும் நம்பிக் காத்திருந்து ஏமாற வேண்டாம்” என்று ஆரம்பத்திலேயே எச்சரித்து விடுவார் பகவான். அவர் சர்வசமயங்களுக்கும் தாயகமான சத்பாவ சுபாவத்தில் சதா திகழ்ந்தமையே, சைவம் வைணவம் பௌத்தம் பார்ஸி இஸ்லாம் கிறிஸ்து முதலிய பல்வேறு சமயிகளும் அவரைச் சரணடைதற்குக் காரணமாயிற்று.

11. இங்கியல் சக்தியே அங்கு மியல்வதாம்

இந்தியாவின் முதல் அரசியல் தலைவராக விளங்கிய கனவான் ஸ்ரீ ராஜன் பாபு அவர்கள் மஹாத்மாவின் அனுமதியுடன் ஓர்கால் பகவான் தரிசனத்திற்கு வந்து திரும்புகையில், மஹர்ஷியை வணங்கி,

“மஹாத்மா (காந்திஜீ) என்னை இங்கு அனுப்பினார்; அன்றாளுக்குத் தங்கள் சந்நிதியினின்று நான் கொண்டு போகக்கூடிய செய்தி ஏதேனுமுண்டா?”

என்று வினயத்துடன் விண்ணப்பித்து நின்றார். பகவான் கிருபா கடாசுத்துடன் அன்றரை நோக்கி,

“ஹிருதயங்களே நேருக்குநேர் பேசிக்கொள்வதால் செய்திக்கு என்ன அவசியமிருக்கிறது? எந்த சக்தி இங்கு இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதே சக்திதான் அங்கும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.”*

* “Mahatmaji has sent me here. Is there any message that I may take to him ?”
—Sri Rajendra Prasad.

“What message is needed when heart speaks to heart? The same shakti that is working here is also working there.”

அறத்தாற்றியல்

என்று தமது இயற்கையான அனன்னிய பாவத் தையே மறுமொழியாக வெளியிட்டருளினார். மஹர்ஷியின் இதயமாகவும் மஹாத்மாவின் இதயமாகவும் விளங்கிக்கொண்டிருந்த அருட்சக்தி ஒன்றேயாயினும் அது இவ்விரு மஹான்களிடத்தும் முறையே நிவிருத்தி பரமாவும் பிரவிருத்தி பரமாவும் இருவேறு நிலைகளிற் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தமைக்கும் இவ்விரு மஹாபுருஷர்களின் தெய்விகத்தன்மைக்கும் மஹர்ஷியின் வாய்மொழிகளே அத்தாட்சியன்றோ ?

“இரு மஹாபுருஷர்கள் இன்று நம்முடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களி லொருவர் எவரையும் ஒரு நிமிடமும் சும்மாவிருக்க அனுமதிப்பதில்லை. மற்றவரோ கணப்போதும் நானெனப் பிரவிருத்திக்க விடுவதில்லை” என்று முறையே மஹாத்மாவின் மமதையற்ற தியாக வாழ்வையும் மஹர்ஷியின் அகந்தையற்ற ஞான வாழ்வையும் பற்றிக் கவியரசியான சரோஜினி தேவியார் வெளியிட்டுள்ள சூத்திர மொழிகள் மஹர்ஷியின் கருத்தை உறுதிப்படுத்தல் காண்க.

ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவியார் முதன் முறையாக மஹர்ஷியின் தரிசனத்திற்கு வந்த சமயம் அருணையம் பதியிற்செய்த சொற்பொழிவொன்றின் பகுதி :

“சித்த சுத்தியாலாய மஹாத்மாவின் நிர்மல வாழ்க்கையும், நிருபாதியாலாய மஹர்ஷியின் நிட்கள வாழ்க்கையும், முறையே கருமயோக ஞானயோக நெறிகளின் வியாக்கியானங்களேயாம். “யானென தென்னுஞ் செருக் கறுப்பான் வாணோர்க் குயர்ந்த வுலகம் புகும்” என்னும் தமிழ் மறைப்படி அவ்விரு யோகங்களும் முறைகளாலன்றிப் பயனால் வேறுபட்டனவல்ல. ரிக்வேதகாலமுதல் உலகில் தோன்றிய சன்மார்க்கத் தலைவர்களில் எவரும் இவ்விருவரையும் போலத் தம் ஜீவிய காலத்திலேயே

ஐகமுழுதுந் தம்மைப் பின்பற்றப்பெற்ற ரில்லை”
யென்பது ஈண்டு குறிப்பிடற்பாற்றும்.

காட்சி 5

சற்பாவவியல்

உலகில் ஆங்காங்குள்ள சில ஞானாசிரியர்களைப்போல் குரு சிஷ்யபாவம், தீக்ஷாவிதி, சீடாசாரசிஷை முதலிய சம்பிரதாயங்களை மஹர்ஷி என்றும் பின்பற்றியதில்லை. யாருக்கும் உபதேசித்ததில்லை. எனினும் பக்தர் சந்தேகங்களைப் பக்குவத்திற்கேற்பப் பரிகரித்ததுண்டு.

“ சொன்னவர்தாம் நிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் ”

எனுந் தாயுமானவர் துணிவின்படி பகவான் எப்பொழுதும் தன்மய நிட்டையாகிய சற்பாவத்திலேயே நாட்டமுற்றிருந்தமையால், இருளின் நிவிருத்திக்கு ஒளியின் முன்னிலையே போதுவது போன்று, அஞ்ஞான நிவிருத்திக்கு அவர் தரிசனமே போதியதாயிற்று.

12. குருவெனத் தம்மைக் குறியா தருளினர்

கைலாயம், வைகுண்டம், அந்த ஆதீனம், இந்த ஆதீனம் என்பவாதிய பண்டைப் பரமாசிரியர்களின் பேரால் இந்நாளில் சன்மார்க்கத் துறையில் சிலரால் நடிக்கப்பெற்றுவரும் போலி சம்பிரதாயங்களில் எதுவுமின்றியே சதா பல பக்தர்களால் சூழப்பெற்றுப் பரமாசிரியராக விளங்கிய ஸ்ரீ ரமணரைக் குறித்து ஆரம்ப நாட்களில் வேதாந்த நாடகக் கோஷ்டிகளிடையே பிரஸ்தாபம் எழும்போது :

“ ரமணர் யாருக்கு என்ன உபதேசம் செய்கிறார்?
சீடாசார போதனையாவது செய்கிறாரா? அவர் யாரை

யேனும் அடுத்து எதையேனும் தெரிந்துகொண்டிருந்தால் தானே ஆசாரிய லக்ஷணங்களிற் சிறிதேனும் அவரிடம் அமைந்திருக்கும்? பள்ளிப்பருவத்திலேயே ஏதோ பிரமை கொண்டவரானார்; திடீரென்று கிளம்பி அண்ணாமலைக்கு வந்தார்; மொட்டையடித்துக் கௌபீனதாரியானார்; மௌனத்திற் பல்லாண்டுகள் கழித்தார்; அவ்வளவு தானே!

மற்றைப்படி முறையான சிரவண மனனமாதிய யோக்கியதாம்சங்கள் அவருக்கு உண்டா? சுரோத்திரிய பிரம்ம நிஷ்டரன்றோ சற்குருவாவர்? இவர் லக்ஷணங்களே இப்படியிருக்க, இவரை அடுத்துள்ள பிருகஸ்பதிகளைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? அதனால்தான் ரமண பக்தர்கள் எவ்விதக் கட்டுப்பாடு மற்றவர்களாய்க் காணப் படுகின்றனர்! ”

என்றெல்லாம் போலி வேதாந்திகளிற் பலர் பேசிக்கொள் வது வழக்கம். “ இப்படி ஒன்று மறியாதவராய் வாக்கு மௌனத்திலேயே காலத்தை வீணிற் கழிக்கின்றாரே இந்த ரமணர் : இவருக்கு நாமாவது ஏதேனும் உபதேசித்து இவரை நல்வழிப்படுத்துவோம் ” என்னுந் தயாள சிந்தை யுடன் ரமணருக்கு உபதேசிகளாக வந்து ரமணரையே சற்குருவாகப் பற்றி உய்ந்தனர் சில அதிர்ஷ்டசாலிகள். உபதேச வித்தையால் ரமணரை மயக்கித் தாம் பெருமையடையலாமென்ற அவல புத்தியுடன் அவரிடம் வந்து ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியோரும் உண்டு.

* தன்னைக் குருவெனப் பாவித்தலாகிய தேகான்ம பாவமே அஞ்ஞானமாம். குரு சப்தத்திற்கு அஞ்ஞான நிவிருத்தியே பொருளாதலால், தனது அஞ்ஞானத்தையே நீக்கிக்கொள்ளாத ஒருவன் பிறரது அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் சற்குருவாவது எப்படி? அகந்தை யின்றிப் பிரஹ்மாகார வடிவப் பிரஜ்ஞான திருஷ்டியுடைய திடஞானிக்குப் பேத

சிவயோகியென்றும் பரஞானியென்றும் தம்மைத் தாமே கூறிக்கொண்டு இறுமாந்திருந்த வாய்ஞானிகள் மேற்கூறியவாறெல்லாம் பாவிக்குமாறு ஏதுமே அறியாத வர்போலத் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ரமணர், பிற்காலத்தில் பல்லாயிரம் பிரஹ்மநிஷ்டர்களாற் சூழப் பெற்றவராய் சாக்ஷாத் தக்ஷிணமூர்த்தியாகவே காட்சி யளித்தமைக்கான இரகசியங்களை இனி ஆராய்வோம்.

சஹித உபாதிநாட்ட மின்மையால் அவனே ஞானசிரியாகப் போற்றற்குரியவன். “ஈசனும் ஞானி யிருந்துள் விடத்தே யிருப்பது முத்தி” என்னும் பிரம்ம கீதைப்படி, அத்தகைய தற்பர ஜீவன்முக்தனைக் குருவாகப் பாவிப்போர் பிரமரகீட நியாயம்போல் தமது பாவனாபலத்தாலேயே அன்னாலை அநுக்ரகிக்கப்பெறல் திண்ணம். அதுவே ஆதியான் கண்ட அநுக்ரக நெறியுமாகும். பரமோன வடிவ சுத்த அத்வைத ஞானத்தையே வடிவாகக்கொண்ட ஆதிசுருவின் பரிசுத்த மான பரமார்த்த நெறியைப் புனருத்தாரணம் செய்யவே அருட்குருவாகத் தோன்றிய ஸ்ரீ ரமணர்பால் “கும்பிடு வேண்டிக் குருத்தனம்” செய்வோரின் கற்பனைக் குறிகளெல் லாம் எங்ஙனம் பொருந்தும்?

பகவான் ஆரம்பமுதல் தம்மைப்பற்றிய எவ்விதக் கர்த்ருத்வ பாவமுமின்றி யிருந்தமையால் அவர் யாருக்கும் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் விதிப்பதில்லை. சாதகர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சன்மார்க்க நெறிகளையெல்லாம் தாமே மேற்கொண்டு, ஒழுக்கக் குறிப்பாற் கூறுது கூறுவதே அன்றர் சுபாவமாயிருந்தது. எனினும், எல்லா வகையிலும் தம்மையே நம்பியிருந்தோரின் அதிக்ரமங்களை அவர் ஒர்போதும் அனுமதித்ததில்லை. அத்தகையோரைத் தனிமையில் இன் சொற்களால் திருத்தியருள்வதுண்டு. “ஒழுக்கக் குறைகளை பஹிரங்கமாகக் கண்டிப்பதில்லையே” என்று பகவான்பால் குறை கொண்டோரும் உண்டு. அத்தகைய ஒருவரது மனக் குறையை ஒர்கால் குறிப்பாலுணர்ந்த பகவான், அதைக் குறித்த தமது சித்தாந்தத்தை விளக்க முற்பட்டு,

13. குருவே தெய்வம் நிருபா தியினால்

“கடவுளும் ஞானியும் ஒன்றே.* உடலை நீக்கித் தன்னை உள்ளுணர்வாய் அறிவதுதான் கடவுளை அறிவதாகும்; கடவுளுணர்வு தன் சொருபமாகிய உள்ளுணர்வினும் வேறன்று; கடவுளை அறிவதென்பது தன்மயமாக இருப்பதுதான்.* திட சுவாநுபவியான ஸ்திதப்பிரஜ்ஞனும் பரப்பிரஹ்மமும் உபாதி ரஹித உண்மையுணர்வால் ஒன்றே!”

“யார் யாரைத் திருத்துவது? ஆண்டவனன்றோ எல்லோரையும் திருத்தும் அதிகார முடையவன்? நம்மாற் கூடிய தெல்லாம் நம்மையே நாம் திருத்திக்கொள்வதுதான்; அதுவே பிறரையுந் திருத்துவதாகும்”

என்று கூறியருளினார். எல்லோரும் சன்மார்க்கராக வேண்டுமென்பதே பகவான் திருவுளக் குறிப்பேனும், அவர் மற்றவரைப்பற்றிய கர்த்தருத்வ பாவத்தைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டதில்லை. புத்தர், சங்கரர், இராமகிருஷ்ணர் போன்ற மஹான்கள் தாம் இயற்கையில் ப்ரஹ்மசொருபிகளாகவே விளங்கப்பெற்றும், பக்தர்கள் நிமித்தம் அருள்வடிவக் கர்த்தவ்யத்தை ஓரளவு மேற்கொண்டிருந்ததாகச் சரித்திரங்கள் பேசுகின்றன. அத்தகைய தூய அகந்தையுமற்ற அதீத பரமாகவே கடைசிவரையில் விளங்கினார் பகவான்.

*“ஈசனு ஞானியு மமதை யகந்தை

யிகந்ததி னுலொப் பாம்”

—கைவல்ய நவநீதம்.

*“உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு

ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுள்ளதா—லுள்ளமெனு

முள்ளபொரு ளுள்ளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி

யுள்ளதே யுள்ள லுணர்”

—உள்ளது நாற்பது.

“உள்ள துணர வுணர்வுவே நின்மையி

னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற”

—உபதேசவுந்தியார்.

என்று சற்குருவின் தத்துவத்தை விளக்கியருளிய பகவான் அவ்வுண்மைக்குத் தாமே நிதர்சனமாக விளங்கினார். அக்கினி வடிவான ஆதித்தன், தன்னை எதிருங்காந்தக் கற்களில் தனது சொரூபாக்கினியைத் தோற்று விப்பதுபோல், சிற்சோதி வடிவினரான ஸ்ரீ ரமணரும் தமது திவ்ய திருஷ்டியிற்பட்ட உள்ளங்களிலெல்லாம் தமது சொரூபப் பிரகாசத்தைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டிருந்தார். இது சதா நிஷ்டரின் சந்நிதியில் இயல்பாகவே வாய்க்கும் ஆன்ம சாஷ்நாத்கார சித்தியாகும்.

14. சந்நிதி மஹிமையும் சாந்தியின் நிறைவும்

வாயு தான் இயற்கையில் நிர்மலமே யாயினும் சூழ்நிலையால் சுகந்த தூர்க்கந்தங்களுடையதாவதுபோல், மனமும் தான் இயற்கையில் சத்துவ சொரூப முடைய தேனும் சூழ்நிலையால் சற்குண தூர்க்குணங்களுடையதாகிறது. தெய்வ சம்பத்தான சத்துவ குணமே இயற்கையானதென்றும், அசுரசம்பத்துக்களான ரஜஸ்-தமோ குணங்கள் செயற்கைகளாதலால் மாறக்கூடியன வென்றும், சத்சங்கமே அதற்கு உபாயமென்றும் பெரியோர் கூறுவதன் உண்மையை அநுபவமாகக் கண்ட சிலர், பகவான் சந்நிதியில் இயற்கையாகவே வாய்க்கும் சித்தோபசாந்தம் அயலிடங்களில் அரிதில் முயன்றும் சித்திப்பதில்லையென்றும், சந்நிதியி லெய்தும் சுவாநுபவம் அயலிடங்களிலும் வாய்க்குமாறு அநுக்ரகிக்கவேண்டுமென்றும் பகவானைப் பிரார்த்திப்பது வழக்கம். பகவானும் அதை ஆமோதிக்கும் பாவனையில்,

“ஆம், ஆம், முத்துச்சிப்பி தான் பெற்ற நீரையே முத்தாக்கிக் கொள்வது போல், பக்குவிகள் அருட்குருவின் கிருபா கடாஷுத்தையே அநுக்ரகமாகக் கொண்டு உய்கின்றனர்.* அபக்குவிகளோ சற்குருவின் சந்நிதியில் பல

காலமிருந்தும் கர்ப்பூரஞ் சுமக்குங் கர்த்தபத்தைப் போல் ஏதுமறியாதவராகின்றனர்.* குருவின் கிருபையிற் பேதமில்லை. என்கும் ஏகரசமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சந்திரசூரிய ஒளிகளைக் கண்ணாடியையும் தண்ணீரையும் போன்ற தூய்மையும் நுண்மையும் வாய்ந்த பதார்த்தங்களேயன்றி ஏனையவை பிரதிபலிக்காமை போல், குருவருள் என்றும் யார்மாட்டும் சமமாகவே யிருந்தாலும், மலவிசேஷப தோஷமுடைய மலின அந்தக்கரணங்கள் அதனால் சாந்தி பெறுவதில்லை. என்றாலும், குரு சந்நிதியிற் போலவே அயலிடங்களிலும் விஷயத் தொடர்பின்றி யிருக்கப் பழகினால், நாளடைவில் சித்தோபசாந்தம் பெறல் கூடும்.”

என்று கூறி அவர்களை சாதன சம்பாத்தியத்தில் ஊக்குவித்தல் வழக்கம். பகவான் சந்நிதி மஹிமையில் விசேஷ நம்பிக்கை கொண்டவர் அன்னார் சமாதி மந்திரத்தில் தியானம் பழகலை இன்றுங் காணலாம்.

15. திரியும் மனமும் திரியா அறிவும்

கடதீபம் கடோபாதினால் பிரகாசமற்றதாதல் போல் பரமாத்மா தேகோபாதிமாற் சுயவுணர்வை இழந்தாலும்—சூரிய சாந்நித்தியத்தால் கட்டவிழப்பெறும் தாமரை போல்—குருவின் ஸாந்நித்யத்தால் கிரந்தி பேதிக்கப்பெறு

* “இனிப்பிறவா முடிவான சன்மத்தே மெய்ஞ்ஞானம் எளிதிற் றேன்றும்

பனிச்சுடர்வெண் ணித்திலங்கள் உத்தமமாம் மூங்கிலல்லாற் படுவ துண்டோ? ” —ஞான வாசிஷ்டம்.

* “பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரைக் கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்தும்—அன்னோ பயனில் பொழுதாக் கழிப்பாரே நல்ல நயமில் லறிவி னவர் ”

—நாலடியார்

கிறது. பரமான்மாவே அயலுணர்வால் மனமாகவும் சுயவுணர்வால் அறிவாகவும் திகழ்தலால் ஞானியும் அஞ்ஞானியும் முறையே மாணிக்கத்தையும் ஸ்படிகத்தையும் போன்று சுபாவத்தால் வேறுபடுகின்றனர். ஸ்படிகம் ஒளியினதேனும் அது தன்னை அடுக்கும் நிறங்களில் மாறுந் தன்மையதாதல்போல், அஞ்ஞானியும் அறிவினனேனும் தேகபாவத்தால் ஜீவத்தன்மைய னாகிறான். இயற்கையொளியை இழவாதிருத்தலோடு எதிரும் நிறங்களையும் தன்னிறமாக்கும் மாணிக்கம்போல், ஞானி எப்பொழுதும் தனது சுயவுணர்வை யிழவாமையோடு அடுத்தாரையும் தன்மயமாக்க வல்லவனாகிறான். இவ்வாற்றால் உள்ளுணர்வே, அசைவால் மனமாகவும் திரத்தன்மையால் அறிவாகவும் வியவகரிக்கப் பெறுவதாகிறது.

16. அருளுற வார்வம் குருகுல வாசம்

காற்றால் அலையுந் தீபவொளியேபோல் விஷயவாசனைகளால் பொறிவழியே சஞ்சரிக்கும் மனம் நிராசையால் நிவாததீபம்போல் நிச்சல மாகவேண்டும் அதாவது அறிவுருவில் நிலைபெறவேண்டும். இதற்குக் குருகுல வாசமே சிறந்த சாதனமாகும்: குருகுலவாசமென்பது சிலர் நினைப்பது போல் ஒருடலை மற்றோருடல் சார்ந்திருப்பதல்ல. சற்குருவின் தோற்றம் சகலப் பிரஹ்மமே யென்றாலும், சாதகன் தன்னை உடலளவிற் பாவிப்பது போல் சற்குருவையும் ஒருருவாகப் பாவிக்கும் வரையில் தேகோகம்பாவம் மாறாது; மாறாத வரையில் யதார்த்த சொரூபம் தோன்றாது; பந்தம் நீங்காது; விடுதலை கிடைக்காது. ஆகவே சற்குருவை நிருபாதிக பரப்பிரஹ்ம சொரூபியாக உபாசிக்கப் பழகவேண்டும். அப்பழக்கத்தால் நாளைடைவில் உபாசிக்கும் ஜீவனாகிய தான், உபாசியப்பொருளாகிய சற்குரு சொரூபத்திலும் வேறல்ல

என்பது விளங்கும்; அதனால் உபாதி நாட்டம் நீங்கும்; ஜீவன் முத்தி சித்திக்கும்.

ஆக, சத்குருவின் உடலிற்போலவே தன்னுடலிலும் சதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் உள்ளுணர்வாகிய பரமான்மாவையே அருட்குருவாகக்கொண்டு அதன் சந்நிதியில் அகநோக்கில் — அதுவாகவே — நிலைபெறல் வேண்டும். இதுவே குருகுலவாசத்தின் உண்மைப் பொருள்.

காட்சி 6

நிறை மொழியியல்

பாமரரிற் பலர் வாழ்க்கைநெறியை லௌகிகமென்றும் வைதிகமென்றும் இருவகைகளில் வகுத்துக் கொண்டு ஒரே விஷயத்தில் இருவேறு கொள்கைகளையும் இருவேறு நடைமுறைகளையும் பின்பற்றுவது எங்கும் பிரசித்தம். உதாரணமாக ஒரு வியவகாரத்தைக் குறித்து நியாயஸ்தலத்திலும் வெளியிலும் பொய் சொல்லத் துணிபவர் ஆலயங்களில் அசத்தியங்கூற அஞ்சுவதைக் காண்கிறோம். வியாவகாரிகத் துறையில் தொன்று தொட்டிருந்துவரும் இத்தகைய அறியாமைகளுக்கெல்லாம் புரட்சிகரமான தமது போதனைகளாலும் செயல்களாலும் முற்றுப்புள்ளி வைத்து மனித வார்க்கத்தின் புற வாழ்க்கையைத் திரிகரணங்களிலும் சுத்தப்படுத்தினார்களாதி.

மனித வாழ்க்கையின் லட்சியம் ஒன்றே யென்றும் அதையடையும் மார்க்கமும் ஒன்றேயென்றும், அம்மார்க்கத்தின் முக்கிய அம்சங்களான சத்தியம், நேர்மை, அஹிம்சை, தன்னலத்தியாகம், பிரம்மசரியம், சமூக சேவை முதலியவற்றை அநுஷ்டிப்பதில் உலகியல் —

அரசியல் -- சன்மார்க்கவியல் என்பவாதிய பாகுபாடுகளுக்குச் சிறிதும் இடமில்லை யென்றும், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் அவை பரிபூரணமாய்க் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவனவென்றும் விளக்கிவந்ததோடு தாமே அச்செந்நெறிகளைத் தமது நடையிற் காட்டி அனைவரையும் மாக்கள் நிலையினின்று மக்கள் நிலைக்கு உயர்த்தினார் அவர். அதைப்போலவே பாரமார்த்திகத் துறையாகிய அகவாழ்வைத் தமது அருண்மொழிகளாலும் புனித வாழ்க்கையாலும் பரிசுத்தப்படுத்தியருளினார் மஹர்ஷி.

“இந்து மதம் மகத்தானது, மானிட வாழ்க்கையை எல்லா வகையாலும் தெய்விக வாழ்க்கையாக மாற்றுவது, மனிதான்மாவைப் பரப்பிரம்ம நிலைக்கு உயர்த்துவது. இது இதுகாறும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் காடுகளிலும் முடங்கிக் கிடந்தது; ரகசியங்களுக்கெல்லாம் அதி ரகசியமானதாக மிக மறைக்கப்பெற்றுவந்தது; பாரமார்த்திக வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட வெகு சில முனிவர்களாலும் ரிஷிகளாலுமே அனுஷ்டிக்கப் பெற்றது. மனித வர்க்கத்துக்கெல்லாம் பொதுச் சொத்தான இந்த ஆன்ம வித்தையை இனியும் மூடிவைத்தல் தகாது; இது எங்கும் எல்லோராலும் பிறப்புரிமையாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டமையால் இனிமேல் இந்த அத்வைதக் கொள்கை அரசன் மாளிகையிலும் ஆண்டியின் குடிசையிலும் பாமரன் இல்லத்திலும் பேதமின்றி வாழ்க்கையின் லட்சியமாகப் பின்பற்றப்பெறல் வேண்டும். கல்லாமை, கீழ்க்குலம், பெண்மை முதலிய எதுவும் இதற்குத் தடையாக முடியாது.”

என்ற ஸ்ரீ விவேகானந்தரது அன்றைய ஞான முழக்கம் இன்று, ஸ்ரீ ரமணரது ஐம்பது வருட மோன வாழ்வில் எங்கும் எதிரொலித்து அடுத்தாரையெல்லாம் அறிவுருவாக மிளிர்வித்தது. புருடார்த்த நெறியைப் பார

மார்த்திக மென்றும்—வியாவகாரிக மென்றும்—பிராதி பாசிகமென்றும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாத மூன்று வித அதிகரணங்களாக வகுத்துக்கொண்டு, ஒரே பொருளுக்கு வெவ்வேறு நிலையில் வேவ்வேறு முடிவு கூறலைப் பண்டிதரில் பலர் நூல் மரபாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். சத்தியமொன்றே உண்மை - வாய்மை—மெய்ம்மையென முக்கரணங்களாலும் அனுஷ்டிக்கப் பெறுவது போலவே, பரமார்த்த நெறியும் மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய மூன்றாலும் ஒரே தன்மையிற் கடைப்பிடிக்கத்தக்கதாகுமென்றும், அத்தியாத்ம வாழ்வில் கற்பதற்கும் நிற்பதற்கும் பேதம் கூடாதென்றும், சாதகனது நினைவு சொல் செயல் ஆகிய மூன்றும் ஒரே லட்சியத்தைத் தழுவி நிற்க வேண்டுமென்றும், படிப்பு அத்துவிதத்தையும் நிரூபா திகத்தையும் பற்றியதாகவும், பழக்கம் துவிதத்தையும் உபாதியையும் பற்றியதாகவும் இருத்தல் கூடாதென்றும், கருவி கரணங்களனைத்தையும் ஏககாலத்தில் ஆன்மாவுக்கு முற்றும் நிவேதனம் செய்துவிட்டு எங்கும் எப்பொழுதும் உள்ளுணர்வாகவே பிரகாசிக்கப் பயிலவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி வந்தார் மஹர்ஷி. அன்னார் வார்த்தைகள் எப்பொழுதும் ஒரு பொருளையே குறிப்பனவாக விருக்கும். அதுவே முடிந்த சித்தாந்தமாகவு மிருக்கும். அவரது ஒவ்வொரு சொல்லும் செயலும் அகண்டாகார அத்துவித பாவத்தைக் குறிப்பனவாகவே விளங்கின.

“பகவான் திருவுளம் பற்றினால் அவரே எவரையும் கிருதார்த்த ராக்கிவிடக்கூடும்” என்னுந் தவறான நம்பிக்கை கொண்டு, யாரும் ஏமாற்றமடையக் கூடாதென்ற காரணயத்தால் ஸ்ரீ ரமணர் தம் பக்தர்களுக்குப் பிரம்மசாக்ஷாத்காரத்திற்கு இன்றியமையாத சாதனமான ஆன்மசமர்ப்பணத்தின் அவசியத்தையும், அதனை நிறைவேற்றும் முறைகளையும், குரு காணிக்கை இறை

பணி சத்சங்கம் ஆகியவெல்லாம் அகப்பற்றின் தியாகமே என்பதையும், தினசரி நிகழ்ச்சிகளையே வியாஜமாகக் கொண்டு அடிக்கடி பல்வேறு வகைகளில் விளக்கி வந்ததற்குப் பின்வருவன போன்ற சம்பவங்கள் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

17. குருபணி நெஞ்சத் தொருநிலைக் குறியாம்

“ஓய்வுகாலத்தை ஆசிரமத்திற் கழிக்கவரும் வெளியூர் பக்தர்களிற் சிலர் ஆசிரம கைங்கரியங்களில் ஈடுபடும் சங்கற்பமுடையவராய்த் தம் நாட்டத்தை அங்குமிங்கும் செலுத்திக்கொண்டிருத்தலையும், ஏதேனும் சிறு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கின் அதிலேயே தமது உடல் பொருள் ஆவிகளை முற்றும் அர்ப்பணம் செய்தாற்போல் நாள் முழுவதும் பிரவிருத்திகளிலேயே மூழ்கிக்கிடப்பதையும், கடைத்தேறுதற்கு இத்தகைய தொண்டுகளே தமக்குப் போதுமானவை யென்று திருப்தியடைவதையும் பகவான் கவனிக்க நேர்ந்தால், உடனே அத்தகையோரைக் குறித்து:

“குருபணியென்ற பெயரால் விவகாரங்களிற் காலத்தைக் கழித்துப் பின்னர் ஏமாந்துபோகாதீர்கள். அத்தகையோர் இறுதிக் காலத்தில் தம் அறியாமைக்காக வருந்தவேண்டிவரும். சத்சங்கத்தின் நோக்கத்தைக் கணமும் மறத்தல் கூடாது. அயலிடங்களிற் சித்தித்தற்கரிய ஆன்மார்த்தத்தை ஆசிரமவாசம் எளிதில் எய்துவிக்குமென்ற நம்பிக்கையுடன் சொரூபசாக்ஷாத்காரத்திலேயே சதா ஞாபக முடையரா யிருத்தல்வேண்டும். அதில் கருத்தில்லாதவர்கள் இவ்விடத்தை விசேஷஸ்தானமாகக் கொள்வதில் அர்த்தமில்லை. பக்தர்கள் தமது லக்ஷ்ய சித்திக்கான அருள் நெறியில் தலைப்பட்டுத்

நிறைமொழியியல்

தமக்குத் தாம் செய்துகொள்ளும் தவத்தொண்டே குருவுக்காற்றும் புனிதத் தொண்டாகும்”*

என்று கூறியருளி மனவொடுக்கத்தா லல்லாமல் வேறெதனாலும் தம்மைத் திருப்திசெய்விக்கமுடியா தென்றும், கரணங்கள் அடங்கப் பெறுவதே தம்மை அடுத்ததன் பயனொமென்றும் தெளிவாக விளக்கி எப்போதும் அகநாட்டத்திலேயே இருக்கமுயற்சிக்குமாறு அன்னாரைத் தூண்டுவது வழக்கம்.

18. நாட்டமுள் ளடக்கின் நடப்பன நடக்கும்

நிரந்தர ஆசிரம வாசிகளிற் சிலர் ஆசிரம காரியங் களுக்குத் தம்மைத் தாமே பொறுப்பாளராக்கிக் கொண்டு தம்மிடமுள்ள குறைபாடுகளை உணராதவராய், “நிஷ்டைக்கு நேரமில்லையே” என்று ஒவ்வோர்கால் குறைபட்டுக்கொள்வதுண்டு. நிவிருத்தியை நாளும் அத்தகையோரைக் குறித்து,

“நிஷ்டைக்கு நேரமில்லையா, சும்மாவிருக்க முடிய வில்லையா? உம்மால் சும்மாவிருக்க முடிந்தால் இருந்து பாரும்! ஆசிரம காரியங்க ளெல்லாம் எப்படித் தாமே இயல்பாக நடக்கின்றன வென்பதை அப்பொழுது அறி வீர். பிறர் தவத்திற்கு நீர் புரியும் உதவியினும் உமது தவத்திற்கு நீர் பெறும் உதவி உமக்கே ஆச்சரியந் தருவ தாயிருக்கும்”

என்பன போன்ற ஹாஸ்ய வார்த்தைகளால் அன்ன ரது அபக்குவ நிலையை மிகக் கண்ணியமான முறையில் அவ்வப்போது எடுத்துக் காட்டுவது, மஹர்ஷியின் ஹிதோ பதேச வழிகளாம்.

*“துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொருப ஞான நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே”
—கைவல்யம்.

19. உள்ளந் திருந்தலே உண்மைத் தொண்டாம்

மேலை நாட்டுப் பிரமுக ரொருவர் ஓர்சமயம் ஆசிரமத் துக்கு வெளியே கிடந்த பரிகலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தார். அதே சமயம் தற்செயலாக அங்கு வந்த பகவான் அவ்வன்பரை நோக்கி, அச்செயலின் நோக்கம் யாதென வினவினார். அதற்கு அந்தத் தொண்டர்,

“ அடியேன் இங்குற்ற பிறகு இன்று வரையில் ஆசிரமத்துள் எவ்விதத்தொண்டும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் வேறு எவரும் விரும்பாத இச்சிறு கைங்கரியத்தையேனும் மேற்கொண்டு கடைத்தேறலாமென்று இப்பணிக்குத் துணிந்தேன்.” என்று விநயத்துடன் விடையிறுத்தனர். அதனைக் கேட்ட பகவான், கருணையுடன் அன்னாரை நோக்கி,

“ கடைத்தேறுதற்கு எச்சிலை ஒதுக்குவதுதானா வழி? இந்தத் தவத்தைச் செய்தற்கா சீமையிலிருந்து இங்கு வந்தீர்? “ போம், போம்; இத்தகைய கைங்கரியங்கள் செய்தவரையில் போதும்! உள்ளே போய் ஓர் பக்கத்தில் அமர்ந்து மனதை உண்முகப்படுத்தி எது கடைத்தேற விரும்புகிறதோ அதைக் கண்டுபிடியும்: உள்ளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் தொண்டே உயர்ந்த தொண்டாகும். அதுதான் உண்மையில் ஈடேற்றுவிப்பது” என்று தவத்தின் தத்துவத்தை விளக்கியருளினார்.

குறிப்பு :

“ சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய

னெடுமா லான

மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம

பாவன மாளு ரென்று பழமறை முழங்கும்”

— கைவல்யம்.

“அன்பர்ப்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே”

—தாயுமானவர்

என்பவாதிய வாக்கியங்கள் பெரியோர் சேவைகளைப் பெரிதும் சிறப்பிப்பனவாக இருக்க, தொண்டிற் கழியுங் காலம் வியர்த்தமாமெனப் பொருள்படுமாறு பகவான் கூறுவதன் கருத்தென்னையெனின்,

சத்துக்களுக்குப் பரிவோடியற்றும் பணிகளும் பயனைக் குறித்தனவேயாம். அவற்றின் லக்ஷ்யம் பிறவிப் பேறு. அது சத்குரு கடாஷுத்தால் பெறத்தக்கதாம். குருவருளைக் கூட்டுவிப்பது அகத்தவமேயன்றிப் புறப்பணியல்ல. ஆன்ம வழிபாடே குரு வழிபாடுமாம், சொரூபாநுசந்தானமாகிய குரு வழிபாடு எவ்விடத்தும் எச்சமயத்தும் இயற்றற்குரியதாம். அதற்கு வேண்டுவனவெல்லாம் சிரத்தையும் பக்தியுமே.

அயலிடங்களில் அரிய முயற்சியாலும் சித்திக்கப் பெறாத மெய்யுணர்வை ஒரு மஹான்சந்நிதியில் ஒரு வார்த்தையாலோ ஒரு பார்வையாலோ கணப்போதிற் பெறக்கூடுமென்பது உண்மையேனும், ஒரு கோரிக்கையுடன் ஒரு தெய்வத்தை முன்னிட்டு அருந்தவம் புரிவோன், அந்தத் தெய்வம் தரிசனமாகும்போதே தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளத் தவறுவானாயின், அவன் தன் பிரமாதத்தால் தவப்பயனை இழப்பது போன்றே, பக்தனாகிய ஜீவனை பிரஹ்மமாகிய தன்னில் இரண்டற ஐக்கியமாக்கி உய்விக்கும் சத்குரு மூர்த்தியின் கிடைக்கரும் சாந்நித்தியம் கிடைக்கப்பெறும் காலத்திலேயே. அதன் அருமை யுணர்ந்து உய்வடையப் பெறாதவரும் அரும்பொழுதை அவலமாக்கியவராவார். ஆகையால் புறக்கரணங்கள் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கையி

லும் அகக்கரணங்கள் ஆன்மாவில் இயற்கையாக நிலை பெறவேண்டுமென்பதே பகவான் கருத்தாகும்.

சித்தசுத்தியை முன்னிட்டேனும் பஹிர்முகத்திற் சிறிது காலம் ஏகாக்ர சித்தத்துடன் குரு கைங்கரியங்களை மேற்கொள்வது நன்றன்றோ வெனின், அதற்கும் தகுதி வேண்டும். அன்பர் பணிக்குத் தம்மை ஆளாக்குமாறு ஆன்றோர் அருளிறைபால் விண்ணப்பித்தலின் கருத்து உய்த்துணரற்பாற்றும்.

20. உண்மை யுணர்வே உடையான் பதமாம்

அன்பிற்சிறந்த பக்தை ஒருவர் பகவான் தரிசனார்த்தமாக சந்நிதிக்கு வருந்தோறும் நமஸ்காரத்திற்குப்பின் பகவானது திருவடிகளில் தம் கண்களை ஒற்றிக்கொள்வதையும் பெரியோர் சேவையின் நியமங்களில் ஒன்றாகக் கடைப்பிடித்துவந்தார். இதனைக் கவனிக்கநேர்ந்த பகவான், ஓர் நாள் அவ்வம்மையை நோக்கி,

“ உனது இதயத்தில் உண்மைப் பொருளாக எப்போதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் பரமான்மாவே சத்குருவாவார். அவரது உள்ளுணர்வாகிய (அகம்சொருப விளக்கமாகிய) ப்ரஜ்ஞானமே அருட்பதமாகும். அதன் ஸ்பரிசந்தான் உண்மைப்பேறளிக்கவல்லது. அந்த சத்போதமாய் திருவடியின்கண் உனது தற்போதமாய் சிதாபாசக் கண்ணைப் பொருந்தச் செய்வதே ‘அசி’ பதப் பொருளாகிய அடி முடி ஐக்கியமாகும். இடைவிடாது சுபாவத்திற் பற்றக்கூடியதும் அதுவே யாதலால், இனி உன் சுய சொருபமாகிய அவ்வுள்ளுணர்வை உண்முகத்திற் பற்றிக்கொள். பந்த நிவிருத்திக்கும் பரமார்த்தப் பிராப்திக்கும் அதுவே தக்க நெறியாகும் ”

என்று பக்குவிகள் பற்றத்தக்கதும், பற்றும் ஜீவனைப் பரப்பிரம்மத்தில் ஐக்கியப்படுத்துவதுமான அருட்பதத்தின் உண்மையை அவ்வண்ணையின் இயல்பான சுவாநுபூதியைக் கொண்டே நிதரிசனப்படுத்தி ஞானதிருஷ்டி, அருட்பார்வை, பரப்பிரஜைஞ, சொருபசாக்ஷாத்காரம் என்பவாதிய குருமொழிகளின் தத்துவார்த்த ரகசியங்களையெல்லாம் பாமரர்க்கும் புரியுமாறு விளக்கியருளினார்.

குறிப்பு: அடி, முடி, அருள், பொருள், அகார உகாரம், எட்டு இரண்டு என்பவாதிய வேதாந்தவாக்குகள் அனைத்தும் முறையே அறிவானந்த நிலைகளைக் குறிப்பனவே யாம்.*

21. ஆன்மாநு பூதியே அருட்பிர சாதமாம்

“ சித்தந் தெளிந்தோர் சேடம் பருகின்
முத்தி யாமென மூலன் மொழிந்ததே ”

என்பவாதிய உச்சிஷ்டம் பற்றிய மூதுரைகளின் உட்கருத்தையுணராதது உணவாதிகளின் சேஷத்தையே குருப்பிரசாதமாக நம்புவோரிற் சிலர், அதன்பொருட்டு மஹேச்வர பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்வித்து, மஹர்ஷியின் பிசை முடியும் வரையில் உச்சிஷ்டத்தோடு கூடிய பரி

* அடியெனு மதுவும் அருளெனு மதுவும்
அறிந்திடின் நிர்க்குண நிறைவாம்
முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவும்
மொழிந்திடிற் சுகம் ; மன மாயைக்
குடி கெட வேண்டில் பணியற நின்றல்
குணம் ; எனப் புன்னகை காட்டிப்
படிமிசை மௌனி யாகிநீ யாளப்
பாக்கியம் என்செய்தேன் பரனே.

கலத்திற்காகப் பக்திசிரத்தையுடன் உபவாசமிருப்பதுண்டு. இதில் விசேஷப் பற்றுடைய பக்தர்கள் தம்முள் எவரும் ஏமாற்றமடையாதிருத்தற்காக ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தினத்தை முன்னரே குறிப்பிட்டுக்கொள்வதும் வழக்கம். குருவமுதின் தத்துவத்தை அறியாது போலி உச்சிஷ்டத்துக்காக இப்படிப் பட்டினித் தவங்கிடக்கும் அடியார்களின் இத்தகைய அர்த்தமற்ற நம்பிக்கையைத் தகர்த்தருளத் திருவுளங் கொண்ட பகவான்,

“ மஹான்கள் எந்த உள்ளுணர்வின் சஹஜாநுபூதியால் நிரங்குச திருப்தியோடு திவ்ய சொரூபிகளாகப் பிரகாசிக்கின்றனரோ, அந்த உள்ளுணர்வாகிய சொரூபாநுபூதியைப் பெரியோர்களால் அநுக்கிரகிக்கப் பெறுவதே அருட்பிரசாதப் பிராப்தியாகும். பெறுதற்கரிய அவ்வருளமுதிற் சிறிது சித்திக்கப்பெறினும் அதனால் அக்கணமே பரிபூரண சித்தோபசாந்தி வாய்க்கப்பெறலை அநுபவ பூர்வமாக உணரலாம். இதை விட்டு, அன்னம் விபூதி பழம் புஷ்பமாதிய நிவேதனப் பொருள்களின் சேஷத்தையே குருப்பிரசாதமாகக் கொண்டு திருப்தியடைவது ஏமாற்றமாகும். ”

என்று அருட்பிரசாதத்தின் தத்துவத்தை விளக்கியருளியபின் தமது கிருபாகடாக்ஷத்தையே குருப்பிரசாதமாக அனைவருக்கும் வழங்கிக் கணப்போதில் எல்லோரையும் பிரம்மானந்தக்கடலிற் படிவித்துக் கிருதார்த்தராக்கியருளினார்.

22. இருப்பறி விப்பே இறையுப தேசமாம்

“ பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே

பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனை: என் மனதறப்
பேரம்பலக் கடவுளாய்

அறிவா யிருந்திடும் நாதவொலி காட்டியே
 அமுதப்ர வாகசித்தி
 யருளினை : அலாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை
 யாண்டனை : பின் யோகநெறியாய்க்
 குறிதா னளித்தனை : மரவுரிகொ ளந்தணக்
 கோலமா யசபாநலம்
 கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா விருக்குநெறி
 கூட்டினை ”

— தாயுமானவர்

“ யானேயோ தவஞ்செய்தேன் — ‘ சிவாயநம ’
 வெனப் பெற்றேன் ”

— மணிவாசகர்

“ முத்திபஞ் சாக்கர முறைமையி லேக்கியஞ்
 சத்திய மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோன் ”

— அருளையர்

என்பவாதிய ஆன்றோர் மரபின்படி, மெய்ஞ்ஞான
 தீக்ஷையாகப் பல்வேறு மந்திர மொழிகளும் மஹா
 வாக்கியங்களும் முத்திரைக் குறிகளும் பாவனைச் சின்னங்
 களும் சுருதிகளில் கூறப்பெற்றிருக்கையாலும், தொன்று
 தொட்டே குருபரம்பரையில் விளங்கிவரும் மடாலயங்கள்
 பிரம்மசமாஜம், தெய்வநெறிக் கழகம் போன்ற சன்
 மார்க்க நிலையங்களில் பல்வேறு முறைகளில் தத்துவோப
 தேசங்கள் அளிக்கப் பெற்று வருகையாலும், “ தொட்டுக்
 காட்டாத வித்தை—குட்டுப் போட்டாலும் வராது ”
 என்ற பழமொழிக்கிணங்க, மஹர்ஷியை அடுத்தோரில்
 அன்னார் வாக்கினின்று ஏதேனும் உபதேசம் பெற வேண்டு
 மென்று விரும்பாதாரில்லை. பிரம்மோபதேசத்தைக்
 குறித்து ஞானவாசிஷ்டம் முதலிய நூல்களில், இயற்கை
 குணம் சோதித்து முன்னே பின்னே—யாவையுமாம் பிரம்

மம் நீ யென்னல் வேண்டும்'' என்பவாதிய விதிகள் இருந்தாலும், பகவான், சதா சத்பாவத்திலேயே வீற்றிருக்கப் பெற்றமையால் பாரமார்த்திக நிலையைப்பற்றிய பஹிரங்க உபதேசம் வேண்டுவார்க்கு அவர் எப்போதும் தற்போதமற்ற நிலையில் நின்று* அருள்வாக்காகவே பின்வருமாறு உபதேசித்தருளும் இயல்பினராக விளங்கினார்.

“ஞானநுக்கிரகம் வெளியிலிருந்தும் அன்னியரிடமிருந்தும் அடையப் பெறுவதன்று. அது ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் இதயத்தினின்றே சித்திக்கற்பாலது. உள்ளந்தோறும் ‘இருக்கின்றேன்—இருக்கின்றேன்’ என்னும் இருப்புணர்வால் என்றும் தனது உண்மையைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கும் பரமான்மாவே அனைவர்க்கும் ஞானகுரு. அவரால் அநுக்கிரகிக்கப்பெறும் உண்மையுணர்வே ஞானதீக்ஷை யாகும். அவர் எந்த உள்ளுணர்வால் தனது இருப்பை இடைவிடாதுணர்த்திக்கொண்

* பகவான் ஒருநாள் சொன்ன வாக்கியார்த்தத்தைப் பற்றி யாரேனும் மறுநாள் விளக்கம் கேட்டால், “இது யார் சொன்னது? நாளை சொன்னேன்? ஞாபகம் இல்லையே!” என்று சில சமயங்களில் கூறுவதுண்டு. இக்கூற்றிற் பொதிந்துகிடக்கும் பாரமார்த்திக நுண்பொருளை ஆராய்ந்தால், இது பாரதப்போரின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானால் தனக்குப் போர்க்களத்தில் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்ற ‘பகவத்கீதையை’ப் போரின் முடிவில் மீண்டும் விளக்கியருளுமாறு அர்ச்சுனன் பிரார்த்திக்கையில் “அது ஆண்டவன் சங்கற்பம்: அவனருளால் தானாகவே தோன்றுவது; அத்தகைய அருள் வாக்குகளைத் தற்போதத்தால் நினைக்கும்போதெல்லாம் பெற முடியாது” என்று கிருஷ்ணபரமாத்மா கூறியதாக உத்தரகீதையைப் பற்றி வழங்கும் கட்டுரையின் உட்கருத்தை ஒட்டியதாக இருத்தலால், மஹர்ஷியின் வாக்குகளைத் தெய்வ வாக்காகவே போற்றுகின்றனர் பக்தர்கள்.

டிருக்கின்றாரோ சுயசொருபமான அந்தப் பிரஜ்ஞானமே குருவநுக்ரகமாகும். இந்தத் திவ்யோபதேசம் எப்போதும் எல்லோருக்கும் இயல்பாகவே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இயற்கையான ஆன்மசித்தியை அநுபூதிவாயிலாக விளக்குவது இதுவே யாதலால், பக்குவிகள் ஞானோபதேசத்துக்காக வெளியார் உதவியை என்றும் நாடவேண்டியதில்லை. வெளியார் வாக்கினின்று சப்தம்—முத்திரை—பாவனை முதலிய ரூபங்களில் பெறும் உபதேசங்களெல்லாம் கற்பனைகளே. உபதேசம் (உப + தேசம்) என்ற சொல்லுக்கு ‘ஆன்மாவில் இருத்தல்’ ‘ஆன்மாவாக இருத்தல்’ என்பதே பொருளாதலாலும்; அந்த ஆன்மா தன் சொருபமாகவே இருத்தலாலும்; தன்னை அயலாரிடத்தில் தேடும் வரையில் சொருபசாக்ஷாத்காரம் சித்தியாது.* உள்ளத்தின்கண் உள்ளுணர்வாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் உண்மைப்பொருள் நீயேயாதலால் உன்

* பகவானால் இயற்கையாக அநுக்கிரகிக்கப்பெறும் ஞானோபதேசமுறை பெரும்பாலும் இதுவேயாயினும் இதற்கு விதிவிலக்காகத் திருக்குலத்தொண்ட ரொருவருக்கு ஓர்சமயம் மந்திரோபதேசமும் அவரால் அநுக்கிரகிக்கப்பெற்றது. அதன் விவரம் இது. பகவானே ஞானகுருவாக உள்ளன்போடு உபாசித்துவந்த நந்தன் மரபினரொருவர் அக்கால சமூகவிதியின்படி மஹர்ஷியை நெருங்காது தூரத்திலிருந்தே தினந்தோறும் தரிசித்துவந்தார். இதைப் பலநாள் கவனித்துவந்த பகவான், இம் மெய்யடியாரின் அபார பக்திக்குத் திருவுள மிரங்கியவராய், ஒருநாள், அவரைத் தம் மருகே அழைத்துக் கிருபாகடாக்ஷத்துடன் அன்னாரை நோக்கி, அவரது பக்குவத்திற்கேற்ப, “சிவ சிவ” என்று சதா தியானித்துக்கொண்டிரு. இதைக் கனவிலும் மறவாதே; இதுவே உன்னைக் கிருதார்த்தனாக்கிவிடும்” என்று முத்திபஞ்சாக்ஷரத்தை அவருக்கு உபதேசித்து ஆசீர்வதித் தருளினார். குலவேற்றுமையால் ஸ்ரீ ராமானந்தரை அணுக முடியாமல் நள்ளிருளில் கங்கைத் துறையிற் கிடந்து அன்னாரின்

சுய சொருபத்தை இவ்வாறுணர்ந்து, ஸ்திதப்பிரஜ்ஞகை நிற்பதாகிய சுவாநுபூதியே பரமௌனம், சம்மாவிருக்கை, சித்தோபசாந்தி, சொருபசித்தி என்பவாதிய பெயர்களால் மஹாவாக்கியார்த்தமாக உபநிடதங்களில் வழங்கப் பெறுகிறது.

குறிப்பு: — ஆதிசுருவாகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி சிந்முத்திரையில் உணர்த்தியருளிய பிரம்மவித்தையைச் சொற்குறிப்புகளால் விளக்கப் போந்த பரமாசிரியர்களில், பரமான்மாவே எல்லோருக்கும் பரமாசிரியரென்பதையும், அவர் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உள்ளுணர்வாக எழுந்தருளியுள்ளாரென்பதையும், அனைவர்க்கும் இயற்கையான சுவாநுபூதியாக உள்ள 'அகம் ஸ்புரிப்பே' அவர் அநுக்கிரகிக்கும் ஞானோபதேச மென்பதையும், அகந்தையின் அத்தியந்த நாசமே ஆன்மசாக்ஷாத்கார சித்தியென்பதையும், பகவானைப்போல் அவரவர் இயற்கையனுபவத்தைக்கொண்டே தேற்றியருளியவர் வெகு அபூர்வமென்பது ஈண்டு குறிப்பிடற்பாற்றும்.

23. நான்றலை சாய்வே சான்றவர் பணிவாம்

மஹர்ஷியைத் தரிசிக்க வருவோரிற் சிலர் சம்பிரதாய முறையில் அஷ்டாங்க — சாஷ்டாங்கங்களால் விதிப்படி

திருவடி ஸ்பரிசத்தால் தாரக மந்திரோபதேசம் பெற்று உய்ந்த தொண்டரான ஸ்ரீ கபீர்தாசரது சம்பந்தத்தால் பக்தவிஜயம் அருள்விளக்காகப் பிரகாசிப்பது போலவே, இந்நானைய திருக்குலத் தொண்டரின் (இவர் பெயர் தெரியவில்லை) சம்பந்தத்தால் ஸ்ரீ ரமண சரிதம் தெய்வ சரிதமாகப் பிரகாசிக்கிறது.

குறிப்பு: — நம்பிக்கையுள்ள இடங்களிலெல்லாம் நம்பிக்கையின் வண்ணங்களில் பிரஸந்நமாகும் தெய்வசக்தியால், கர்த்தவ்யமற்ற ஞானிகள் மூலமாகச் சில பக்குவிகளுக்குச் சித்திப்பனவாய இத்தகைய அருட்பேறுகள் அவரவர் நம்பிக்கையின் பிரதிபலனங்களேயாம்.

நமஸ்கரித்தல் வழக்கம். சத்குருவின் கிருபைக்குப் பக்தியோடு கூடிய இத்தகைய வந்தன வழிபாடுகள் இன்றியமையாதன வென்பது அவர்கள் நம்பிக்கை. ‘சன் மார்க்கத்துறையின் எந்த சாதனமும் அதன் உட்கருத்தைக் குறித்த ஆராய்ச்சியும் பயனைப்பற்றிய அநுபவமுமின்றி வெறும் பழக்கம் காரணமாகவே அநுஷ்டிக்கப்பெறும் வரையில் எவரும் அதனால் கிருதார்த்தராக முடியாது’ என்னும் உண்மையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டு ஓர்கால் பகவான் அத்தகையொருவரை நோக்கி,

“குரு வணக்கத்தின் பயன் அகந்தையின் நீக்கமே. அது பரிபூரண சரணாகதியாலன்றி சித்திப்பதில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் உள்ளத்தினின்றே உணர்வுருவில் தரிசனங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அருட்குருவின் அகம்ஸ்புரிப்பாகிய ஞானத்திருவடியில்-நாமரூப நினைவுவடிவ-அகந்தையைத் தலையெடுக்கவொட்டாது மோனத்தால் முற்றும் நிவேதிப்பதுதான் சரணாகதியாதலால், அகந்தையின் பணிவாலன்றி உடற்பணிவால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் எய்தாது”

என்று நமஸ்காரத்தின் தத்துவத்தை விளக்கி, சன் மார்க்க நியமங்கள் ஒவ்வொன்றும் பயனைத் தவறாது அளிக்கவேண்டுமானால், அவை லக்ஷ்ய நாட்டத்துடன் அநுஷ்டிக்கப்பெறல்வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தியருளினார்.

24. அருபரம் பொருளே குருபர னுருவாம்

பகவானைச் சூழ்ந்திருந்து குருசேவையையே அருந்தவமாகக் கருதிவந்த அணுக்கத் தொண்டர்களின் யோகக்ஷேமத்தில் எப்பொழுதும் விசேஷ நாட்டமுடையவராக இருந்தார் பகவான். புறப்பணியில் அழுந்தியுள்ள

அவர்கள் மனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உபாதி நாட்டத் தினின்று திரும்பி, நிருபாதிக நாட்டத்தில் தலைப்பட்டு, முடிவில், “சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றுந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே” என்ற வாறு, தம்மில் அபேதமாகக் கலக்கப்பெறுதலே அவர்களின் இறுதி லக்ஷ்யமாக இருக்கவேண்டுமென்னும் குரு கைங்கரியக் குறிக்கோளை அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துங் கருணையினராய், இடையிடையே சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் ஏதாவதோர் சம்பவத்தை வியாஜமாகக் கொண்டு அவர்கட்குத் தமது உடலைச் சுட்டிக்காட்டி,

“இதையே என் உண்மை வடிவென்று நம்பியிருக்கிறீர்கள்! இப்படிச் கடைசி வரையில்* இதையே சத்குரு வாகப் பாவித்திருந்து, இது மறைந்ததும் ஏமாறப் போகிறீர்கள்! அப்பொழுது என்மீது குறை சொல்லாதீர்கள். நான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன்; இனி, இவ்வுண்மையைக் கடைப்பிடிப்பதும் கைவிடுவதும் உங்கள் இஷ்டம்.”

என்பவாதிய சல்லாபவார்த்தைகளால் “தன்னையும் என்னையும் வேறா-உள்ளது-தெண்ணாத வண்ணம் இரண்டற நிற்கச் சொன்னதுமேயொரு சொல்லே” என்னும் பெரியோர் குறிப்பின்படி, பரசொருபத்தையே குரு சொருபமாகப் பற்றி, அனன்னியபாவத்துடன் அவரைத் தியானித்துக் கொண்டிருத்தலே இறைபணியென்பதை வற்புறுத்துவது வழக்கம்.

* “உடல மாயையால் தியானிக்கில் தியானித்த

உடல்களா குவர் மைந்தா

தொடர் பவங்கெடச் சொருபமே தியானிக்கில்

சொருபமா குவர் மெய்யே”

ஓர் சமயம் பகவான் தரிசனத்தின் பொருட்டு முதல் முறையாக ஆசிரமத்திற்கு வந்த வெளியூர் பக்தரொருவர், ஆஸனத்தை விட்டு வேறிடத்தில் சில அன்பர்களுடன் ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பகவானை அணுகி, அவர்தான் மஹர்ஷி என்பதை அறியாதவராய், “ரமணர் எங்கே?” என்று வினவினார். உடனே பகவான் புன்முறுவலுடன் அவரை நோக்கியருளி:

“ரமணரா? இதோ இருக்கிறாரே!”

என்று அருகிலிருந்த ஒரு பாத்திரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். அதில் ‘ரமண’ என்ற மூன்று எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பெற்றிருந்தன. வந்தவர் ஒன்றும் புரியாதவராய்த் திகைத்துநிற்பதைக் கண்ட பகவான், தமது உடலையும் அந்தப் பாத்திரத்தையும் முறையே குறிப்பிட்டு “இதுவும் அதைப்போன்ற ஒரு உருவந்தானே! அதிலாவது ‘ரமண’ என்னும் பெயர்க்குறிப்பு இருக்கிறது. இதில் (தமது உடலில்) அதுகூட இல்லையே!” என்று தம்மைக் குறிப்பால் விளக்கிவிட்டு மீண்டும் தம் வேலையைக் கவனிக்கலானார். புதியவர் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டார். பகவான் எப்போதும் நிருபாதிக நாட்டத்தையே இயல்பாகக்கொண்டிருந்தமைக்கும், பக்தரும் தமது பரமார்த்த சொரூபத்தையே பற்றி நிற்கவேண்டுமெனத் திருவுளங் கொண்டமைக்கும் இவ்வினோத நிகழ்ச்சியே அத்தாட்சியன்றோ?

தம்மைப் பற்றிய தேகான்மபாவமே குருவையும் உடல் வடிவிற் காணச்செய்வதாதலால்: “நாமுடலென்னு மாசால்—ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகும்” என்றபடி அவ் வஞ்ஞானதத்துவத்தை இந்நிகழ்ச்சியைக் கொண்டே எல்லோருக்கும் தெளிவாக விளக்கியருளினார் பகவான்.

குறிப்பு: — இதுகாறும் கூறிய அருட் குறிப்புகளுக் கெல்லாம் இலக்கியமாகத் தமது இயல், சொல், நடையாதிய ஒவ்வொன்றாலும் தாமே உதாரண புருஷராக விளங்கினார் பகவான்.

25. எங்கும் நிறைநான் எவ்விட மகல்வேன்

உலக ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவவதாரம் செய்தருளிய புத்தர், சங்கரர், கிறிஸ்து போன்ற மஹாபுருஷர்கள் தம்தம் அவதார காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பெற்றுத் தங்கள் சகலத் திருமேனிகள், மாலைக் கதிரவன்போல், மெல்ல மெல்ல ஒடுங்கிக்கொண்டிருந்த இறுதிக்காலங்களில், அவ்வொடுக்க நிலையினின்றே, கடைசி முறையாகத் தம்தம் அடியார்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யோபதேசங்களைப் போலவே, பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் தமது நிர்வாண காலத்தில் தம் பிரிவுக்காற்றாத தம் பக்தர்களின் துயருக்கிரங்கியவராய், அவர்களைத் தேற்றுமுகத்தால் அனைவரையும் கடைசியாகத் தமது கருணைக் கண்களால் ஓர்முறை உற்று நோக்கியவாறே,

“இந்த உடம்புதான் பகவான் என்றெண்ணி ‘பகவான் நோயால் வருந்துகிறாரே’ என்று இரங்குகிறார்கள். என்ன செய்வது! ‘சுவாமி போய்விடப்போகிறாரே. என்று கவலைப்படுகிறார்கள்; எங்கு போவது? எப்படிப் போவது?’”

என்று கூறியருளிய தத்துவார்த்த விளக்கம் — உண்டாரை உடற்பிணியினின்று உடனே உய்விக்கவல்ல தேவாமிர்தம் போன்றே — உய்த்துணர்ந்தாரை உயிர்ப் பிணியினின்று உடனே உய்விக்கவல்ல ஞானமிர்தரசமாகும். இத்திவ்யோபதேசத்தால் தமது நிஜசொருபத்தைக் கடைசி முறையாகச் சித்திரித்துக் காட்டியதன் மூலம்

எல்லோருடைய நிஜ சொருபத்தையும் குறிப்பாலுணர்த்தியருளித் தமது அவதாரத்தின் குறிக்கோள் பரிபூரணமாக நிறைவேறப்பெற்ற திருப்தியால் உடலும் உள்ளமும் புளகாங்கிதமுறப் பிரஸந்தமுகத்தராய் விதேக கைவல்யஸ்திதியில் விளங்கியருளிஞர் பகவான்.

பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தமது உடல் வாழ்க்கையின் அந்திம காலத்தில் தொண்டைப் பிணியால் கடுமையாகப் பீடிக்கப் பெற்றவராய்த் தொடர்ச்சியாகப் பல நாள் வரையில் ஊண் உறக்கமின்றித் துரப்பலஸ்திதியில் கொடிய வேதனையோடு மரணப் படுக்கையிற் கிடக்கையிலும், இடைவிடாத தியானசித்தராய்க் காட்சியளித்து நின்றதோடு, மருத்துவர்களின் எச்சரிக்கைகளை யெல்லாம் உபேக்ஷித்துப் பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்துக் கொண்டும், தமது அவதாரத்தைக் குறித்த—ஸ்ரீ விவேகானந்தர் போன்ற சிறந்த விஞ்ஞான மேதைகளின் தர்க்கரீதியான சங்கைகளைப் பரிவோடு நிவர்த்தித்துக்கொண்டும், கடைசி மூச்சளவும் கருணாமூர்த்தியாக விளங்கியருளிஞரென்பதை அறிவோம். பகவான் ஸ்ரீ ரமணரும் தமது இறுதிக் காலத்தில் பயங்கரமான புற்று நோயால், பாதிக்கப்பட்டவராய்த் தவிர்க்க முடியாத பிராணாவஸ்தை நிலையில் பன்னாட்கள் இருந்த காலையிலும், மருத்துவர்களும் அதிசயிக்குமாறு சஹித்தற்கரிய துன்பங்களையெல்லாம் சஹித்துக்கொண்டு அமைதியாக விளங்கியதோடு, காவலரின் கட்டுப்பாடுகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாதவராய்த் தம்மை அடுத்தோர்க்கெல்லாம் பிரஸந்த மூர்த்தியாய்த் தங்கு தடையின்றித் தரிசனம் கொடுத்துக்கொண்டும், தமது கிருபாநோக்காகிய அருட்செல்வத்தை இடைவிடாது வழங்கிக்கொண்டும், கடைசிவரையில் ஞானவள்ளலாகப் பிரகாசிக்கப்பெற்றமை உலகப் பிரசித்தம்.

குறிப்பு : மஹர்ஷியின் பிரஹ்மநிர்வாணசமயத்தில் பக்தர்களே யன்றிப் பசு, யானை, மயில் முதலிய ஐயறிவுயிர்களும் அன்னார் சந்நிதியைச் சூழ்ந்து தமது ஆருயிர்த்தலைவரின் பிரிவாற்றாமையால் மெய்ம் மறந்து உருக்கத்துடன் தமது இறுதி வணக்கத்தைச் செலுத்தி நின்ற காட்சி, காணற்கரிய தெய்விகக் காட்சியாகும். முன்னோர் சரிதங்களிற் காணப்பெறாத அற்புதம் இது. இதை அவ்வமயம் எடுக்கப்பெற்ற புகைப்பட வாயிலாகக் காணலாம்.

26. நடையிற் காட்டலே நல்லுப தேசமாம்

பகவான் தமது பக்தர்களின் நல்லொழுக்க விதிகளைப் பற்றிப் பஹிரங்கமாகக் கூறும் ஹிதோபதேசங்கள் மிக மிகக் குறைவே. அவற்றையும் தன்னடக்கத்துடன் வெகு அபூர்வமாகவே கூறுவார். பக்தர்கள் பெரும்பாலும் தம்மையே (மஹர்ஷியையே) தங்கட்குரிய மாதா-பிதா-குரு-தெய்வமாதிய எல்லாமாகவும் போற்றிநின்றாலும், அவர் ஒர்போதும் அடியார் சுயேச்சையிற் குறுக்கிட்டதில்லை. சாதகரின் நடைமுறைகளைக் குறிப்பாற் கவனித்தல் உண்டு. ஊண்-உடை-இருக்கையாதிய அத்தியாவசியத் தேவைகளிலும் நிராசையோடு எதிலும் தேவைக் குறைப்பும் ஆடம்பரத் தியாகமும் சாதுக்களுக்கு அத்தியாவசியமாம் என்பதைப் பல்லாற்றானும் தமது நடைமுறையாலேயே அடிக்கடி விளக்கி வந்துள்ளார் மஹர்ஷி. உதாரணமாக,

“ பகவான் நூலாசிரியராதலால், பல சமயங்களில் எழுத்து வேலையில் ஈடுபடுவதுண்டு. அதற்கு உதவியாக இருக்கும்பொருட்டு ஓர் சமயம் உயர்தர எழுதுகோலொன்று (*Superior Fountain Pen*) பிரபு வொருவரால் காணிக்

கையாகச் சமர்ப்பிக்கப்பெற்றது. மஹர்ஷி நெடுநாள் வரையில் அதைப்பற்றிய சிந்தனைகூட இல்லாதவராய் வழக்கம்போல் ஒரு சாதாரண எழுதுகோலைக்கொண்டே தமது அரிய உபதேசங்களை யெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு வந்தார். மையின் தடையால் அதை அடிக்கடி உதற வேண்டிய அவசியம் இருந்ததைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த அன்பரொருவர், எத்தகைய சிரமத்தையுந் தராத அப் புதிய பேனாவைக்குறித்து மஹர்ஷிக்கு ஞாபகப்படுத்திய பொழுது, உதாசீன பாவராய்,

“பேனாவின் உபயோகம் எழுதுவதுதானே! அதற்கு இதுவே போதும்: இதில் மை சரியாக இறங்காமையால் அடிக்கடி உதற வேண்டிய அவசியமும் மூடவேண்டிய அவசியமும் இருப்பது உண்மைதான்! எனினும், சுலபமாகக் கிடைக்கும் இத்தகைய சாமானிய சாதனங்களைக் கொண்டே அத்தியாவசிய காரியங்களையெல்லாம் உடனுக்குடன் நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் பழக்கந்தான் நல்லது. சிரமத்தைப் பார்த்தால் எந்த வேலையையும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்து முடிக்க இயலாது. எப்போதும், எளிமையிலுள்ள இன்பத்தை ஆடம்பரத்தில் காணமுடியாது.”

என்று கூறிப் பழைய எழுதுகோலிலேயே தமக்குள்ள திருப்தியைக் குறிப்பித்தருளினார். மற்றொரு சமயம், பிழை திருத்தத்திற்காக வந்த ஒரு புத்தகத்தின் புரூப் (Proof) காகிதங்களை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் புத்தகமாகச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தார் பகவான். புரூப் காகிதங்களை—அவை எவ்வளவுதான் உயர்ந்த கருத்துக்களுடையவேனும், குப்பைத் தொட்டியிற் சேர்க்கும் பழக்கமுடைய கனவானொருவர் மஹர்ஷியின் இத்தகைய முயற்சி அவசியமற்றதெனக் கருதியவராய் அன்றொரையணுகி, “நான் அடுத்த வாரம் வரும்போது அழகான

அசல் புத்தகமே வாங்கி வருகிறேனே !” என்று விண்ணப் பித்து நின்றார். மஹர்ஷி உடனே,

“ அதெல்லாம் எதற்கு? அழகான புத்தகத்தில் என்ன பொருள் இருக்குமோ, அதே பொருள்தான் இதிலும் இருக்கிறது. நமக்கு வேண்டியது பொருள் தானே! புதிய புத்தகத்திற்குக் கொடுக்கும் விலை அதன் அழகுக்குத்தான் கொடுப்பதாகும்.”

என்று புன்முறுவலுடன் கூறித் தமக்குப் புதுமை பழமை ஆகிய இரண்டும் ஒன்றேதான் என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டியருளினார். பகவானது புறவாழ்வின் எல்லா அம்சங்களும் இதே முறையில்தான் இருந்தன. அவரது ஆகாரம் இயற்கையாகக் கண்முன் நிற்பதுதான்; உடையோ பழைய கோவணமே; இருக்கை குகையும், படுக்கை மரத்தடியும் மண்தரையும். இப்படியாகத் தனி மையில் இனிமையாகக் காலங்கழித்து வந்த பகவானது பிற்கால வாழ்க்கை எல்லா வகையாலும் சிறந்ததாகக் காணப்பெற்றது உண்மையானாலும் அது பக்தர்களால் அமைக்கப் பெற்றதேயாம் :

இவ்வாறு, மஹர்ஷி தம்மையடுத்தோரின் புறவாழ்வைத் தமது நடத்தையாலேயே பல்லாற்றானும் செம்மைப்படுத்தி வந்ததோடமையாது, அவர்களின் அகவாழ்வையும் தமது இன்சொற்களாலும் அன்பார்ந்த அறிவுரைகளாலும் இயன்றவளவு பண்படுத்திவந்தார். ஒழுக்கமே சன்மார்க்கத்தின் அடிப்படையாதலாலும், மஹான்களின் சம்பந்தத்தால் சத்புத்திர பாக்கியம் வாய்க்குமெனத் தொன்றுதொட்டிருந்துவரும் சில பொது மகளிரின் நம்பிக்கைக்கு இரையாகாதிருத்தற் பொருட்டும், சிறப்பாக, இளந்துறவிகளான நைட்டிக பிரம்ம சாரிகள் விஷயத்தில் விசேஷ சிரத்தையுடையவராக இருந்

தார். வேறு நோக்கத்துடன் தம்மைப் பலகால் அணுகியும் தனது நோக்கம் நிறைவேறப்பெருமையால், முடிவில் நிராசையாற் பக்தையாக மாறிய ஒரு மங்கை நல்லாளின் சுவாரஸ்யமான கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு பகவான் கூறிய ஆப்த வாக்கியங்களிற் சில பின்வருவனவாம்.

“ பிரம்மசரியம் என்பது பிரம்மத்தின் அநுசந்தானந்தான். விவாகமின்றி இருப்பதல்ல.* பிரம்மசரிய விரதம் எல்லோராலும் அநுஷ்டித்தற்கு உரியதாகும். இதைக் கைக்கொண்ட ஒவ்வொருவரும் அவரவரது ஆசிரமதர்மங்களினின்று நழுவாதிருத்தலே முக்கியம். பிரம்மசரிய வேஷம் பூண்பது சுலபம்: அதைக் கடைசி வரையில் தவறின்றி நிறைவேற்றி நின்றல் கடினம். தீரத்தோடு கூடிய தீவிர வைராக்கியசாலிகளுக்கே அது பொருந்துவதாம். ஆகையால் நைட்டிக பிரம்மசாரிகள் மாதர்கள் கூட்டுறவிலும் ஐம்புல வேட்கையிலும் எப்பொழுதும் விழிப்பாகவும் முன்னெச்சரிக்கையுடனும் இருந்துவரல் அவசியம். வேதகால ரிஷிகளைச் சேர்ந்த சிலருடைய ஒழுக்கத் தவறுகளையும் அவற்றின் விபரீத விளைவுகளையும் குறித்த வரலாறுகளாகப் புராணங்களிற் கூறப்பெறும் பல்வேறு சன்மார்க்க போதனைகள் நமக்கு நல்லறியூட்டும் சிறந்த கட்டுரைகளேயாம். ”

*பரமார்த்த சித்திக்கு “ அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே எந்தத் துறவினும் நன்று ” என்பதே பகவான் கருத்தேனும், பேரின்பப்பெருவாழ்வை சதானந்தராக அநுபவித்தற்கும், பாரமார்த்திக நிலையைப் பாரெங்கும் பரப்புதற்கும், மனைவி மக்களாதிய எவ்வித பந்தங்களும்ற்ற சர்வசுதந்தர நிலையைத் தரக்கூடிய துறவே இன்றியமையாத சாதனமாம் ” என்னும் ஸ்ரீ விவேகானந்தரின் உறுதியான நம்பிக்கையும், ஏறக்குறைய இதே போன்ற சங்கர மரபினரது கொள்கையும் ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலனவாம்.

இவ்வாறாய் சற்போதனைகளால் பக்தர்களை அடிக்கடி எச்சரிப்பார் பகவான். ஒழுக்கக்குறைகளையும் அவ்வப் போதே எடுத்துக்காட்டித் திருத்தியருள்வதுண்டு. உதாரணமாக, ஓர்சமயம் பகவான் தரிசனத்திற்காக வந்து திரும்பிய ஒரு மஹாராஜாவைச் சிறிது தூரம் பின்தொடர்ந்து மீண்ட ஆசிரமத்துறவி யொருவரைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கி,

“சுவாமி ஏதோ அவசர ஜோலியாய் வெளியிற் சென்று வருவதாகத் தெரிகிறது! எல்லா ஜச்வரியங்களு முடைய அவ்வரசர் உம்மை* நாடி வந்ததற்கு விசேஷ காரணம் ஏதேனு மிருக்கலாம் : மனநிறைவுக்கு உதாரண புருஷராக விளங்கவேண்டிய நீர் அவரைப் பின்பற்றிச் சென்றது ஏனோ!”

குறிப்பு :—எவ்வாற்றானும் ஆன்மசித்திக்கு அகத்துறவே சாதனமென்பது உண்மையேனும், புறத்துறவாலன்றி அகத் துறவின் பரிபூரண சித்தி அசாத்தியமா மென்னும் பெரும் பான்மையோரின் அநுபவ வுண்மையைப் புறக்கணித்தற் கில்லை.

*‘உம்மை’ என்றது சாதுக்களை முன்னிலையிற் பொதுப் படக் கூறியதாம்.

அக்பர் சக்ரவர்த்தி சாது சங்கப் பிரியரெனக் கேள்வி யுற்ற முஸ்லிம் பெரியாரொருவர் தமது அடியார்களுக்கான உதவியொன்றைக் குறித்து ஓர்சமயம் அரசரை நாடி அரண் மனைக்குச் சென்றார். அவ்வேளை அரண்மனைப் பள்ளிவாசலில் தொழுகையிலும் குறையிரத்தலிலும் மெய்ம்மறந்து நின்ற அக்பரைக் கண்டதும் அங்கு ஏதோ ஒரு புதிய உண்மையைக் கண்டவர்போல், சாது அவ்விடத்தினின்று உடனே திரும்பி விட்டார். பிரார்த்தனை முடிந்ததும் அக்பர் அத்துறவியின் வரவைக் கேள்வியுற்று மீண்டும் அவரைத் தருவித்து, சற்று

என்பன போன்ற ஹிதோபதேசங்களால் நிராசையே துறவுக்குரிய சிறப்பான இலக்கணமென்பதையும், சர்வ சக்தனும் சாதுரஸூகனுமான இறைவன் ஒருவனே வேண்டுவார் வேண்டியாங்கே அருளவல்லவென்னும் ஆண்டவனது சர்வ ரஸூகத் தன்மையில் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டு

“ நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன் நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா வாளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகினோமே ”

என்றற்கேற்பத் துறவிகள் தம்மைத் தலைவனிடமே முற்றும் ஒப்படைத்தவராய்த் ‘துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு’ என்னும் பொன்மொழிக்குச் சான்றாக, எப்பொழுதும் தீரத்துடன் விளங்கவேண்டுமென்பதையும் தக்க திருஷ்டாந்தத்துடன் தெளிவாக விளக்கியருளினார்.

முன் அவர் தம்மிடம் வந்ததையும் தம்மைக் காணாமலே மீண்டதையும்பற்றி வினவினார். அதற்கு அந்தப் பெரியார்,

பக்தர்களுக்கு வேண்டியதோர் சிறு தேவையைக் குறித்து உம்மை அணுகினேன். அரசரான உமக்கும் ஏதோ குறையிருத்தலையும், அதன் நிவர்த்தியின் பொருட்டு நீரும் ஆண்டவன் உதவியை நாடி நின்றலையும் கண்டேன். ‘எல்லாம் வல்ல இறைவனே எல்லாரது விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றி வைக்குந் தகுதி யுடையவன்’ என்னும் பேருண்மை ஏற்கெனவே நான் அறிந்திருந்தது பிரமாதத்தால் மறைந்தொழிந்ததை அக்காட்சியே எனக்கு நினைவுறுத்தியமையால் அக்கணமே

காட்சி 7.

தேர்வியல்

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் ஸ்ரீ ரமண பகவத் சந்நிதியின் மஹிமைகளும் அவர், பர நோக்காலும் அருள் வாக்காலும் அநுக்கிரகிக்கும் ஆன்மவித்தையின் அரும் பொருள்களும், அவற்றால் அவ்வப்போதே கைகூடும் திவ்வியாநுபவங்களும் புத்திமான்களுக்குத் தெளிவாதல் கூடும். அதன் பயனாக, ஆண்டவன் தரிசனத்தை எல்லோருமே பிறப்புரிமையாகப் பெறலாமென்பதையும், மனிதப்பிறப்பின் முடிவான பயன் அதுவே யென்பதையும், சொருப சாக்ஷாத்காரமே கடவுள் தரிசனமென்பதையும், அறிவே தனது சொருபமென்பதையும், சொருபாநுபூதி ஆத்ம சமர்ப்பணத்தால் சித்திப்பதென்பதையும் உணரலாம். இனி, ஆத்ம சமர்ப்பணத் திறங்களையும் அதன் அநுஷ்டான முறைகளையும் அதிற் சித்திபெற்றோர் இலக்கணங்களையும் அதனாற் பெறும் அருள்வாழ்க்கையின் அரும் பண்புகளையும் பகவான் வாய்மொழி வழியே ஆராய்வோம்.

27. நானு ராய்வே ஞான விசாரம்

உருவம் குணம் அறிவு சுபாவம் முதலிய சிறப்பியல்களில் சமநிலையிலுள்ள இரு மனிதரைக் காணல் அசாத்தி ஆண்டவன்பாற் சிந்தை திரும்பி உம்மிடத்தினின்று அகன்றேன் ''

என்று அமைதியாக விடையளித்துச் சென்றார், என்ற இக்கதையைக் கூறி இதன்மூலம், சாதுக்கள் தம்மை முற்றும் தலைவன்பால் ஒப்புவித்து எதிலும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நிச்சிந்தராயிருக்கப் பழகவேண்டுமென்பதையும், அத்தியாவசியத் தேவைகளை ஆண்டவனிடமே பெறல்வேண்டுமென்பதையும் விளக்கியருளினார் பகவான்.

யமாம். ஆனால் தேகோகம்பாவமாகிய அஞ்ஞானத்தில் மட்டும் பெரும்பான்மையோரின் சமத்துவத்தைக் காணலாம். அஞ்ஞானிகளில் ஒவ்வொருவரும், தமது நினைவு சொல் நடை இயல்அநுபவமாதிய பண்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது அவற்றிற்கெல்லாம் எழுவாயாகிய 'நான்' என்பதற்கு-அதன் உண்மைப்பொருள் அறிவாக இருந்தும், உடலையே குறித்தல் பிரசித்தம். தமது சுயவடிவை சுவாநுபவமாக உணராவிட்டாலும் நனவு கனவு துயில் முதலிய எல்லாக் காலங்களிலுமுள்ள தமது இருப்பையாவது எல்லோரும் சுபாவமாகவே உணர்ந்திருப்பதால் தான் நாஸ்திகருங் கூட தமது இருப்பைப்பற்றிச் சந்தேகிப்பதில்லை. தமது இயற்கைவடிவைப்பற்றிய அறிவும் அறியாமையுமே முறையே ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கு முள்ள வித்தியாசமாம். மனித வார்க்கத்தை மக்கள்நிலையினின்று மாக்கள்நிலைக்குத் தாழ்த்துவது இவ்வறியாமையேயாம். "விலங்கலேன் விலங்கலா தொழிந்தேனல்லேன்" என்னும் அப்பரின் திருவாக்கும் பெறுதற்கரிய மனிதப் பிறவி பெற்றும் அதற்குரிய அறிவைப் பெறாமையையே சித்திரிப்பதாம்.

ஆகையால், மனிதன் மனிதனாக வாழ்தற்கும் வாழ்க்கைப்பேறெய்தற்கும் தன்னுடைய இருப்பை எப்பொழுதும் இடைவிடாது அறிவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த 'நான் நான்' என்னும் உள்ளுணர்வின் இயற்கைவடிவை உண்முகத்தில் விசாரித்தறிதல் அவசியம். இதுவே ஆன்ம விசாரமாம். இந்த 'நானார்' விசாரணைக்கு உள்ளுணர்வின் இயல்பையும் திரிபையும் பற்றிய தெளிவான ஆராய்ச்சி இன்றியமையாததாகும்.

28. இருப்பின் உணர்வே இயற்கை வடிவம்

புருடனுக்கு 'நான்-நான்' என்று தனது இருப்பை இடைவிடாது துலக்கிக்கொண்டிருக்கும் உள்ளுணர்வுக்கு

மூலம் சுயம்பிரகாச வடிவ சுத்தப் பிரம்மமே. பிரம்மத்திற்குப் பிரகாசமே சொரூபமாதலாலும், பிரகாச சொரூபம் பிரம்மத்திற்கே உரியதாதலாலும், பிரம்மத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கும் உள்ளுணர்வு பிரம்மத்தினும் வேறன்று; அதன் கிரணமே யாகும். எப்படி சூரியனது சொரூபமாகிய பிரகாசம் சூரியனுக்கு விலக்ஷணமானதன்றோ, அப்படியே பரப்பிரம்மத்தின் சொரூபமே யாகிய உள்ளுணர்வும் பரப்பிரம்மத்துக்கு விலக்ஷணமானதன்று. இந்த உள்ளுணர்வே 'பரமான்மா' எனப்படுவது. அதற்கு ஸ்தானம் ஹிருதயம். பரப்பிரம்மத்தின் சத்தியலுக்குச் சுத்தப் பிரம்மமென்பதும் சித்தியலுக்குப் பரமான்மாவென்பதும் இடுகுறிப்பெயர்களாதலால் அவ்விரண்டும் விளக்கும் ஒளியும், பூவும் நிறமும் போலச் சொற்களாலன்றிப் பொருள்களால் வேறுபட்டனவல்ல. (இரு வேறு பொருள்களல்ல). பரமான்மா தனது இயற்கையான உள்ளுணர்வு மாத்திரமான அநுபூதி நிலையில் எத்தகைய குணங்குறிகளாலும் விகாரப்படுவதில்லை.

29. உணர்வின் நிழலே உபாதியால் ஜீவனும்

மெய்ப்பொருளுக்கு வேறுகாமல் அதன் பிரகாசமாய் (அகம் ஸ்பிரிப்பாய்) ஹிருதயத்திற் சுடரும் பரமான்மாவாகிய சிச்சக்தியே சந்திர மண்டலத்தில் 'பிரதிபிம்பிக்கும் சூரியப்பிரகாசம் போல், சஹஸ்ராரத்திலுள்ள அந்தக் கரணத்தில் பிரதிபிம்பிக்கிறது. பரமான்மாவின் சாயையாகிய இச் சிதாபாசன், சரீரத்தினும் வேறுகாத நிழலே போல், பரமான்மாவினும் வேறுகாத தனது எதார்த்த சொரூபத்தை உணர்ந்து, தனக்கு ஆதாரமாகிய பரமான்மாவை அகநோக்கிற் பற்றி, அம்மயமாக (இருப்பு உணர்வாக)வே அமையாமல், தன்னைப்பற்றியுள்ள தேகேந்திரியங்களையே 'நான் நான்' என மயங்கி, அதனதன்

பாவனையோடு பஹிர்முகத்திற் சஞ்சரிப்பதாகிய விபரீதத் தன்மையை அடைவதால் 'ஜீவான்மா' என்னும் காரணப்பெயரை அடைகிறது. அகக்கரணம், மனம், அகந்தை, சூக்குமதேகம் என்பவாதிபரியாயங்களாற் குறிப்பிடப் பெறுவது ஜீவான்மாவே.

ஜீவான்மாவின் பொய்த்தோற்றத்தைச் சுருதியுதவியாலும் குருவருளாலும் அநுபவபூர்வமாக அறிவதே மெய்ஞ்ஞானமாம். அகந்தையின் அழிவே (ஜீவன் முத்தியே) பரமான்ம தரிசனமாவதால் இனி அவ்வகந்தையின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களைப் பற்றி விசாரிப்போம்.

30. ஓர்வது மெய்ம்மை சார்வது பொய்ம்மை

'உடல் வேறு, உணர்வு வேறு' என்பது யுக்தியளவில் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்தவுண்மையே யென்றாலும், எல்லோருடைய அநுபவமும் உடலுயிர்களின் ஐக்கியபாவமாகவே இருக்கிறது. நினைத்தேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேன், செய்தேன் என்னும் அநுபவங்களில் அவ்வினைகளைப்புரியும் கரணங்கள் உணர்வாகிய தன்னிலும் வேறுபட்டனவாயிருந்தும், அவ்வொவ்வொன்றையும் தானாகப் பாவிப்பதே அஞ்ஞானியின் இயல்பாயிருக்கிறது.

அறிவையே சொரூபமாகக்கொண்ட மனிதன், தான் இயல்பாகவே அவ்வெல்லாக் கருவிகரணங்கட்கும் அப்பாற்பட்டிருப்பதாய் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை உள்ளவாறுணர்ந்து அவற்றோடு தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பொய்ச் சேர்க்கையினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தனது சுயசொரூபமாகிய பரமான்மாவாக இயல்பிற் பிரகாசிக்கப் பயில்வதே ஞானப்பயிற்சியாகும்.

சிங்கக்குட்டியின்பால் தோன்றும் ஆட்டியல்பு சேர்க்கையாலாய பிராந்தியேபோல், ஜீவன்பால் தோன்றும் தேகபாவமும், அஞ்ஞானத்தால், சொரூபவுணர்வின்மையால் ஏற்பட்ட பிராந்தியேயாம். பிரதிபிம்பம், பிம்பத்தினும் வேறாகாததுபோன்று சிதாபாசரூப ஜீவனாகிய தான் சித்துருவப்பிரம்மத்தினும் வேறன்று என்னும் தனது சொரூபவுண்மையைச் சுருதியுத்திகளால் நிச்சயித்தல் எளிதேனும், அநுபூதியிற்காணல் அரிதாகும். சொரூப நிச்சயத்துக்கு விவேகமே போதும்; சுவாநுபூதிக்கு வைராக்கியத்தோடு கூடிய சாதனமும் வேண்டும்.

குடி முதலிய கூடாவொழுக்கங்களிற் பலகாலம் பழகியோர் அவற்றின் தீமைகளை அநுபவத்தாற் கண்டபிறகும் அத்தியபழக்கங்களினின்று முற்றும் விடுதலையடைதற்கு வைராக்கியசித்தத்துடன் நெடுங்காலம் முயற்சிக்க வேண்டியிருத்தல்போல், தேகாபிமானத்தால் எண்ணறும் பிறவிகளிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் ஜீவனும், ஜனனமரணமாதிய துன்பங்களை அநுபவபூர்வமாகத் தெரிந்து கொண்ட பிறகும், அவ்வறியாமையின் அத்தியந்தநிவர்த்தியின் பொருட்டு விவேகவைராக்கிய சஹித ஆன்மாநுசந்தானத்தில் நெடுங்காலம் ஈடுபடவேண்டியிருக்கிறது.*

“ நெடுங்கால மான்மாவை நீங்காத வஞ்ஞானம் விடுங்கால மெந்நாளோ மெய்ஞ்ஞானத் தாலெனவே:”

“ அந்தகா ரங்குகையி லாயிரநா ளிருந்தாலும் செந்தீபங் கண்டவுடன் தீர்வதுபோல்.....”

— கீதாசாரத்தாலாட்டு

* “ தொக்க பிறவித் திரள்கடொறும்

தொடர்ந்து வந்த வாதனைதான்
மிக்க கால யோகத்தின்

பழக்கத் தல்லால் விடாது ” —வாசிஷ்டம்

“.....காண்பவெல்லாம்

சொற்பனம் போலுமென்றே துணிந்தவன்

ஞானியாவான்

— கைவல்யம்

“ இல்லா ததனுக் கிருப்பில்லை யுள்ளதனுக்
கில்லாமை யென்ப திலையெனவே — யில்லதுள
தென்னு மிரண்டி னியல்பிதுதாங் கண்டார்மெய்
தன்னை யறிந்த தவர் ”

- பகவத் கீதாசாரம்

என்பவாதிய ஆன்றோர்துணிவுக்குச் சான்றாகக் கூடிய
வர் மிகச் சிலரே யாவர். உத்தமஅதிகாரிகளென்றும்
தீவிரதரபக்குவிகளென்றும் போற்றப்பெறுபவர் அத்த
கையரே. “ நூதன விவேகியுள்ளம் நுழையாது, நுழை
யுமாகில், பூதஜன்மங்கள் கோடி புனிதனும் புருடனும் ”
என்னும் கைவல்யசித்தாந்தப்படி, ஆன்மாநுசந்தானத்
திற் பல்லுழிகாலப்பயிற்சியினராய் ‘ இனிப்பிறவா முடி
வான ஜென்மத்தைப் பெற்றோர்க்கேயன்றி ’ தத்துவமசி ‘
மஹாவாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தே ‘ அகம்பிரம்
ஹாஸ்மி ’ என்னும் ஆன்மாநுபூதி கைவரப் பெறல்
அசாத்தியம்.

31. ஒருமை யுணர்வே இருமையிற் காணல்

ஜீவனார்த்தப்பிரவிருத்தியாக நரசிம்மமூர்த்தியாதிய
வேடம் பூண்டோர், உணர்ச்சி மேலீட்டால், பல சமயங்
களில் சுயவுணர்வை இழக்கப்பெற்றவராகி அவ்வந்நாடக
பாத்திரவியல்புடனேயே திகழ்தல் போல, ஊழ்வலியாற்
போகார்த்தமாகப் பிறவியெடுக்கும் மனிதான்மாவும்,
பாவ பலத்தால், சொருபஞானத்தை இழக்கப் பெற்ற
தாகி அவ்வவ்வுபாதிகளின் உணர்விலேயே வியலகரிக்கின்

றது. இவ்வாற்றால், 'அகம் சொரூப' உணர்வுக்கு இரு வேறு தன்மைகள் உண்டு. அக்கினி இரும்பைப்பற்றுங்கால் - உலைக்களத்தில் - அவ்விரும்புருவிலேயே விளங்கல் போல்; உணர்வும் (ஜீவான்மாவும்) உடலைப் பற்றுங்கால் (ஜாக்ர - சொப்பனங்களில்) தேகோகம்பாவத்திலேயே விவகரித்து நிற்கை ஒன்று; ஆகாயத்தைப் பற்றி நிற்கும் வாயு இயற்கையிற் சலனமுடையதேனும் ஒவ்வோர்கால் நிச்சலத்தன்மையினதாய், அவ்வாகாயத்தின்கண் அடங்கி நிற்கைபோல், பரமான்மாவைப் பற்றி நிற்கும் உணர்வும் (ஜீவான்மாவும்) தான் இயற்கையில் பஹிர்முகத்ததேனும் ஒவ்வோர்கால் (சுழுத்தியில்) அகமுகத்தன்மையினதாய், அப்பரமான்மாவின்கண்* ஒடுங்கி நிற்கை மற்றொன்று.

32. அறிவாய் நிற்பே ஆன்ம சமர்ப்பணம்

இவ்வாற்றால் ஜாக்ர சொப்பனங்களில் இருப்பதாயும் சுழுத்தி மயக்கங்களில் இல்லாததாயும் காணப்பெறும்

* சுழுத்திகாலத்தில் ஜீவன் அவித்தையில் ஒடுங்குமென்பது சுருதிகளின் வழக்காக இருக்க; இங்கு பரமான்மாவின் கண் ஒடுங்குமென்பதன் கருத்து என்னை யெனின், சுழுத்தி மயக்கம் மரணம் சமாதி ஆகிய காலங்களில்தான் மனதின் (ஜீவான்மாவின்) அபாவம் ஏற்படுகிறது. எல்லாக் காலங்களிலுமே அதற்குரிய ஒடுக்க ஸ்தானம் பரமான்மாவே யென்றாலும், முதல் மூன்று நிலைகளில் உபாதியோடு ஒடுங்கு வதால் மீளுந்தன்மைய தாகிறது. சமாதியிலோ உபாதியறலால் ஐக்கியம் சித்திப்பதால் மீள்வதில்லை. இவ்வாற்றால், மனதின் இவ்விருவகைத் தன்மைகளுள், முன்னதை ஒடுக்க மென்றும் பின்னதை நாசமென்றும், முறையே உருவமனம், அருவமனம் என்ற பெயர்களால் வழங்குதல் நூல்களின் சம்பிரதாயம். ஈண்டு சுழுத்தியில் மனதில்லை என்பதே முக்கியம்.

ஜீவான்மாவின் ஆரோபத்துக்கு ஆதாரம் பரமான்மாவே யாதலாலும், பரமான்மாவின் இயற்கை எத்தகைய குணங்குறிகளாலும் பாவித்தற்கியலாத சுத்தமௌனமே யாதலாலும், அந்தப் பரமௌனத்தையே சொருப சாக்ஷாத்காரக் குறியாகப்பற்றி, அகமுகத்திற் சும்மா விருக்கையே—உள்ளுணர்வு மாத்திரமாக நிற்கையே—ஆன்ம சமர்ப்பணமாம்.

33. தாமஸ-ராஜஸத் தவிர்ப்பு : தன் னிழப்பாம்

உயர்வற உயர்ந்ததும் உய்விற் சிறந்ததுமான பர லோக சாம்ராஜ்யத்தை வேண்டாதார் எவருமே இல்லை யென்றாலும், எல்லோரையும் பல்லாற்றானும் சமயவாழ் வில் ஈடுபடுத்துவதே தர்ம சாஸ்திரங்களின் குறிக்கோ ளென்றாலும், ‘பரமபதத்தைக் கூட்டுவிக்கும் செந்நெறி களிற் பிரவிருத்திப்போர், அதன் சித்திக்காகத் தமது உடைமைகளையெய்ன்றித் தம்மையும் அறவே தியாகம் செய்யும் தீரராதல் வேண்டும்’ என்னும் கடுமையான தர்ம நியதியைக் கேட்டவுடன், “மோக்ஷபதம் தெய்வ பதமே யென்றாலும் அதற்காக நம்மையே பலியிட வேண்டுமாமே! அறநெறிப் பிரவிருத்திகளின் நோக்க மெல்லாம் சிரஞ்சீவியாதல்தானே! ஞானவேள்விக்கு நம் மையே ஆஹுதியாக்கி விடுவதானால், நமக்குப்பின் அம் மோக்ஷசுகத்தை அநுபவிப்பது யார்? நமக்கு உதவாத ஒன்றுக்காக நம்மையே ஏன் இழக்கவேண்டும்? இது, வட் டிக்காக முதலை யிழக்கவேண்டுமென்ற நிறைவேற்ற முடி யாத விசித்திர விதியாகவன்றோ இருக்கிறது! சன்மார்க்க முயற்சியென்பது தற்கொலை முயற்சிதானோ?” என்ப வாதிய பயங்கரப்பேய்கள் கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப் பட்டது போல் தோன்றித் தத்துவாநுசந்தானத்தை முழுமனதுடன் கடைப்பிடிக்கவோ அல்லது அறவே கைவிடவோ முடியாதவாறு பலரைத் தர்மசங்கடத்தில்

நிறுத்தித் 'தடைப்பட்டான் மேற்கதியும் தடையதாமே' என்னும் ஆன்றோர் அநுபவத்துக்கேற்பச் செய்வதறியாது திகைப்புறச் செய்துவிடுகின்றன. சுருதிகளின் ஆராய் வாலும், சத்சங்க சேவையாலும் இம்மயக்கத்திற்கு விமோ சனம் ஏற்படுதற்குள், இவர்களிற் சிலரை நாஸ்திகப் படு குழியில் தள்ளிவிடுகின்றன, பெரும்பான்மையோர்க்குச் சமயவாழ்வில் ஊக்கம் ஏற்படாமைக்குக் காரணம் இத் தகைய சந்தேகவிபரீதங்களேயென்றாலும், உய்த்துணர் வார்க்கு இவை வீண் பிரமைகளெனத் தெளிவாதல் திண்ணம். என்னையெனின்,

சத்துவகுண சொரூபியாகிய புருஷன், தான் எதார்த்தத்தில் எவ்வித பந்தமுமற்ற பரமான்மா வாகவே யிருந்தும், ராஜஸ தாமஸவடிவ மனதின் சேர்க் கையால், தானல்லாத தேகத்தைத் தானாகப் பாவிக்கும் பொய்யியல்பினனாகி, மனிதான்மாவென்றும் ஜீவான்மா வென்றும் வியவகரிக்கப் பெறுகிறான். மனிதனது சகல பந்தங்களுக்கும் தேகோகம்பாவமாகிய ஜீவத்தன்மையே காரணமாதலால், இச்சேர்க்கைதோஷத்தின் நிவிருத் தியே, ராஜஸதாமஸ குணங்களில் வியவகரிப்பதாகிய தனது பொய்ம்மையின் தியாகமே, தன்னிழப்பின் பொருள். அதாவது பொய்யாகிய தன்னை, ஜீவநிலையை இழந்தால், மெய்யாகிய தன்னை, பிரம்மநிலையை அடையலாமென்பது கருத்து. இவ்வாற்றால், முத்தி நிலையில் எவனும் தன்னை முற்றும் இழந்தவனாகான். எப்படிப் புற வாழ்க்கையில் நன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிப்போன் காமக்குரோதாதி துர்க்குணங்களை இழத்தலால் தன்னை இழந்தவனாவதில்லையோ, அப்படியே, அகவாழ்விற் சன் மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிப்போனும், மல விசேஷங்க ளாகிய ராஜஸதாமஸ இயல்புகளை இழக்கையால் தன்னை இழந்தவனாவதில்லை.

பல்வேறு துன்பங்களுக்குக் காரணமான வாத பித்த ரோகங்களால் பொலிவற்றிருக்கும் உடல், அவற்றின் நிவிருத்தியால் ஆரோக்கியமுற்று வண்மை திண்மை களுடன் விளங்குவதைப்போலவே, ஜனன மரணவியாதி களுக்குக் காரணமான ஆணவமயக்கத்தால் சொருப விளக்கமற்றிருக்கும் உயிரும், அகந்தையாகிய ஜீவத் தன்மையின் நிவிருத்தியால் சுவாநுபூதி பெற்றுத் தனது இயற்கையேயாம் சுத்த சத்துவ சொருபமாகப் பிரகாசிக்கும். *

34. சாட்சி நிலையே தன்னியற் குறியாம்

மனிதனது இயற்கை சுத்த சத்துவமே;* சுபாவ நிலையில் சாஷித்துவத்தையே சொருபமாக வுடைமை யால் துரியனெனப்படுகிறான். இயற்கைநிலையில் எத்த கைய பந்தமுமில்லையென்றாலும் மனதின் சேர்க்கையால்,

* “ மன துசத் துவசொருபம் : மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தன : அவற்றை மாற்றி னாற்போம் :
தன துசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமும் சமிக்கும் : பின்னைக்
கனபரிணு மஞ்சலனம் போம் : போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும்
நின துளம்அப் படியாமப் பிரம்மத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே

— கைவல்யம்

“ உளமென்று சொன்னதுவே ரென்று மன்று
கரையறுபல் பவந்தருவா தனையே உள்ளம்
கண்டதனை யறிந்திடினக் கவலை யில்லை ”

* சுத்தமாம் சத்துவமே உண்மை யாகும்
துகளிருள்போ னுல்மனமென் சொல்லும்

போம்போம்
—கைவல்யம்

சுட்டுணர்வால், நிலையினின்று நழுவும்போது, கண்ணாடியிற் பிரதிபலிக்கும் நாநாவுருவங்களைப்போல், தன்பால் பிரதிபலிக்கும் தூல சூக்கும காரண தேகங்களையே (சாக்கிர-கொப்பன-சுழுத்தியவத்தைகளில்) நான் நான் என்று அபிமானித்து அச்சரீர தர்மங்களாகிய ஜனன மரண சுகதுக்கங்களாற் பீடிக்கப்படுகிறான். இவ்வாறாய் திரிபுநிலையிற் புருடனுக்கு ஸ்வரூபாநுபவமின்மையாலும், ஐம்பொறிவாய் வெளிப்பட்டு விஷயங்களிற் சஞ்சரிக் கையாலும் ஜீவனெனப்படுகிறான். சற்குருவால் அநுக்கிரகிக்கப்பெறும் மெய்யுணர்வால் தனது உண்மைநிலையை உணர்ந்து காட்சித் திரயங்களுக்கு விலக்ஷணனாய், அவற்றிற்கு *சாக்ஷிமாத்திரனாக நிற்கப்பெறும் பயிற்சியே ஆன்ம சமர்ப்பணப் பயிற்சியாகும். சிந்தையின் தோற்றவொடுக்கங்களுக்குத் தானே நிலைக்களனாதலால், சாட்சி நிலையின் இடைவிடாத அநுசந்தானத்தால் மனதின் தோற்றம் சிறிது சிறிதாகக் குறையப்பெற்று சாதன முதிர்ச்சியில் முற்றும் மறைந்தொழியும்.* அப்பால் காட்சியில்லாவிடத்துச் சாக்ஷித்துவமுமின்றிச் சொரூப சாக்ஷாத்காரசித்தனாக விளங்கப் பெறலால், ஜீவன்முத்த

* “ ஆக்கி யளித்துத் துடைக்கும் — தொழி
 லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனும்
 தாக்கற நிற்கும் சமர்த்தன் — உள்ள
 சாட்சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தொழி
 சிந்தை பிறந்தது மாங்கே — அந்தச்
 சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே
 எந்த நிலைகளு மாங்கே — கண்ட
 யான்ற னிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே, ”

—தாயுமானவர்

* “ சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றந்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே ”

—மணிவாசகர்

னெனப்படுகிறான். அதீதமென்பதும் சத்பாவமென்பதும் சுவாநுபூதியின் சஹஜ ஸ்திதியேயாம். சொருப வழிபாடே (தன்மய நிட்டையே) கடவுள் வழிபாடாம். சொருபத்தியான வியாக்கியானங்களாய், “அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி” (திருவாசகம்) “அருளா லெவையும் பார்” (தாயுமானவர்) “பரமாம் பிரஞ்ஞையினுற் பார்” (ஞானசாரவிசாரபடலம்) “சும்மாவிரு” (கந்தரநுபூதி)—என்னும் உபதேச வாக்கியங்களில் வரும் ‘அவனருள்’ ‘அருட்பார்வை’ ‘பரப்பிரஞ்ஞை’ ‘மௌனதிருஷ்டி’ என்னும் அமுத மொழிகள் ஸ்திதப் பிரஞ்ஞையை (இருப்புணர்வு மாத்திர நிலையையே) குறித்து நிற்பனவாம்.

35. வினையுடல் வாழ்க்கை விதிவழி யாகும்

தன்னிழப்புக்குப்பின், மனோநாசத்துக்குப்பின், தேக ரக்ஷணை நடைபெறல் எங்ஙனம்? என்று ஆரம்பசாதகர் ஐயுறக்கூடுமேனும், அது கர்த்தவ்வியத்தின் பிராந்தி யாகும். என்னையெனின்,

எவனும் தனது உடலைத் தானே சிருஷ்டித்துக்கொள்வதில்லை. அது வினையின் விளைவு; விதியின் நிர்வாகத்தில் இருப்பது; ஊழ்வழி உஜ்ஜீவிப்பது. இதுவே உடல் வாழ்க்கையின் எதார்த்த நிலையாகும். இவ்வாறு, உடலின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களைக் குறித்த உண்மைகளை அறியாவிட்டாலும், அதன் ஜீவியமும் அநுபவமும், வகுத்தான் வகுத்தவாறே யல்லால்,* தனது இஷ்டப்படி

* “வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலா
வெனைத்தாய நூலகத்து மில்லை” — ஓளவையார்

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
குழினுந் தான்முந் துறும்” — வள்ளுவர்

நடைபெறுவதில்லை என்பதைப் பாமரனும் அறிவான் என்றாலும், உடலின் பராதின தத்துவத்தைத் தினசரி நிகழ்ச்சிகளே பல்லாற்றாறும் பிரத்தியக்ஷப்படுத்திக் கொண்டிருக்கையிலும், கர்த்தவ்விய பாவத்தால் கோபுரந்தாங்கியாக நடிப்பதுதான் அறியாமையின் விசித்திரமாகும். ஊழின் நியதியை சுருதியுத்தி அநுபவங்களால் தெளிவாக உணரப்பெறும் புத்திமான்களும், தம்மை அகந்தைக் கட்டினின்று சுய முயற்சியால் விடுவித்துக் கொள்ளுந் திறனற்றவராய் :

“என்செய லின்றி யாவுநின் செயலென்
 றெண்ணுவே னெவ்வொரு காலம் ;
 புன்செயல் மாயை மயக்கின் என் செயலாப்
 பொருந்துவே னஃதொரு காலம் ;
 பின்செயல் யாதும் நினைவின்றிக் கிடப்பேன் ;
 பித்தனேன் நன்னிலை பெற:நின்
 றன்செய லாக முடித்திடல் வேண்டும்
 சச்சிதா னந்தசற் குருவே !”

“உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
 களவி லானந்த மளித்தனை; யறிவிலாப் புன்மைக்
 களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை ; கருத்துத்
 தளருந் தன்மையிங் காரொடு புகலுவேன்
 தக்கோய் !”

“எனக்கெ னச் செயல் வேறிலை : யாவுமிங்கொருநின்
 றனக்கெ னத்தகும்: உடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்;
 மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரான் நீ
 நினைத்த தெப்படி யப்படி பருளுதல் நீதம்.”

— தாயுமானவர்

“ஊனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை
 யுகப்பா ருணர்வாரே”

—தேவாரம்

என்று பரிபூரண சரணாகதியால் இறைவன் திருவருட் சகாயத்தை நாடி நிற்கையே மாயையின் அபார வன்மைக் குச் சான்றாகும்.

“ஞானநூல் கற்றாலும் நற்றுறவு பூண்டாலும்
மோன சமாதி முயன்றாலும் - தானாகி
எல்லாக் கவலையும்விட் டின்புற் றிருப்பதுவே
சொல்லாரு முத்திச் சுகம்”

—சொரூபசாரம்

என்பவாதிய சுவாநுபூதி வாக்குகள் கவலையின்மையையே மோக்ஷநிலை யென்று உணர்த்தலாலும், கர்த்தருத்வத்தின் நிவிருத்தியாலன்றிக் கவலையின் நிவிருத்தி கூடா மையாலும், அவ்வொன்றன் (அகந்தையின்) நிவிருத்தியே ஜன்மசாபல்யத்திற்குப் போதியதாகிறது. இவ்வாற்றால், மஹர்ஷி, மோக்ஷ நிலையையும் மோக்ஷ சுகத்தையும்பற்றி விளக்கும்போது,

“மோக்ஷம், மோக்ஷம் என்றால் என்ன? சொர்க்க லோகமும் சொர்க்க சுகமும் வேறு எங்கேயோ ஆகாயத் தில் இருப்பனவா? இந்த உலகையும் இவ்வுடலையும் விட்டபின், வேறு உலகில் வேற்றுடலில் அநுபவிக்கும் பெற்றியனவா? உள்ளந்தான் ‘பரலோகம், பரமோன வடிவ உபசாந்தியே பரமானந்தம் (மோக்ஷசுகம்); கவலையின் நிவிருத்தியே பரமார்த்தப்பிராப்தியாகும். உள்ளுணர்வின் ஸ்திதியால் பேரின்பப்பெருவாழ்வை இவ்வுலகிலேயே இவ்வுடலிலேயே எப்பொழுதும் எந்நிலையிலும் பெறலாம். ‘இம்மைப்பேறு’ ‘அம்மைப்பேறு’ என்பன, முறையே, புறவாழ்வையும் அகவாழ்வையுமே குறிப்பனவாம். யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம் புகும்” என்னும் தமிழ்மறை வேறுலகையும் வேறுடலையும் குறிப்பதன்று” என்று கூறுவதுண்டு.

எனவே, அஞ்ஞான நிலையில் மேற்கொண்டிருந்த உடற்காப்புப் பொறுப்புக்களைத் துணிவுடன் விதியின் (ஆண்டவன்) வசமே பரிபூரணமாக ஒப்புவித்துவிட்டுச் சொப்பனத்திலும் அதைப்பற்றிய சிந்தனையின்றி சுபாவ ஸ்திதியில் நிற்கையே முற்றான தன்னிழப்பெனல் தெளிவு. சுவாநுபூதியின் சஹஜநிலைக்குக் கர்த்தவ்யமின்மையே தெளிவான அத்தாட்சியாகும்.*

காட்சி 8.

தெளிவியல்

ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தைக் குறிக்கும் மோக்ஷப்பேறு அத்துவித நிலையினதேனும், அதை சுருதிகள் 'ஜீவன் முத்தி' 'விதேக முத்தி, என இருதிறத்தனவாகக் கூறலாலும், ஜீவன்முத்தியில் தோன்றும் பசியாதிய உணர்ச்சிகளும் உண்ணலாதிய நுகர்ச்சிகளும் விதேக முத்தியில் தோன்றாமையாலும், அவ்விரண்டுக்கும் உண்மை நிலையில் ஏதேனும் பேதமிருத்தல் கூடுமோ எனச் சிலர் சங்கிகின்றனர்.* "அருளும் பொருளும் அபேத மாயினும்: இருதிறன் என்னும் இயலு முண்டு" (அருளையர்) என்ப

* "எத்தனை நாள்ஞா தாவும் ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டும்: அப்பாலோர் செயலும்
வேண்டா :
நித்தமும் வெளிபோற் பற்றா ஞேமமாத் திரமாய்ச்
சீவன்
முத்தரா னவர் விதேக முத்திபெற் றிருப்பா
ரென்றும்."
—கைவல்யம்.

* அருள்—துரியம் : பொருள்—அதீதம். 'ஆயினும்' 'இயலும்' என்னும் பதங்களிலுள்ள இரு உம்மைகளும் 'முறையே சித்தாந்தபக்ஷ முடிவையும் பூர்வபக்ஷ முடிவையும் குறித்து நிற்கை ஈண்டு உணரற்பாற்றும்.

தாதிய ஆன்றோர் அநுபவங்களும் (வாச்சியார்த்தத்தால்) அதற்கு ஆதாரமாகத் தோன்றினாலும், அது பாவனையே என்பது துணிபு. என்னையெனின், மோக்ஷபதம் புதுமையதாயின் அதைக் குறித்த ஆராய்ச்சி அவசியமும் பயனுடையதுமாம்.

“இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால் சிந்தை யற்றபூ மண்டலராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்; பந்த முத்திகள் மறந்துபோம்: உண்டென்று பலர்சொலின் நகையாவர்:

அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ!”

— கைவல்யம்

என்பவாதிய சுருதிகளால், முத்திபதம், மலடிமைந்தன், கந்தர்வ நகரம், முயற்கோடு என்பவாதிய சொற்களே போல் பொருளற்றதாக முடிவதாலென்க. மற்றும், பந்தநிவிருத்தியே முத்தியென்கையால், பந்தம் உண்மையானாலன்றோ, முத்தியும் உண்மையாதல் கூடும்? பார்வை தோஷத்தால் உண்மைபோல் தோன்றும் வெயில்மஞ்சள், அத்தோஷ நிவிருத்தியால் இன்மையாதலைப்போல, அஞ்ஞானநிலையில் உண்மையாகத் தோன்றும் பந்தம், மெய்ஞ்ஞான நிலையில், இன்மையாதல் ஆன்றோர் அநுபவம்.

நித்தியம் நின்மலம் நிட்களம் நிராமயம் நிராகாரம் நிரஞ்சனம் முதலிய இயல்புகளையே சொருபமாக வுடையதும், சச்சித்தாயும் என்றுமுள்ள எங்கும் நிறைந்த இயற்கையாயுமுள்ள பரமான்மா, அகண்ட நிலையால் (பரிபூரண நிலையால்) அத்துவிதப் பொருளாதலாலும், அதுவே மனிதனது உண்மை வடிவாதலாலும், அன்னியமற்றஅது ஒர்போதும் ஒன்றாலும் பந்திக்கப்படுவதில்லை. பந்தமே இல்லாதபோது முத்தியுமில்லை. இவ்வாற்றால், இல்லாத

முத்திக்கு அநுபவங்கூறல் இல்லாத இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் சுற்பித்தலாகும்.

“ மலடி மைந்தனும் தாணுவிற புருடனும் வான்மலர்
முடிசூடி
இலகு சுந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை பிரசதம் விலைபேசிக்
கலக மாய்முயற் கொம்பினால் குத்தியே களைத்திரு
வரும்மாண்டார் :
அலகை யாயினார் : எனும்விவ காரத்தை அறிந்தவன்
மயங்கானே ”
என்று பந்தமுத்திகளின் பிராந்தியைக் கைவல்ய நவந்தம்
தெளிவாக்கல் காண்க.

36. முத்தி யிரண்டெனல் மொழியள வினதே

பந்தமுத்திகள் சுற்பனையே யென்பதை
“ பத்தனா னென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தனா ரென்றுதன்னைப் பார்க்குங்கால் -- சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் றுனிற்க நிற்சாதேல் பந்தசிந்தை
முத்தி சிந்தை முன்னிற்கு மோ ; ”
“.....ஆயு மகந்தை
யுருவழிதல் முத்தி யுணர் ”

என்று மஹர்ஷி கூறுதலால், முத்தியைப்பற்றிய உணர்வுகள் அகந்தையின் சேஷத்தையே குறிப்பனவாகின்றன. மந்தரைக் குறித்து மோகிப் பிராப்தி பூர்வ பகிஷத்தால் அங்கீகரிக்கத்தகுவதேனும், அதிற் பேதமில்லை யென்பதை, அதைக் குறிக்கும் ஜீவன்முத்திப்பதமே தெளிவாக்குகிறது. எங்ஙனமெனின், முத்தியென்பது சிச்சடக்கிரந்தியின் நிவிருத்தியென்றித் தேகத்தின் நிவிருத்தியன்று. தேகநிவிருத்தியே முத்திப் பிராப்தியாயின், எல்லா உயிர்களுமே தேக நிவிருத்தியால் முத்திக்கு உரியனவாம். இது சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட்கு உடன்பாட்டன்று. இவ்வாற்றால், பிறப்புகளுக்குக் காரணமான ஜீவபாவத்தின்

நிவிருத்தியே முத்தியாதலால், ஜீவன்முத்தி நிலையிலேயே புருஷன் விதேகஞாதலையும், அதற்குப்பின் அவன் பெறத்தக்கது வேறில்லை யெனலையும், “ஜீவன்முத்தன்” என்ற சொல்லே விளக்கி நின்றல் காண்க. (ஜீவன்முத்தன் உடலோடு இலகுங்காலே விடுதலையுற்றோன்).

ஜீவன்முத்தி ஸ்திதியைக் குறிக்கும் ‘ப்ரஜ்ஞான நிலை’ கேவல ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சொருபமாதலாலும், சுத்த சத்துக்கும் சுத்த சித்துக்கும் நித்தியம் பூரணம் அத்து விதம் என்பவாதிய இயற்கையில் சிறிதும் பேதமின்மையாலும், ஜீவன்முத்தியில் பரமான்மசொருபமாகப் பிரகாசிக்கும் ‘ப்ரஜ்ஞானம்’ விதேக முத்தியில் கேவல சத்தாகவே நிலைக்கப் பெறுவதன்றி, எவ்வகைப் போக்கு வரவும் அடைதலில்லை.* ‘ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம’ என்னும் முதல்வேத மஹாவாக்கியமும் கேவல சத்துக்கும் கேவல சித்துக்கும் அபேதத்தையே குறித்து நின்றல் தெளிவு. (இதன் விரிவை இந்நூலின் 10-வது காட்சியில் காண்க).

* ஏகமாயும் வியாபகமாயுமுள்ள மின்சக்தி, அருவத் தன்மையால் காட்சியாவதின்றேனும், விளக்குகள் மூலம் பிரகாசத்தால் தனது இருப்பை உணர்த்துவதுபோல, அத்துவிதமாயும் அகண்டமாயுமுள்ள பரமான்மா, அதீதத் தன்மையால் திரிபுடித் தோற்றத்தில் காட்சியாவதின்றேனும், அந்தக்கரணத்தின் மூலம் ‘நான் நான்’ என்ற உள்ளுணர்வால் தனது இருப்பை உணர்த்தி நிற்கிறது. எந்த விளக்கு உடைகிறதோ, அதன் மூலம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மின்சக்தி தனது பிரகாசத்தைத் தன்னில் அபேதமாக ஒடுக்கிக் கொண்டு இயற்கையில் நிலைபெறல்போல், எந்த அந்தக்கரணம் நிவிருத்தியாகிறதோ, அதன் மூலம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த சின்மயமான பரமான்மா, தனது இயற்கையில் சன்மாத்திரமாகவே நிலைபெறும்.

37. சத்தியோ முத்தியே சார்பர முத்தியாம்

பரம பதத்தில் ஜீவன்முத்தி யென்றும் விதேகமுத்தி யென்றும் இருவேறு நிலைகள் இல்லையெனக் கண்டோம். இனி : —

“ குக்குமந் தனது காரண மடையத்
தூலமிங் ககன்றதே யென்றால்
குக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத்
தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்
— சுத்த சாதகம்

“ உலகநெறி போற்சடல மோயஉயிர் முத்தி
இலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே ”
“ தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே ”
“ முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாச் சித்திபெற்றோர்
எத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே ”
— தாயுமானவர்

என்பவாதிய ஆன்றோர் வாக்குகளால், சிலர், பரமான்மா வின் சொரூபசித்தியாகிய முத்திநிலையை தேகத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி முத்திறத்திற் கூறுவதன் தாற்பரியம் என்னையெனின், அது அனைவர்க்கும் முத்தியில் அபேக்ஷ யுண்டாக்கற்பொருட்டேயாம். எவ்வாற்றாலெனின், ஜீவான்மாவுக்கே யன்றிப் பரமான்மாவுக்கு உடல்நாட்ட மில்லாமையாலும், பரமான்மா உடலின்கண் உறைகையிலும் — புளியம்பழ விதையேபோல் — அதன் சம்பந்தமற் றிருக்கையாலும், நிருபாதிகமான பரமான்மாவின் இயற் கையான விழுத்திநிலையை மேற்கூறியவாறு உபாதியோடு சம்பந்தப்படுத்தல், உபாதிநாட்டமுடையாரைக் குறித்த பூர்வபக்ஷத்தாலன்றி சித்தாந்தபக்ஷத்தால் அன்று. மற் றும், மஹர்ஷியின் மஹாநிர்வாணசித்திக்கும், அவ்

மாகவுடைய ஜீவன்முத்தனுக்கு மறுஜென்ம மின்றென்பதும், மஹாநிர்வாண நிலையில் அவனது பிராணன் உலையிரும்பிற் கலக்கப்பெறும் தண்ணீரைப் போல் கரணேந்திரியங்கள் சகிதம் பிரம்மத்தில் ஐக்கியமாகப் பெறலால், அது மீண்டும் அந்நிய லோகத்தையோ அந்நிய சரீரத்தையோ நாடிச் செல்வதில்லை யென்பதும் தெளிவாதல் காண்க. மற்றும், “ஞானி எப்போது ஜீவத்தன்மையை இழந்தானோ, அப்போதே உடலையும் இழந்தவனாவான். தோலின் நிவிருத்தியால்பாம்பின் தோற்றத்தில் எத்தகைய மாற்றமும் சம்பவியாமை போலவே, உபாதியின் நிவிருத்தியால் ஜீவன்முத்தனது சொருபநிலையில் எவ்வித மாற்றமும் சம்பவிப்பதில்லை*”

என்னும் முத்தியைப்பற்றிய பகவான் வாக்குகளுக்கும் பிறப்பிறப்புக்களை மித்தை யென்பதும் பகவானுக்கு உடன்பாடானதுமான அத்துவித சித்தாந்தத்திற்கும் அது முரணாதல் காண்க.

இவ்வாற்றால், தர்ம ஸ்தாபனார்த்தமாகவும், துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்ட பரிபாலனத்திற்காகவும் தோன்றிய சில உலகப் பெரியார்களின் பிறப்பிறப்புக்காலங்களில் ஏற்பட்டனவாகக் கூறப்பெறும் இத்தகைய தெய்விகக் காட்சிகள், அத்துவிதபரமான ஜீவப்பிரம்மைக்கியக் குறிகளாகாவெனல் துணிபு.

* “பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷி இன்று தமது உடலை நீத்துவிட்டதாக உலகம் பேசுகிறது. அன்னரின் விதேக சித்தியைக் குறித்து யார் என்ன நினைத்தாலும், அவர் என்று அகந்தையை நீத்தாரோ, அன்றே உடலையும் நீத்தவரானார்; இதுவே உண்மை” என்று மஹர்ஷியின் மஹாநிர்வாணத்தைக் குறித்த—ஆசார்ய வினோபாஜியின் பொன்மொழிகளுக்கும், மேற்கூறிய மஹர்ஷியின் வாக்குகளுக்கும் உள்ள கருத்தொற்றுமை ஈண்டு சிந்திக்கப்பாற்றும்.

இனி, பந்தமுத்திகளின் கற்பித நிலையைச் சுருதிகளாலும் குரு மொழிகளாலும் ஐயமறத் தேர்ந்தாலும்,

“கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால் வாட்டமற வற்பவநோய் மாறுமோ?—நாட்டமுற்று மெய்யான நிட்டையினை மேவினவர்க் கன்றோதான் பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்”

—தாயுமானவர்

“என்னையான் கண்டபடி இப்புவியி லெல்லோரும் தன்னைத்தான் காணத் தகுங்காணும்—சொன்னேன் ஒளிநாட்ட மொடுமனம் உண்ணுட்டம் பெற்று வெளிநாட்ட மாகா விடின.”

—சொரூபானந்தர்

என்பவாதிய அறிவுரைகளால், பெரியோர்கள் அபரோக்ஷாநுபவத்தையே பெரிதும் வற்புறுத்தலால், சொரூப சாக்ஷாத்கார சித்தியின் பொருட்டு மஹர்ஷியால் அருளப் பெறும் உபாயங்களைக் காண்போம்.

38. சாகப் பயில்வதே சாதனத் திறனும்

பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பிராம்மணனென்றும், இரு பிறப்பால் பிராம்மணத்துவம் சித்திக்கிறதென்றும், எந்த சரீரத்தில் ஜீவான்மாவாகப் பிறந்தானோ அந்த சரீரத்திலேயே பிறப்பிறப்புக்களுக்கு ஏதுவான ஜீவத்தன்மையை இழந்து, பிறப்பிறப்பற்ற பரமான்ம வியல்பை அடைவது இருபிறப்புத் தத்துவமென்றும், மௌனாநுசந்தானத்தால் பிராப்தியாகத்தக்க நிர்விசேஷசிந்மாத்திர சொரூபமான தனது சுபாவமே பரமான்மசொரூபமென்றும் கூறப் பெறுவதால், ஜனனமரண துக்கநிவிருத்தியை வேண்டு வோர், முதலில் சாகக் கற்கவேண்டும். அதாவது, மனதை அழிக்கப் பயில வேண்டும். ஒரு விருத்திக்குக்

கூட இடந்தராமையே அப்பயிற்சியாம்.* இதுவே மஹிர் ஷியால் அருளப்பெறும் பிரம்மசாஷாத்தகார சித்திக்கான உபாயமாம்.

“ சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே ”

“ சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற திறமரிது ”

என்பவாதிய ஆப்த வாக்குக்களால், மனமிறக்கக் கற்பதே பிரம்மவித்தை யென்றும், மனதை அடக்கு வதினும் கஷ்டம் வேறில்லை யென்றும் ஆன்றோர் பலரும் ஒருமித்துக் கூறுதலால், மனதை அழித்தற்கு, அதன் இயல்பையும், உணர்வை வயப்படுத்தும் அதன் திறனையும் நன்கு ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

39. தனை விடா தமையின் நினைவெலா மழியும்

எண்ணங்களின் தொகுதியே மனம்.* மனதின் உருவம் அகந்தையாதலால் அகந்தையின் அழிவே மனதின் அழிவாம். மனதின் உருவை விசாரிப்பதே அதையழிக்கும் உபாயமாகிறது.* நானென்னும் உணர்வுக்கு எதார்த்த

* “ உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்தல்
அதுகன்மம் பத்தியு முந்திபற
அதுயோக ஞானமு முந்திபற ”

* “ எண்ணங்க ளேமனம் யாவினு நானெனும்
எண்ணமே மூலமா முந்திபற
யானு மனமென லுந்திபற ”

* “ மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்திபற
மார்க்கநே ரார்க்குமி துந்திபற ”

—உபதேசவுந்தியார்

மென்றும் போலியென்றும் இருவித நிலைகள் உண்டு. ஹிருதயத்தில் இடையறாது உள்ளுணர்வு மாத்திரமாகச் சுடர்வதே அதன் இயற்கை நிலை. உச்சியிலுள்ள அந்தக் கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்து விருத்திகளாக விரிவது அதன் போலிநிலையாம். இவ்வாற்றால், சாதகன் தனது எதார்த்த சொரூபத்தை அபரோக்சத்தில் அறிதற்கு விருத்திநிரோதம் வேண்டுமென்றும், நானூர் விசாரணையே அதற்குச் சாதனமென்றும் கூறப்பெறுகிறது. “நானூர்” விசாரமோ, ஒளி இருளைத் தேடுவது போல், அறிவு அறியாமையைத் தேடுவதாகிறது. ஒளியில் இருளும், இருளில் ஒளியும் பரஸ்பரம் அபாவமாவதைப்போல, அறிவில் அறியாமையும் அறியாமையில் அறிவும் பரஸ்பரம் அபவமாதலாலும், அறிவே அறியாமையாக மாறுதலால் அறிவு தனது இயற்கையுருவில் நின்று அறியாமையை ஆராய்தல் கூடாமையாலும், ‘நானூர்’ விசாரணை, அதாவது, அறிவு அறியாமையைத் தேடல் அசங்கதமாகத் தோன்றுமேனும், ஆன்ம விசாரணையின் உட்கருத்து ‘அறிவு அறியாமையாக மாறாமல், அதாவது, நினைவாக மாறாமல் தனது சுபாவத்திலேயே, அதாவது உள்ளுணர்வு மாத்திரமாகவே நிலைபெறல்வேண்டும்’ என்பதாம். உள்ளுணர்வு தனது இயற்கை நிலையில் சிறிதுந் திரிபின்றி நின்றலே தன்னை அடைவதும் அகந்தையை அழிப்பதுமாம். அறிவாகிய ஒளி இயல்பிற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற வரையில் அறியாமையாகிய இருள் தலைகாட்டாதென்பது சித்தாந்தம். இதை,

“ போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை பொய்
யிருளாம்

தீதி லாவிளக் கெடுத்திருள் தேடவுஞ் சிக்கா
தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும் ”

என்று ஸ்ரீ தாயுமானவர் வலியுறுத்தல் காண்க.

ஆகவே, அறிவின் சாயையாகிய விருத்திகளுக்கு ஆதாரம் அறிவே யென்பதும், அறிவு தனது சுபாவமாகிய சுத்த மோனநிலையினின்று நழுவாது நிற்கையில் விருத்திகளாகிய நிழற்காட்சி அதற்குத் தோன்றாதென்பதும் தெளிவாதலால், சாதகன் விருத்திகளுக்கு விலக்ஷணஞ் யிருந்துகொண்டு, அவற்றின் தோற்றவொடுக்கங்களைக் கவனித்தலே சங்கற்பக்ஷயமும் ஆன்ம விசாரமுமாம்.*

மனத்தோற்றத்தை நோக்கத்தலைப்படின ஒரு நினைவும் எழாது. பிரானோபாசனையால் பிராண வொடுக்கம் சித்திப்பது போல மனமூலநாட்டத்தால் மனவொடுக்கம் கைகூடுவது திண்ணம்.

40. நினைவொன் றெழினது நிலைதவிர் குறியாம்

ஆரம்பசாதகர்க்கு நிஷ்டாகாலங்களில் இடையிடையே எழுவனவாய ஒன்றிரண்டு நினைவுகளும் பயிற்சியின் முதிர்ச்சியால் மறைந்தொழியும். தோன்றும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட நிலையின் திரிபையே குறிப்பதாக உணரவேண்டும். இங்ஙனம், தோன்றும் எண்ணங்களில் ஒன்றையும் விடாது நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் பழக்கமேலீட்டால் சித்தோபசாந்தி சித்திக்கும்.

மனவொடுக்கமும் மனோநாசமும் வெவ்வேறு நிலைகளாகும். இவ்விரண்டிலுமே விருத்திக ளின்றேனும், மனோநாசமே பந்த நிவிர்த்திக்கும் ஞானப்பிராப்திக்கும்

* நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுள்
நான்தலை சாய்ந்திடு மிந்தீபற
ஞான விசாரமி துந்தீபற.

ஹேதுவாகும். மனவொடுக்கத்தால் அவித்தை மாய்வதில்லை. மனவொடுக்கம் யோகப் பயிற்சிகளாலும் சித்திக் கக்கூடியதாம். அதன் பலன் சுழுத்தி நிலையினதைப் போன்ற சுகாநுபவம் மாத்திரமே; அது அறிவானந்தமாகாது. ஆதலால், மனவொடுக்கத்தாலாய நிம்மதியையே ஞானசித்தியாகக் கொள்வது ஏமாற்றமாகும். சுழுத்தியவஸ்தையில் தினந்தோறும் ஸஹஜமாகவே மனமற்ற ஸ்திதியைப் பெறுகிறோம். அஞ்ஞான நிவிர்த்தியும் ககதுக்க அபாவமுமே ஞானசித்தியாமன்றி, விருத்திலயம் மட்டுமன்று.

“ பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னின்றோய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிச்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிட்டையெனவே
சகச நிலை காட்டினை சுகாதீத நிலையந்
தனைக்காட்ட நான்செல்லுமோ ? ”

என்னும் பிரார்த்தனையில் ஸ்ரீ தாயுமானவர் அநுபவாதீத நிலையினையே ஆன்மசாக்ஷாத்கார சித்தியாகக் குறிப்பிடுதல் காண்க.

41. வாதனை மடிவே சாதனை முடிவாம்

பந்த நிவிருத்தியே மோக்ஷப்பிராப்தியென்று கூறப் பெறுகிறது. பந்தநிவிருத்தியோ அஞ்ஞான நிவிருத்தியாலன்றிக் கைகூடுவதில்லை. ஆதலால், சாதகன் எவ்வாற்றாலும் அஞ்ஞான நிவிருத்தியிலேயே நாட்டமுடையனாதல் வேண்டும். அஞ்ஞானம் வாசனை வடிவானது. எல்லாவித வாசனைகளும் தேகவாசனையே மூலமாகக் கொண்டுள்ளன. விருத்திகளின் விளைவுக்குத் தேகான்மபாவமே

வித்தாவதால், வித்துள்ள வரையில் விளைவை முற்றும் அழித்தல் அசாத்தியம். அதனாலேயே, தேகான்மபாவத்தை மூலாவித்தை யென்றும், அதன் விளைவாகிய விருத்திகளைத் தூலாவித்தையென்றும் அஞ்ஞானத்தை இரு வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றனர் பெரியோர்.

நீருக்குள் அழுத்தப்பெற்றிருக்கும் தக்கை, கை நழுவுப் பெற்றதும் மேலே எழுவது போல், இதயத்தில் ஒடுக்கப்பெற்றிருக்கும் வாசனாசனாவித விருத்திகளும், சாதனையிற் சோர்வு ஏற்படின் அக்கணமே வெளிமுகப்படுகின்றன.

“ இடர்மனத்தா ருவின்விதையா மகங்கா ரத்தை
உந்தும்வகை யறிகிலேன் உந்த வுந்த
ஓடிவரு மதனாலுள் ளுடைந்தேன் ”

என்னும் வாசிட்டக் கருத்தின்படி, தேகவாசனை நீங்காத வரையில் மனோநாசம் பெறமுடியா தென்பது திண்ணம்.

சுரங்கம்-குகை-காடு முதலிய மறைவிடங்களில் உடலுணர்ச்சியற்றவராய், ஆகார மலஜல விசர்ஜனங்களுமின்றி லய யோகத்தில் நெடுங்காலம் மூழ்கப்பெறும் யோகிகளிற் சிலர், பஹிர்முகப்படுங்கால், அஞ்ஞானிகளைப்போலவே வியவகரிக்கக்காண்கிறோமன்றோ ! மூல தோஷம் முற்றும் நீங்கப்பெறுமையே அதற்குக் காரணமாகும். சமாதி சித்தியில் வல்ல கொங்கணர் - துருவாசர் முதலிய யோகிசுவரர்களின் கோபதாபங்கள் புராணப் பிரதித்தமாம். ஆகையால்,

“ துன்றுவா தனையே பந்தம், தொல்லைவீ டதனைத்
தீர்தல் ” என்றும்

“ ஈனமான வகம்பாவப் பிராந்தியன்றோ விடர்பந்தம்
மானவீடா வதுமடமை யந்தகாரங் கெடலன்றோ ? ”

என்றும்

வாசிஷ்டம் கூறுவதால் தேகவாசனையின் நீக்கமே பந்தத்தின் நீக்கமாமென்க.

42. மூலா வித்தையின் முடியைக் கண்டனர்

பிறவித்துறவியும் அவதூதருமாய்ப் பக்ஷிபோல் திரிந்து பிரசித்திபெற்ற தோதாபுரிக்கும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் எடுத்துக்காட்டும் வரையில்-தம்மியதத்தின் அடித்தலத்தில் மறைந்திருந்த மூலாவித்தையை, உணர்ந்துகொள்ள முடியாதிருந்ததாக அறிகிறோம்.* “எனது ஹிதசத்துருவான கள்வனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். இதோ அவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்கிறேன்” என்று உணர்ச்சியுடன் கூறிய ஜனகருங்கூட அகந்தையின் நுண்ணியலைக் காலந்தாழ்த்தே உணரப்பெற்றதாகத் தோன்றுகிறது.

ஆசார்ய சங்கரரிடத்தில் வைதிகப்போர்வையிலும், நிதாகரிடத்தில் ஆசாரப்போர்வையிலும் ஒளிந்திருந்த மூலதோஷத்தின் சேஷங்கள் மாநாட வேடம் பூண்ட விசுவநாதராலும் ரிபு முனிவராலும் முறையே வெளிப்

* ‘சர்வம் பிரம்மமயம்’ என்னும் அத்துவித சித்தாந்தத்தை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீ தோதாபுரி, தாம் புனிதமானதாகக் கருதிய தவத்தீயை ஓர்கால் ஹுக்காவுக்குப் பயன்படுத்திய பாமரனொருவனைக் கண்டித்தமையால், ‘தாம் வேறு அவன் வேறு’ ‘தவத்தீ வேறு புகைத்தீ வேறு’ என்னும் பேதபாவனைகள் அவர்பாற் பதுங்கிக் கிடத்தலைக் கண்ட ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் உடனே அவரையணுகி, “நீங்கள் உபதேசித்த அத்துவிதம் எனக்குமட்டுந்தானா? உங்களுக்கு அது அவசியமில்லையா?” என்று மிக நயமாக அவற்றை எடுத்துக்காட்டிய பிறகே ஜீவபாவத்தின் சேஷத்தை அவர் உணர்ந்ததாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணசரித மொன்றில் காண்கிறோம்.

படுத்தப்பெற்றனவாக சங்கரவிஜயமும் நிதாகர் வரலாறும் அறிவிக்கின்றன.

43. உடற்பற் றறுத்தலே உயர்தவ மாகும்

தேகான்மபாவ நிவிருத்தியே மஹிர்ஷியின் தவநெறியாதலால், சாதகன் தனது ஒவ்வொரு நினைவிலும் சொல்லிலும் செயலிலும் தேகான்மபாவம் கலவாமலிருக்கிறதாவென்பதை அகமுகத்தில் சதா ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். நிஷ்டையால் மாத்திரம் அகப்பற்று அறத்தீர்ந்து விடுவதில்லை. சொப்பனத்திலும் அகந்தையெழுச்சிக்கு இடந்தராவாறு, சாக்ஷிநிலையில் இடையறாது நிற்கும் சாதனத்தாலேயே அகந்தையை மூலத்துடன் அழித்தல் சாத்தியம்.

வித்து நசித்தால் விளைவும் நசிக்கும். வைராக்கிய சீலர்க்கே அத்தியந்த சங்கற்பக்ஷயம் சித்திக்கும். சுருதிகளெல்லாம் சங்கற்பக்ஷயத்திற்கு வாசனாக்ஷயத்தையே காரணமாகக் கூறுகின்றன. சங்கரபகவத்பாதரும் நிச்சிந்தைக்கு மோகமறலே சாதனமா மென்பதை 'நிர்மோஹத்வே நிர்ஸல தத்வம்' என்ற சுலோகத்தால் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

44. பந்தசே ஷத்தையும் பார்த்தறத் தொலைமின்

ஸ்ரீ ரமணர் தம்மைச் சரணடைந்த அடியார்களுக்குப் பஞ்ச கோச நிவாரணத்தால் ஏதார்த்த நிலையை நிதர்சனப்படுத்திவந்ததோடமையாமல், எவ்வெவர் எவ்வெப்போது எவ்வெவ்வகையில் ஆன்ம சுபாவத்தினின்று நழுவி ஜீவத்தன்மையில் வியவகரிப்பதாயினரோ அவ்வவர்க்கு அவ்வப்போதே அவ்வத்தவறுகளை எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் சுவாநுபவதிடத்திற்கும் உதவிவந்திருக்கிறார். உதாரணமாக,

ஓர்இரவு ஆசிரமத்தில் களவாட வந்த கள்வர், ஜன்னற்கண்ணாடிகளை உடைத்துக்கொண்டிருக்கையில், “ஏன் வீணே ஜன்னலையுடைத்துக் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? கதவைத் திறந்துவிடுகிறோம். நீங்கள் உள்ளே வந்து வேண்டியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். உங்களுக்கு எவ்விதத் தடையும் செய்யமாட்டோம்” என்று அன்புடன் கூறிக்கொண்டே கதவுகளைத் திறந்துவிடச் செய்த மஹர்ஷியை அகாரணமாய்த் துன்புறுத்திய அத் திருடர்களின் அடாத செயலுக்கு ஆற்றாத பக்தரொருவர் அவர்களைத் திருப்பித் தாக்க முயன்றபோது மஹர்ஷி குறுக்கிட்டு :

“பொறும், பொறும். என்ன காரியம் இது! செயலைத் தொடங்குமுன் நிலையைக் கவனிக்க வேண்டாமா? அவர்கள் திருடர்கள், ஏதும் அறியாதவர்கள், திருடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்: அவர்களுக்கு நன்மை தீமைகள் புலப்படுமா? தங்கள் காரிய சித்திக்கு அவர்கள் எது வேண்டுமானாலும் செய்யத் துணிபவர்கள். தர்மாதர்மங்களைக் கவனியாத அவர்களின் தீயசெயலையே சாதுக்களான நாமும்* திருப்பிச் செய்வதானால், அவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன பேதம்? உலகம் நம்மைக் குறித்து என்ன நினைக்கும்?”

என்ற ஹிதோபதேசங்களால் அன்னாரை சமாதானப் படுத்தி, சாதுக்கள் எந்த நிலையிலும் சந்நியாச தருமத் தினின்று நழுவக் கூடாதென்பதை வற்புறுத்தியருளினார்.

இந்நிகழ்ச்சியின் மூலம் மஹர்ஷி தமது பக்தர்களுக்குப் பல அரிய அறிவுரைகள் வழங்கியருளினார். இத்தகைய முறைகளில், பக்தர்களின் ஆன்மரக்சையை

*‘நாமும்’ என்றது; பக்தரைக் கௌரவப்படுத்தி உரிமையோடு அறிவுறுத்தற்காம்.

முன்னிட்டு மஹர்ஷி அருளியுள்ள பேருதவிகள் அனந்தமாம்.

45. தாழ்மையின் சிறப்பே தக்கோர்க் கணிகலம்

‘அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்’ என்னுந் தமிழ் மறைப்படி “அமரத்துவந் தரும் அடக்கத்தின் ஆற்றலே அடைதற்கரிய ஆற்றல்களிலெல்லாம் தலையினதாம். கல்வி கேள்வியாதிய அருஞ்செல்வங்களுக்கெல்லாம் அடக்கமே பயனாதலால், அதுவே ஆன்றோர்களுக்கு அணிகலனும். பண்புகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமாகையால் அருட்செல்வமாகப் போற்றப்பெறும் அடக்கம், அறிஞர்களுக்குரிய பொதுவியல்பேனும், அது சிறப்பு வகையாற் சாதுக்களுக்கே இன்றியமையாததாம். அடக்கத்தாலன்றி உயர்வெய்தல் எவருக்குமே அசாத்தியமாதலால், சன்மார்க்க சாதகர்க்கெனவே பிரத்தியேகமாக விதிக்கப்பெற்றுள்ள இயம நியமமாதிய விரதாநுஷ்டானங்களெல்லாம் அடக்கத்தையே குறிக்கோளாக வுடைமையாலும், அடக்கமே அகந்தை யழிவுக்கான அறிகுறியாதலாலும், அது தமக்குரிய ஆசாரமாக சாதுக்களாலேயே சிறப்பாகப் போற்றப்பெறுவதாம். அதிலும், அருணையை வாசஸ்தானமாகக் கொண்டோர்க்கு, அது பல்லாற்றானும் இன்றியமையாததாகிறது. பிரம்மா, விஷ்ணு, சக்தி முதலிய தெய்வ சொரூபிகள்கூட அடங்கப் பெற்ற திவ்யஸ்தலமாகிய அருணாசலமே அடங்காரையும் அடங்குவிக்கும் மஹிமையுடையதாதலால் அருணையில் அடங்கப்பெறுதவர் உய்வுக்குரிய அப்பண்பை வேறு எங்குமே பெறாரென்பது நிண்ணம். உயர்வுக்கெல்லாம் உயர்வாகவுள்ள மஹேசுவரன், தாழ்வுக்கெல்லாம் தாழ்வாகவும் இருக்கையால்தான் ஈடுமெடுப்பு மற்றவனாகப் பிரகாசிக்கிறான். சர்வ சுதந்தரனான பரமேசுவரனுக்கே

தேவைப்படும் தெய்வசம்பத்தான அடக்கம் தற்சுதந்தர மற்ற சாதுக்களுக்கு அத்தியாவசியமானதென்பதை வற்புறுத்தவும் வேண்டுமோ! ஆதலால், சாதுக்கள் தமது அகவாழ்விற்போலவே, புறவாழ்விலும் பரிபூரண அடக்கம் பெறல் வேண்டும். அடியார்களுக்குத்தான் அடக்கம் வேண்டுமென்பதல்ல, ஆண்டவனுக்கும் அதுவே இலக்கணமாம்.”

என்று அடக்கமுடைமையே அருளுடைமைக்கான ஒரே அடையாளமென்பதையும், அது வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் அனுஷ்டிக்கப் பெறல் வேண்டுமென்பதையும் அறிவிற் சிறந்தவரேனும் அடக்கமில்லாதவர் சாதுவாகா ரென்பதையும், பகவான் தமது அடியார்களுக்கு அடிக்கடி அறிவுறுத்தியதோடு, தமது ஒவ்வொரு செயலிலும் அதைப் பிரதிபலிக்கச் செய்துவந்தார். தாம் எல்லோராலும் தெய்வமாகவே போற்றப்பெற்றபோதிலும், அவர் ஒர்போதும் அடக்கத்திற் சோர்வடைந்ததில்லை. உதாரணமாக,

ஆசிரம நிர்வாகியின் நடைமுறைகளிற் குறைபாடுடைய சாதுவொருவர். ஓர் சமயம் பொறுமையிழந்தவராகிப் பலாத்தாரத்தில் முற்பட்டமையைக் கண்ட பகவான், உடனே குறுக்கிட்டுத் தமது அருட்கரங்களால், அசுரச் செயலினின்று அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவரது அறியாமையைப் பரிவுரைகளால் இனிது எடுத்துக் காட்டியபின் முடிவுரையாக,

“உங்கள் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவது எனது நோக்கமல்ல. உங்கள் செயல் அதிக்கிரமித்துவிடும்போல்தோன்றினமையால் — உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் — சந்நியாச தர்மத்தை நிலைநிறுத்தற்பொருட்டு — எனது இயற்கைக்கு விரோதமாகவே — நான் அதில் தலையிட நேர்ந்தது. உங்களுக்கு அறிவுரையாக நான் எதுவும் கூறவில்லை.

நீங்கள் இங்கு இருத்தலால் அன்புரைகளாகவே சில சொன்னேன். இவற்றில் ஏதேனும் நன்மையிருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். “ ஊகமுளதேல் சிறுவருரையும் கொள்க ” என்று பெரியோரும் கூறியுள்ளார்.”

என்று சாது தர்மத்தை இன்சொற்களால் ஹிதமாகக் கூறியருளி அவரை சாந்தப்படுத்தினார். அன்று முதல் அந்த சாது தமது ஜன்மமே மாறப்பெற்று, எல்லா வகையாலும் பகவானையே பிரத்தியக்ஷ தெய்வமாக உபாசிக்கும் பாக்கியசாலியானார். தம்மையே அடைக்கலமாகப்பற்றி வாழ்ந்த சாது வெருவரின், தகாத செயலைத் தடுக்கும் தவிர்க்கமுடியாத கடமையைப் புரிகையிலும், பகவான் மேற்கொண்ட அடக்கமன்றோ அடக்கத்தின் எல்லையாகும்!

46. அபேத திருஷ்டியே அநுபவத் திறனாம்

அகந்தை நாசம், கிரந்திபேதம், தன்னிழப்பு, ஜீவன் முத்தி தற்போதநிவிருத்தி என்பனவெல்லாம் ஆன்ம சமர்ப்பணத்தின்(பரிபூரண சரணாகதியின்)பரியாயங்களே. வாசனாக்ஷயமே ஜீவத் தியாகத்தின் அத்தாட்சியாதலால்,

(i) விஷயங்களின் அபாவத்தால் இயல்பான சித்தோபசாந்தியுடைய ஞானிகள்பால் எத்தகைய ஹிதஅஹித உணர்ச்சிகளும் தோன்றுவாகையால், புகழிகழ், இன்ப துன்பம், லாபநஷ்டம் முதலிய துவந்துவங்களில் மகிழ்தலும் வாடலுமாகிய ஜீவ சுபாவமும் (ii) எல்லா ஜீவர்களிலும் அறிவையே காணும் சமதிருஷ்டியுடைய ஞானிகள்பால் பேதபாவ மின்மையால், உபாதி சம்பந்தமான இராகத் துவேஷம், நட்பு, விருப்பு வெறுப்பு, நன்மை தீமை ஆகிய குணதோஷங்களும் (iii) உடற்காப்பைப் பிராரப்தத்தின்வசமே ஒப்புவித்துவிட்டுக் கனவிலும் உபசாந்தியினின்று நழுவப்பெறாத ஞானிகள்பால் எதிலும்

கர்த்தவ்யபாவ மின்மையால், வியவகார சம்பந்தமும் தலைகாட்டுவதில்லை.* வாயுவால் இயங்கும் காற்றாடியின்

* ஆசிரமத்தின் நிரந்தர நடைமுறைகளைக் குறித்துச் சில பக்தப் பிரமுகர்களால் ஸ்ரீ ரமண முத்திரையுடன் நிருமிக்கப்பெற்றதோர் சாசன (Will) ஏற்பாட்டின் குண தோஷங்களை ஆராய்தற்கு ஆசிரம அபிமானிகளுக்கு உரிமையுண்டேனும், பாரமார்த்திக உணர்வாலன்றி அத்தகைய வியவகாரங்களின் உண்மையைக் கண்டறிதல் அசாத்தியம்.

“ தன்னை யழித்தெழுந்த தன்மயா னந்தருக்
கென்னை யுளதொன் றியற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலையை
யின்னதென் றுன்ன லெவன் ”

என்று, தம்போன்ற மஹான்களின் அதீத நிலையைக் குறித்து மஹர்ஷியே வியக்தமாகக் கூறியுள்ளபடி கர்த்தவ்யமற்ற ஞானிகளை முன்னிட்ட தெய்வத்திருவினையாடல்களின் தத்துவஆராய்ச்சியில் தலைப்படுமுன், அதற்குரிய தகுதியைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் அறிஞர்க்கு அழகாகும். பிறர்கருத்தைக் கண்டறிவதிற் சமர்த்தரான மஹான் சேஷாத்ரி சுவாமியே, ஓர்கால், மஹர்ஷியின் சந்நிதியிற் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்து மீள்கையில்; “ இது என்ன நினைக்கிறதென்று தெரியவில்லையே! ” என்று, மஹர்ஷியின் முனைப்பற்ற சத்பாவச் சிறப்பை வியந்து, ‘ ஞானியை ஞானியே அறிவான் ’ என்னும் பொன்மொழியை உறுதிப்படுத்தின ரென்றால், மஹான்களின் புறவிவகார ரகசியத்தைக் கண்டறிதல் சாமான்ய அறிவினர்க் கியல்வதாமோ? மற்றும், மேற்கூறிய சாஸனோற்பத்தியில் ‘ மஹர்ஷியின் சம்பந்தம் உண்டா? இல்லையா? ’ என்பதைப் பிரபலஸ்தரான பழைய பக்த ரொருவர் மஹர்ஷியின் வாக்கினின்றே தெரிந்துகொள்ள விரும்பியபோது மஹர்ஷி அவரை நோக்கி, “ வந்த வேலையைப் பார், இந்த வீண் விசாரணையெல்லாம் எதற்கு? ” என்று கூறி, மேற்கேள்விக்குச் சிறிதும் இடமில்லாமற் செய்த

இயக்கங்கள் அதன் காலை எங்ஙனம் சலிப்பித்தல் இல்லையோ, அங்ஙனமே, ஊழால் இயங்கும் கரணேந்திரிய வியவகாரங்களும் ஞானியின் இயல் நிலையைத் திரிபுக்கு

தினின்றே; தமக்குச் சம்பந்தமில்லாத வியவகாரத் தலையீடு களெல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமாமென்பது தெளிவாம்.

குறிப்பு: வெளிப்படையான உபதேசத்திற்காகத் தம்மை நாடி நின்ற ஸ்ரீ ரமண பக்தரொருவருக்கு மஹான் சேஷாத்திரி சுவாமிகள், ஓர்கால்,

“ஞானம், ஞானம் என்றால் என்ன? எது எது அநித்தியமோ, அதையெல்லாம் விசாரணையால் ஒவ்வொன்றாக நீக்கியபின் மிஞ்சி நிற்பது எதுவோ, அதுவேதான் ஞானம். அதுதான் மெய்ப்பொருள், கடவுள், தெய்வம், நான், நீ எல்லாம் அதுதான். மலையிலே போனால்தான் ஞானம் வரும்! குகையிலே போனால்தான் ஞானம் வரும்; என்று அங்குமிங்கும் அலைவது பைத்தியந்தான்” என்று பிரம்ம வித்தையைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உபதேசித்ததோடு, அதற்குத் ‘துறவு இன்றியமையாததன்று’ என்பதையும் தெளிவாகக் கினமையைக் கேள்வியுற்ற பகவான், உடனே, “ஆஹா! சேஷாத்திரி பிரம்ம வித்தையை எவ்வளவு தெளிவாக உபதேசித்திருக்கிறார்! இப்படிப்பட்ட பெரிய மஹானையா பைத்தியம் என்கிறார்கள்!” என்று ஆச்சரியப்பட்டார். இவ்வாற்றால் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, மஹர்ஷியை சேஷாத்திரி சுவாமி நன்கு அறிந்திருந்ததைப்போலவே, சேஷாத்திரி சுவாமியை மஹர்ஷியும் நன்கு அறிந்திருந்தமை புலனாதல் காண்க.

மனமிறக்கப் பெற்றாரே ஞானிகளாதலால் இருப்புமாத் திர இயற்கையுணர்விற பாவனாதீதராகப் பிரகாசிக்கும் ஜீவன் முக்தருக்கு எதிலேனும் கர்த்தவ்வியபாவ மிருந்தாலன்றோ அவர்களின் வியவகாரங்களை ஆராய்தல் கூடும்? எனவே, அன்னியர் திருஷ்டிக்குத் தோன்றும் ஞானிகளின் வியவகாரங்கள் வெறும் ஆரோபங்களே என்க. அன்றியும்,

உள்ளாக்குவதில்லை. கரணேந்திரியச் சேட்டைகளுக்கெல்லாம் சாட்சிமாத்திரனான ஞானி, ஒவ்வோர்கால் எடுப்பார்கைப்பிள்ளையாவதாகத் தோன்றினாலும், “எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்தர் மன

பகவான் தாம் நோயுற்றிருந்த காலையில் பக்தர்களாற் செய்யப்பெற்ற சிகிச்சை ஏற்பாடுகளில் யாதொரு சம்பந்தமுமின்றி, அடியார் விருப்பப்படி தமது உடலை வைத்தியர் வசமே ஒப்புவித்தவராய்; “நடப்பதை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் நமது வேலை; எதைக்குறித்தும் இப்படியென்றும் அப்படியென்றும் பாவித்தல் அல்ல” என்று கூறிக் கடைசிவரையில் சாக்ஷிமாத்திரராகவே நிச்சிந்தையுடன் விளங்கிவந்ததையும், பலநாள் சிகிச்சைக்குப் பின்னும் குணங்காணுமையால் கலக்கமுற்ற அடியார்கள், வைத்தியநிபுணர்களாற் பரிகாரமாகக்குறிப்பிடப்பெற்றதோர் முறையைப் பிரயோகிப்பதில், பகவானது திருவுளக்குறிப்பை நாடி நின்றபோது, “இதையெல்லாம் என்னை ஏன் கேட்கவேண்டும்? நானா சிகிச்சையை வேண்டினேன்? நீங்கள் தானே இதில் முனைந்தவர்கள்? எது நடக்கவேண்டும், எது கூடாது என்பது உங்களுக்கே தோன்றும். இதில் எனக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை” என்று கூறிச் சும்மாவிருந்ததையும் ஆராய் வோர்க்கு, ‘மஹர்ஷிக்குத் தமது உடல்விஷயத்தில் எவ்வளவு சம்பந்தமிருந்ததோ அவ்வளவு சம்பந்தமே இதர விஷயங்களிலும் இருந்திருத்தல் கூடும்’ என்பதை ஊஹித்தல் அசாத்தியமன்று. நிற்க,

பிரஸ்தாப ஏற்பாட்டைக்குறித்து ‘மஹரிஷிக்கு ஒன்றுமே தெரியாது’ என்பதும் ஸ்துதிவாதமாகும். எவ்வாறெனின் :

“ஏதேது வந்தாலும் எதேது செய்தாலும்
ஏதேதி லின்புற் றிருந்தாலும்—ஏதேதுந்
தானாகா வண்ணம் தனியே தெரிந்திருக்கும்
ஞானாகா ரந்தானே நாம்”

மிருக்கும் மோனத்தே” என்னும் அநுபவமுடையவன் ஆதலால் அவன் எந்நிலையிலும் தனது சுபாவ ஸ்திதியினின்று சிறிதும் நழுவாநென்பதே முடிவு. இத்தகைய மஹான்கள் சம்பந்தப்பட்ட வியவகாரங்களில் உட்கருத்தை யறியாது கொள்ளப் பெறும். எந்த முடிவும் தமது மனப்போக்கையே அவர்கள் மீது சுமத்துவதாக முடியும்.

என்ற சுவாநுபவப்படி, அவஸ்தாத்திரயங்களின் எந்தக் காட்சியிலும் எத்துணைப் பற்றுமின்றி ஞானேந்திரராக சுபாவநிலையிலேயே கம்பீரமாக விளங்கிய பகவானது சாக்ஷித்துவநிலைக்கு, எதனை விரும்புதலும் ஒவ்வாமையாதல் எங்ஙனமோ, அங்ஙனமே எதனை வெறுத்தலும் ஒவ்வாமையாதலால் என்க. இவ்வாற்றால், ஆசிரமஅமைப்புக்கள் நடைமுறைகள், ஆலயநிர்மாணம் ஆராதனக்கிரமங்கள்—ஏன்—தினசரி சமையல்விவரங்கள், அடியார்களின் சுகதுக்கநிலைமைகள் கூட, அவ்வப்போதே மஹர்ஷிக்கு அறிவிக்கும் பழக்கம் அநுஷ்டானத்தில் இருந்துவந்ததேனும், அவர் எல்லாமறிந்தும் எதையும் அறியாதவரானார். “வாசனைகள், சொச்சமான ஆகாயத்தைப் பற்றாமைபோல், விஷயங்கள், சொருபதிருஷ்டியுடைய ஞானிகளைப் பற்றுவதின்மையால், ஒன்றையும் அறியாத மௌனபாவமே சுத்த ஞானமாம்” என்று மஹர்ஷியே கூறியுள்ளமையால், ஞானிகள் எப்போதும் எதிலும் கர்த்தவ்யபாவத்துடன் தமது உள்ளத்தைப் பறிகொடாநென்பது தெளிவு. இறைவனை முன்னிட்ட இயற்கையின் உற்பத்தியாதிய வியவகாரங்களில் எதுவும் இறைவனைப் பற்றாமைபோலவே ஞானியை முன்னிட்ட பக்தர்களின் வியாவகாரிக நிகழ்ச்சிகளும் ஞானியைப் பற்றுவதில்லை.

“நனவில் தசேந்திரிய நாட்டியங்கள் பார்ப்போம்
கனவில் மனக்கூத்துங் காண்போம்—நினைவில்
சுழுத்தியிலே யில்லாத சூனியக்கூத் தாடி
விழுப்பொருளாய் நாமிருப்போ மே.”

—சொருபசாரம்

“ எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் ,
அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு ” என்னும்
அறிவுரையைப் பின்பற்றி விஞ்ஞானக் கண்கொண்டே
எதையும் பரிசீலிக்கும் இயல்பினரும். ஞானகுருவான
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும்

“ செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச்
சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல்
செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன்
செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும் ”

—கைவல்யம்

என்பதே ஜீவன்முக்தர் அநுபவம். பக்தர்களின் பாவனையே
பரமேச்வரன்பாற் பிரதிபலித்தல் போல், சார்ந்தோர்களின்
பாவனையே சான்றோர்பாற் பிரதிபலிப்பதாம். ஆதலால்,
அதீத திருஷ்டியுடைய பிரம்ஹஞானிகள் எந்த விஷயத்தையு
ம்கிரகிப்பதில்லை, கிரகிக்கினும், பற்றின்மையால், பந்திக்
கப்படுவதில்லை. இச்சை, அநிச்சை, பரேச்சையாகிய பிராரப்
தத் திரயமே வியவகாரங்களுக்குக் காரணமென்பதும் அவற்
றுள் பின்னிரு பகுதிகளால் ஞானிகளிடத்தும் சில வியவ
காரங்கள் ஏகதேசமாகத் தோன்றக்கூடுமென்பதும், தோன்
றிலும், சுபாவமான விலக்ஷணத்தன்மையினராதலால்
அவர்கள் எதிலும் சம்பந்தப்படுவதில்லை யென்பதும் சுருதி
களின் சித்தாந்தமாதலால், தன்னை நிமித்த காரணமாகக்
கொண்டு நிகழும் வியவகாரங்களால் பாதிக்கப்பெறாத
தீரனே திடஞானியாவான்.

மஹர்ஷி சௌவடிவினராகத் தோன்றிக்கொண்டிருக்
கையிலும், அவர் எந்த உண்மை நிலையில் சுபாவமாக
விளங்கிக்கொண்டிருந்தாரோ, அந்த நிருபாதிக திருஷ்டியில்,
அவரது எதார்த்த சொரூபத்தைக் காணும் பண்புடை
யாருக்கு, அவருடைய வியாவகாரிக வியவகாரங்களெல்லாம்
பிராதிபாசிக வியவகாரங்களாகவே தோன்றுவது திண்ணம்.

ஐயமும் அவநம்பிக்கையும் கொண்டு பலகாலம் அவரிடமே வாதப்போர் செய்துவந்தவருமான மேதையிற் சிறந்த ஸ்ரீ விவேகானந்தரே, கடைசியில் ; ‘ பெரியோர்களை முன்னிட்ட திருவருட் செயல்களின் உட்குறிப்புக்கள் சிறியோர்களுக்குப் புலப்படுவனவல்ல என்னும் முடிவுக்கு வரவேண்டியிருந்ததென்றால், மஹர்ஷியின் குணதோஷங்களை ஆராய்வோரது அறியாமையை என்னென்பது !

“ உற்றதாம் பேற்றி லுவப்புற்றான் தொந்தங்க
ளிற்று னழுக்கா நிலாதவன்—ஒற்றுமை
பெற்ற வவற்றுப் பெருதவற்றுற் ருன்செய்த
லுற்றலும் பந்த முரன் ”

—பகவத்கீதாசாரம்

“ அவற்குப் பிரகிருதி யாற்பந்த மில்லை
யவன்முத்த னும மடைந்தான்—அவன்றான்
பிரகிருதி காரியமாப் பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுரன் ”

—ஆன்மசாட்சாத்காரப் பிரகரணம்

“ அண்டமெலாந் தானா யறிவு வடிவாகக்
கண்டபரா னந்தசிவா காரருக்குத்—தண்டித்துத்
தள்ளும் பொருளேது தள்ளா விதிவழியே
கொள்ளும் பொருளேதுவா கும் ”

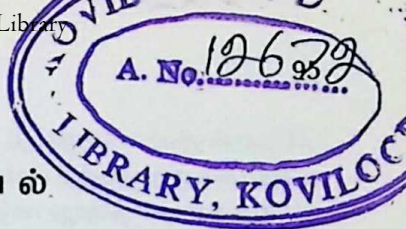
“ தானேக னாகியுப சாந்தனாய் நின்மலனாய்
வானே முதற்றன் வடிவாகும்—ஞானி
விடுத்ததொழி லெல்லாம் விலக்காகும் ; அன்றோன்
அடுத்ததொழில் ஆசார மாம்.”

—சொருபசாரம்

திடவியல்

காட்சி 9

திடவியல்

ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தின் தத்துவங்களையும் அதன் அநுபவத்திறங்களையும் முன்காட்சிகளிற் கண்டோம். இனி, “துலக்கமான கண்ணடியை அடிக்கடி துலக்கினால் பழுதன்றே” என்னும் கைவல்லியோபதேசப்படி, சுவாநுபூதியின் திடத்திற்கும் சத்பாவத்தின் சஹஜ ஸ்திதிக் குமான நுண்ணிய விளக்கங்களைப் பின்வரும் காட்சியிற் காண்போம்.

4.7. இருப்பின் உணர்வும் இறைவன் உண்மையும்

எது உள்ள பொருளோ, அதுவே-உள்ளந்தோறும் வியாபித்து நின்று - தனது உண்மையைத் தனதொளியாலேயே உணர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது. தன்மையிலேயே அனன்னியப் பொருளாக எந்தக் குறியால் அது தன்னை, ஒவ்வொருவருக்கும் அபரோக்ஷப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறதோ, எல்லோருக்கும் இயற்கையநுபூதியாக வுள்ள அந்த ‘நான்’ என்பதையே அதன் முதற் பெயராகக் கொள்ளுவது ஆன்றோர் மரபு. “ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலாற் காயிரம்-திருநாமம்” பொருந்துமேனும், மனிதவர்க்கத்தின் பொதுமை யுணர்வும் இயற்கையநுபூதியுமான ‘நான்’ என்பதே அதற்குரிய இயற்பெயராதல் தெளிவு. ஆதலால், ‘இருக்கிறேன்’ என்னும் சுவாநுபூதியே பிரம்மாநுபூதியாம். ஆனால் :

“நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம் ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போதுகானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே”

என்னும் அநுபூதி வாக்குப்படி, நான் என்னும் உணர்வுக்குத் தனது ஆபாச வடிவமாகிய ஜீவான்மாவைக் கொள்ளாது, தனது எதார்த்த சொரூபமாகிய பரமான்மாவையே இலக்காகக் கொள்ளவேண்டும்.

48. ப்ரஜ்ஞானமும் ப்ரஹ்மமும்

“உள்ள துணர உணர்வுவே நின்மையின்
உள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
உணர்வேநா மாயுள முந்தீபற”.

— உபதேசவுந்தியார்

“.....உள்ளத்தே உள்ளபடி
உள்ளதே உள்ளல் உணர்”

— உள்ளது நாற்பது

என்னும் பகவானது உபதேசங்களால் சித்திப்பதாய ஜீவப்பிரம்மைக்கியத்தையே, அதாவது, நிருபாதிக உண்மையுணர்வும் கடவுளும் ஒன்றேயென்னும் அத்துவித சித்தாந்தத்தையே குறிக்கும் ‘ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம’ என்னும் முதல்வேத மகாவாக்கியத்தில் வரும் இரு பதங்களும் இருவேறு பொருளுடையன வல்ல. ப்ரஜ்ஞானமே ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமே ப்ரஜ்ஞானம் என்பது அவ்வாக்கியத்தின் கருத்தாம். அதாவது, ‘இருக்கிறேன்’ என்ற சித்துணர்வும்: ‘நான்’ என்ற சத்தாமாத்திர ரூபதியும் ஒன்றே யென்பதைக் குறிப்பதாம். ப்ரஜ்ஞானமும் ப்ரஹ்மமும் முறையே ஜீவன்முத்தி நிலையாகவும் விதேக முத்தி நிலையாகவும் குறிப்பிடப்பெற்றாலும், அவ்விரண்டுக்கும் சுவாநுபூதியாலும் சுபாவஸ்திதியாலுமேயன்றி நிலையாற் பேதமில்லை. எங்ஙனமெனின், ஒரே ஆகாயம் கடோபாதினால் கடாகாயமாகவும் மகாகாயமாகவும் துவிதத்தில் வியவகரிக்கப்பெற்றாலும், ஆராய்ச்சியில்

அத்துவிதம் பெறுவதோடு, கட ஸ்திதிக்கும் அதுவே இடமாகையால் அகண்டத்துவமும் பெறுவதுபோல, ஒரே வியாபக சைதன்னியமே தேகோபாதியால் கூடஸ்த சைதன்னியமாகவும் பிரம்மசைதன்னியமாகவும் துவி தத்தில் வியவகரிக்கப் பெற்றாலும், நிருபாதிக திருஷ்டியில் அத்துவிதம் பெறுவதோடு, உபாதியுணர்வுக்கும் அதுவே ஆதாரமாதலால், பரிபூரணத்துவமும் சித்தித்தலால் என்க. அகம்புறமற்ற அதீத திருஷ்டியில், உள்-வெளி, உரு-அரு, கண்டம், அகண்டம், அம்சம், அம்சி என்ப வாதிய மயக்கங்கள் நீங்கி அத்துவிதாநுபவம் சித்திக்கும்.

குறிப்பு: — ஜீவன்முத்திக்கும் விதேகமுத்திக்கும் நிர் விகல்ப ஸ்திதியால் பேதமில்லை யென்றாலும், அநுபவத் தாலும் அதீதத்தாலும் பேதமுண்டு. அதாவது, நனவிற சுழுத்தியாகிய ஜீவன்முத்தி நிலையில் நினைவின்றேனும் நனவு உண்டு, கேவலசுழுத்தி போன்ற சத்தாமாத்திர ஸ்திதியாகிய விதேக முத்தி நிலையில் நனவுமில்லை. இவ் வாற்றால், கேவல சித்துக்கும் கேவலஜடத்துக்கும் அநுபவ மின்மையால் பேதமில்லை யென்றாலும், முன்னது மெய்ஞ் ஞானமயம், பின்னது அஞ்ஞானமயம்.

49. மெய்ஞ்ஞானமும் அஞ்ஞானமும்

ஞானமென்னும் அறிவுப்பொருள் என்றும் எங்கு முள்ள சுயஞ் சச்சித்தாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு ஓர் போதும் ஓரிடத்தும் இருப்பில்லை. இதுவே உண்மையாயி னும், உள்ளதை இல்லதாகவும் இல்லதை உள்ளதாக வும் மயக்குவதே பிரகிருதியின் விசித்திரசக்தியாகும். ஒரு வன், தன்னை, 'நான் அஞ்ஞானி' யென்று எந்த அறி வால் உணர்கிறானோ, அந்த அறிவினும் ஞானம் வேறில்லை. ஜடப்பொருளின் உண்மையை அறிதற்குத் தேவைப்படும்

கட்புலன், அதன் இன்மையை அறிதற்கும் தேவைப்படுதல்போல், சித்வஸ்துவின் உண்மையை அறிதற்குத் தேவைப்படும் அறிவு, அதன் இன்மையை அறிதற்கும் தேவைப்படுகிறது. உண்மை இவ்வாறாக, அஞ்ஞானமென்பது உண்மைப்பொருள் போலப் பிரசித்தியுறக் காரணம் என்னையெனின், புத்தி ஒன்றையாயினும், அது நல்வழியிற் பிரயோகிக்கப்படும்போது நற்புத்தியென்றும், அல்வழியிற் பிரயோகிக்கப்படும்போது துர்ப்புத்தியென்றும் வியவகரிக்கப்பெறுதல் போல, ஞானம் ஒன்றே யாயினும், அது, ஆன்மசொருபமாகிய மெய்யைப்பற்றி நிற்கும் போது மெய்ஞ்ஞானமென்றும், உடலாகிய பொய்யைப்பற்றி நிற்கும்போது அஞ்ஞானமென்றும் வழங்கப்பெறுகிறது. அஞ்ஞானமென்பது சொருப ஞானமின்மையைக் குறிப்பதாகும்.

அகந்தையே விருத்திகளின் மூலமாதலால், விருத்திகளின் நிவிருத்திக்கு அகந்தையின் நிவிருத்தியே உபாயம். பிரயத்னம் உள்ளவரையில் அடங்கப்பெறும் பிராணன், பிரயத்னம் நின்றவுடன் வெளிப்படல் போலவே, முயற்சியுள்ளவரையில் ஒடுங்கியுள்ள வாசனாவிருத்திகள் முயற்சி நின்றவுடன் விரியத்தொடங்கும். ஆதலால், விருத்திகளின் நாசத்திற்கு அகந்தையின் நாசமே சாதனமென்பது அறிஞர் கண்ட உண்மை. பெருங்காயச்சிமிழ் அஃதில் லாதபோதும் அதன் வாசனையுடையதாதல் போலவும் தென்னேமரம் மட்டைகள் விழுந்த பின்னரும் அவற்றின் வடுக்களுடையதாதல் போலவும், புறத்துறவி விஷயங்களின் பிரவிருத்தியில்லாதபோதும், அகந்தையுள்ளவரையில், அவற்றின் வாசனையுடையவனாயிருக்கிறான். காரியவுலகம் துறக்கப்பெற்றாலும் காரணவகந்தை அதிசூக்கும் மாக ஒட்டிக்கொண்டுதானிருக்கும். எல்லாம் விட்டவனிடத்தும் காணப்படும் சந்நியாசபாவம் தேக வாசனையின் சேஷமேயாம். இவ்வாற்றால், சுபாவநிலையில் எப்போதும்

விழிப்புற்றிருக்கவேண்டு மென்றும், அயர்வுறின் விளக்கு நின்றவுடன் இருள்கூழ்வதுபோல் அகந்தை பற்றிக் கொள்ளுமென்றும் பெரியோர் சாதகருக்கு எச்சரிக்கை செய்துள்ளனர். ஞானமும் பிரமாத அகந்தையுமே முருக னாகவும் அசுரனாகவும் சித்திரிக்கப்பெறுவனவாம். தேக வாசனை முற்றும் நீங்காதவரையில், பந்தத்தின் அத்தியந்த நிவிருத்தி அசாத்தியமாதலால், அபரோக்ஷ ஞானத்தை, அதிடாபரோக்ஷமென்றும் திடாபரோக்ஷமென்றும் இரு வகைப்படுத்தினர் பெரியோர்.

50. அகச் சார்பும் புறச் சார்பும்

பரமான்மாவின் சொருபப் பிரகாசமாகிய நான் என்னும் உணர்வு, தான் இயற்கையில் பரமான்மாவாகவே யிருந்தும், தேகபாவமாகிய அகப்பற்றால் ஜீவத்தன் மையை அடைகிறது. இதுவே அதன்பால் ஏற்படும் முதல் குற்றமாகும். அகப்பற்றே விஷயத்தொடர்பாகிய பிற குற்றத்திற்கும், அதாவது புறப்பற்றுக்கும் ஏதுவானாலும், இவற்றுள் ஒன்றன் நிவிருத்தியே மற்றொன்றன் நிவிருத்திக்குச் சாதனமாகிறது. விவேகத்தாலன்றி அகந்தையும், வைராக்கியத்தாலன்றி வாசனையும் நீங்காவாகையால், “முமுக்ஷுவை உய்விப்பது விவேக வைராக்கியங்களேயன்றி, ஞானமோக்ஷங்களல்ல; அவை புதிதாக சித்திப்பனவுமல்ல. சூரியனை மறைக்கும் மேகங்களைப் போல, ஏற்கெனவே யுள்ள ஞான மோக்ஷங்களை மறைத்து நிற்கும் அகப்புறச்சார்புகளின் நிவிருத்தியே சன்மார்க்க சாதனங்களின் பயனும்.” “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்” என்பதில் இருவகைச் சார்புகளும் ஒருமையிலேயே குறிக்கப்பெறுகையால் ஏககாலத்தில் இவ்விரண்டுமே நிவிருத்தியாகப் பெற்றாலன்றி, பரிபூரண பந்த நிவிருத்தி சித்தியாது. [செருக்கு – மனம்].

51. உருவ மனமும் அருவ மனமும்

மனம், சத்துவம், ராஜஸம், தாமஸம் ஆகிய முக் குணங்கடையுடையது. இவற்றுள் சத்துவகுணம் மேலிடும் போது அருவமனம், அதாவது, பரமான்மாவென்றும், ராஜஸ-தாமஸகுணங்கள் மேலிடும்போது உருவமனம், அதாவது, ஜீவான்மாவென்றும் குறிப்பிடப் பெறுகிறது. இவ்விரண்டும் முறையே ஞானிகளிடமும் அஞ்ஞானிகளிடமும் விளங்குவனவாம். அருவமனமே மெய்ஞ்ஞான மாதலால், அதற்கு மெளனமும் சாக்ஷித்துவமும் இயல்பு களாகின்றன. அதாவது, நிவிருத்திப் பிராரப்தமுடைய ஞானிகள்பால் துரியாதீதமாகிய பிரம்மவரிஷ்ட நிலையாகவும், பிரவிருத்திப் பிராரப்தமுடைய ஞானிகள்பால் துரியமாகிய பிரம்மவித்து நிலையாகவும் விளங்குவதாம். அஞ்ஞானிகளின் அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் பரமான்மாவின் சாயையாகிய சிதாபாசனே உருவமனமாம். இது ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி காலங்களில், தூல சூக்கும காரண தேகங்களையும், தூல சூக்கும காரணப் பிரபஞ்சங்களையும், முறையே 'நான் நான்' என்றும் 'எனது எனது' என்றும் அபிமானித்து ஜனனமரணதுக் கங்களை யடைவதால் ஜீவான்மாவெனப்படுகிறது. பிராம்மணனே அனாசாரத்தால் சண்டாளத்துவத்தையும், ஆசாரத்தால் பிராம்மணத்துவத்தையும், அடைதல்போல, பரமான்மாவே பொய்யுணர்வால் ஜீவனென்றும், மெய்யுணர்வால் பிரம்மமென்றும் வியவகரிக்கப்பெறுகிறது.

ஜீவன்முத்தர் கரணேந்திரியசஹிதராயினும் மனமற்றவராதலால், அகங்கார மமகாரங்களின் நாசமே மனோநாசமாகிறது.

52. கண்ட விருத்தியும் அகண்ட விருத்தியும்

பிரம்மத்தின் இருப்பை அறிவித்துக் கொண்டிருக்கும் பிரம்ம ஜோதியின் சுடராய உள்ருணர்வுக்கு ஹிருதயமே

இடமென்பதை அறிவோம். உதயாஸ்தமனமற்ற இந்த ஸ்வரூபவிருத்தி, கண்டமாயும் நாநாவாயும் குணங்குறி களோடு தோன்றிமறைவனவாயுமுள்ள மனோவிருத்தி களைப் போன்றதன்று. இது, பிரம்மாகாரமே யாதலால், சூரியதரிசனத்திற்கு, வேறு பிரகாசத்தின் தேவையின்றி, அதன் கிரணமே போதியதாதல்போல், பிரம்மதரிசனத் திற்கும் வேறு சாதனத்தின் அவசியமின்றி, அதன் சொரூப மாகிய உள்ளுணர்வே போதியதாம். பரமான்மாவாகிய சொரூபத்தை சாக்ஷாத்தகரித்தற்கு உள்ளுணர்வினும் பிரத் தியக்ஷக்குறி வேறில்லை.

சச்சித்தும் சுயம்பிரகாசமும் பரிபூரணமும் அத்து விதமும் நிராகாரமுமான இவ்வுள்ளுணர்வை அகண்டா காரவிருத்தியெனல் கடலிற்கலந்த நதியைக் கடல்வடிவ நதியெனல்போன்றதாம். அதாவது,

“ தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளிற்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம்ம
மென்னும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக்
கண்டான் ”

என்பதில், ‘சுபாவநிலை’யை, நெஞ்சமற்றவன் பூரணத் தைக் கண்டதாகச் சிறப்பிக்குமாறே, மனமற்ற ஜீவன் முத்தனின் மௌனாநுபூதியை அகண்டாகாரவிருத்தி யாகச் சிறப்பிப்பதாம். நெஞ்சமற்றவனுக்குத் திருஷ்டி யின்மையும், பூரணத்திற்குத் திரிபுடி யின்மையும் ஈண்டு உய்த்துணரற்பாலனவாம். மற்றும் :

“ தேகமுதல் நானென்னல் துவித விருத்தி
திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விருத்தி
ஏகபரன் நானென்னல் அகண்ட விருத்தி
இம்முன்று விருத்திகளில் இரண்டைத் தள்ளி

ஆகுமகண் டாகார விருத்தி தன்னை
 அநவரத மாதரவா யப்ய சித்துச்
 சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்கள் தீர்த்துச்
 சொன்னவகண் டேகரச சொருப மாவாய் ”

— ரிபு கீதை

“ திருசியத் தோற்றந் தன்னைத் திருக்குமாத் திரமே யாகப்
 பிரவிலா பித்து நின்னைப் பிரம்மமாத் திரமாய்ப்
 பார்த்திங்
 கரியனே வெளியி லுள்ளி லாவது சமாதி பெற்றுக்
 கருமபந் தம்வ ரைக்கும் காலநீ தள்ளு வாயே ”

“ சொருபநித் டையையோர் காலுஞ் சொற்பமுந் தவிர
 வொண்ண

தரணியி லிந்த நிட்டை தவிர்தலே கால னென்று
 பிரியனே பகவனான பிரம்மபுத் திரவ சிட்டன்
 பரமவா சிட்ட நூலிற் பலவிதம் பகர்ந்தா னன்றோ ”

“ நிகழ்சயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா
 புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு
 மென்றும்

இகழ்விலா விவ்வான் மாவை யிலக்கிய மாகப் பற்றி
 அகமென வநுப விப்பாய் அகண்டமாம் விருத்தி யாலே”

— விவேக சூடாமணி

என்னும் சுருதிகளின்படி, ஜீவன்முக்தனது பற்றுக்
 கோடாகிய ‘நான்’ என்னும் உணர்வின் இலக்கியார்த்
 தத்தைக் குறிப்பதுமாம்.

53. பூரண ஓய்வும் பூரண முயல்வும்

சிலர் நினைப்பது போல் ‘சும்மாவிருக்கை’ என்பது
 சோம்பலைக் குறிப்பதன்று. உணர்வுக்கெல்லாம் உணர்
 வாயும் சச்சித்தாயுமுள்ள சொருபத்தை நுண்ணுணர்

வால் சாக்ஷாத்தகரித்து நிற்கையாகிய உண்ணாட்டம், ஆற்றொழுக்கைப் போன்று இடைவிடாது அநுசந்திக்கப்பெறுவதாம். பலாத்தாரத்தால் தடுக்கப்பெறும் மோட்டாரிடத்தும் அதைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வீரனிடத்தும் அகத்தின்கண் - இடையறா தியற்றப் பெறும் முயற்சிகள் புறத்தே தோன்றாமைபோல, காற்றினும் கன வேகமுடைய சிந்தைக்கும் அதன் இயக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் சாதகனுக்கும் உள்ளத்தின்கண் - நிகழும் போராட்டங்கள் இடைவிடா தியல்வனவேனும் பிறர் திருஷ்டிக்குப் பிரதிதியாவதில்லை. “சோம்ப ருணர்வு சுருதி முடிந்திடம்” என்பதால், மனதை ஹிருதயத்தில் தடுத்து நிற்கும் திறமே “சிந்தையை அடக்கியே சம்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது” என்னும் பெரியோர் அநுபவப்படி, திறங்களுக்கெல்லாம் அரிதாதல் காண்க. பூரண முயல்வு சஹஜமாய்விடின், அதுவே பூரண ஓய்வு (சாந்தி) எனப்படும்.

54. அருவ மனமும் அவஸ்தாத் திரயமும்

ஸஹஜ நிருவிகற்பம், அறிதுயில், ஜாக்ர சொப்பனம், நினைவறு நினைவு என்பவாதிய காரணப் பெயர்களால் விளக்கப்பெறும் ஸ்திதப் பிரஜ்ஞையை இயற்கையாகவுடைய ஞானி, சுபாவ நிலையினின்று நழுவாமலே, சூழ்நிலைகளை உணர்தல் கூடும். கானலின்பொய்ம்மையை உணர்ந்தவனுக்கு அதன்கண் ஜலமயக்கம் தோன்றாமை போலும், படக்காட்சிகளின் ஆரோபத்தை உணர்ந்தவனுக்கு அவற்றால் சுகதுக்கங்கள் ஏற்படாமைபோலும், சூழ்நிலைகளின் அசத்தியத்தை உணர்ந்த ஜீவன் முத்தனுக்கும் அவற்றின்கண் சம்பந்தமோ சத்திய புத்தியோ ஏற்படுவதில்லை. அவை, அவ்வப்போதே கனவாக மறைந்தொழிகையால், அவன் புற நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும் காணா

தவனாகிறான். இக்காரணத்தால் அவற்றிலெதுவும் வாசனா ரூபமாக அவன் உள்ளத்திற் பதிவதில்லை. உண்ணலாதிய சொந்த வியவகாரங்களிலும் ஜீவன்முக்தன் அநுபவம் இதுவே.

“சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி
ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலும் ஏதுசெய் தாலு
மென்ன ?
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே ! ஆனந்த வடிவு
நானே”

“ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியும் அஞ்ஞா னிகள்போலச்
செய்யா நின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேன்
எனலாமோ ?
பொய்யாம் விபரீ தங்கள் அவற்குப் போயின
வென்றீரே ;
மெய்யாம் பிரம்ம விசாரம் இதன்றே : வெளியா
வுரையீரே”

“ஓய்ந்த கனாவிற் கண்ட பழங்கதை ஓதுவன் வாதனையால்
ஆய்ந்தறி வுற்றவன் அப்படிச் செப்புவன் ஆபா
சனுமாகான்
மாய்ந்ததன் னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுட
னெனப்படுவான்
வீய்ந்த சிதாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும்”
—கைவல்ய நவநீதம்

55. சுகாநு பூதியும் சுகா தீதமும்

சிலர் கூறுவதுபோல், தேகப்பிரஜ்ஞையற்ற நிலையே கைவல்ய நிலை என்பது உண்மையன்று. என்னையெனின், மயக்கம் மூர்ச்சை மரணம் முதலியவற்றாலுண்டாகும்

நனவின்மையை ஞானாவஸ்தையாக எவரும் ஏற்பதில்லை. பிராணாயாமம் முதலிய ஹடயோக சாதனங்களாலும், கேசரியாதி முத்திரைப்பயிற்சிகளாலும் ஒவ்வொருகால் ஏற்படும் ப்ரஜ்ஞையற்றஸ்திதியும் ஜடசமாதியெனப்படுகிறது. கேவல சமாதியால் ஒடுக்கப்பெறும் மனம் பிறவிக்கு ஏதுவாகும். ஆதலால், மனோலயம் மோனசமாதியாகவும் ஞானநிஷ்டையாகவும் மதிக்கப்பெறுவதில்லை. “மறுகுவாதனைகள் தீர்ந்த மௌனத்தை யன்றி வேறேர் உறுகதி நல்லதில்லை” என்னும் ஞானவாசிஷ்டத் துணிவின்படி, வாசனையற்ற சொரூபஞானசித்தியே கைவல்யசித்தியாகும். உடலுணர்வற்ற சமாதிசித்தியும் — நன்மணமுள்ள பொன்மலரேபோல் ஞானத்திற்குச் சிறப்பினதே யென்றாலும், அஞ்ஞானநிவிருத்தியே முத்திக்குப்போதியதாம். அதுவே, இன்றியமையாததுமாம். வாசனாகூடிய மற்ற ஜடசமாதியால், விலகாநானந்தத்தைத் தவிர வேறு பயனின்மையால் இத்தகைய மூடசமாதிக்கும் காடகமுத்திக்கும் பேதமில்லை.

பாமரனுக்கு உறக்கத்தையும் விழிப்பையும் உண்டாக்கும் பிராரப்த சக்தியே பண்டிதனுக்குக் கேவலநிஷ்டையையும் சஹஜ நிஷ்டையையும் கூட்டுவிப்பதாதலால், தேகப்பிரஜ்ஞையற்ற சமாதி நிலை எல்லோருக்குமே சித்திப்பதன்று; சித்திக்க வேண்டுவது மன்று.

“உத்தம குருவே யாரு டருமா யொருதொழி
லற்றவருள்
சித்த மடங்கு தியான திகள் சிலர் செய்குவ
தேனென்றால்
இத்தரை மருவு பிராரத் தப்பிரி வெப்படி யப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவர்.....”

—கைவல்யம்

என்பதாதிய சுருதிகளால், ஆருட ஞானியையும் நிர்விகற்பசமாதிக்கு முயல்விப்பது பிராரப்தமே யென்பது தெளிவாதலால், தேகாந்தம் வரையுமோ குறிப்பிட்ட காலம்வரையுமோ வாய்க்கப்பெறும் வரிஷ்டபதம் போன்ற அதீதநிலை * நியதியின் காலவரம்பைப் பொறுத்ததாதல் காண்க.

பிரம்ம ஞானத்தில் சமத்துவமுடைய ஞானிகளை, பிரம்மவித்து, பிரம்மவரன், பிரம்ம வரியான், பிரம்ம வரிஷ்டன் எனப் பிரிப்பது தேகப் பிரஜ்ஞையற்ற கேவல நிர்விகற்ப சமாதிசித்தியின் கால வரம்புகளே. ஞானப் பிராப்தியிலேயே சித்தோபசாந்தமும் சித்திப்பதால், சுகப்பிராப்திக்குத் தனிமுயற்சி தேவையில்லை. அங்ஙனமேல், சதா சமாதியிலேயே அழுந்தற்பொருட்டுச் சில ஞானிகளால் மேற்கொள்ளப்பெறும் முயற்சிகளெல்லாம் வியர்த்தமாமோவெனின், அன்று; தரையே நித்திரைக்குப் போதுமேனும், மலரணை முதலிய சாதனங்கள் அதிக சுகத்திற்கு ஹேதுக்களாமாறு, ஞானமே பந்தநிவிருத்திக்குப் போதுமேனும், திருஷ்ட துக்கமற்ற தீர்க்கசுகப் பிராப்திக்கு அவை சாதனங்களாதலால், பயனுடையனவே என்க.

* பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் நிர்விகற்ப சமாதி நிலையை இயற்கையாகப் பள்ளிப்பருவத்திலேயே வாய்க்கப்பெற்ற ரென்பதும் அருணாசல வாசத்தின் முற்பகுதியில் பல்லாண்டுகள் பஞ்சேந்திரிய உணர்ச்சிகளும் பசிதாகங்களுமின்றிச் சதா வரிட்டனைப் போன்ற அதீத நிலையில் ஆழ்ந்திருக்கப்பெற்றாரென்பதும், அப்பால், அவ் வதீத நிலையினின்று சஹஜநிலை கைவரப்பெற்று அந்நிலையிலேயே மஹா நிர்வாணசித்தி வரையில் பிரம்மநிஷ்ட பண்டிதராகப் பிரகாசிக்கப்பெற்ற ரென்பதும்: ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலனவாம்.

“ அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலும் முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரம்மவித்தநுப விப்பான்
வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும் சுகமாய்
வாழ்வார் ”

— கைவல்யம்

என்பவாதிய சுருதிகள், விலக்ஷணனந்தசஹித ஜீவன்
முத்தி நிலையைச் சிறப்பித்தல் காண்க. ஞானமும் விலக்ஷ
ணனந்தமும் வெவ்வேறு பிராப்திகளாதலால், அவற்
றிடையே பரஸ்பரக் காரணம் கற்பித்தல் மயக்கமாம்.
ஞானமே முத்திக்கு சாதனமாதலால், ஞானத்தாலன்றி,
மற்றெதனாலும் ஆன்மசித்தி கைகூடாதென்பது முடிவாம்.

56. ஜீவன் முத்தனும் சிந்தை யெழுச்சியும்

அருபமான வாயு, அகண்டமான பூதாகாயத்தில்
அபேதமாக வியாபித்திருப்பது போல், சொச்சமான சிச்
சக்தி, பரிபூரணமான பராகாயத்தில் அத்துவிதமாக
நிறைத்திருக்கிறது. எப்படி, வாயுவின் கண், சலனமென்
றும் நிச்சலனமென்றும் இருவேறு ஆற்றல்கள் உள்ள
னவோ, அப்படியே சித்தின் கண், பின்னமென்றும்
அபின்னமென்றும் இரு வேறுசக்திகள் உள்ளன. இவை
முறையே உருவமனமென்றும் அருவமனமென்றும்
கூறப்பெறும். உருவமனம் அஞ்ஞானியிடமும் அருவ
மனம் மெய்ஞ்ஞானியிடமும் விளங்கப்பெறுவன.
பின்ன சக்தியாகிய உருவமனம் சித்தின் போலி வடிவம் ;
உபாதி யுணர்வினது சங்கற்பங்களையே வடிவாக வுடையது.
சங்கற்பங்களுக்குக் காரணம் பற்று. அபின்ன சக்தி
யாகிய அருவமனமே சித்தின் சுயசொருபம். ஜீவன்முத்
தனிடம் பரமான்ம சொருபமாகப் பிரகாசிக்கும் அருவ
மனம் நிருபாதிமானதால், மோனத்தையே வடிவாக
வுடையதாம். பற்றின்மையால் அதில் சங்கற்பத்துக்கு

இடமில்லை. சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து ஒவ்வொருகால் ஞானிகளிடமும் சிற்சில எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடுமேனும், அவர்கள் அந்நினைவுகளின் தோற்றத்திற்கு நிமித்தகாரணராகவே நின்றலால், அவர்களது உள்ளத்தைப் பற்றாத அந்நினைவுகள், உயிர்ப்பற்ற விதைகளே போல், புனர்ஜன்மஹேதுவாவதில்லை.

57. பிரம்மவித்தும் பிராரப்தமும்

வியாவகாரிகவுலகிற்குக் கடவுள் தத்துவம் எளிதில் தெளிய முடியாததோர் தலைவலியாகத் தோன்றலைப் போலவே, பாரமார்த்திக வுலகத்திற்குப் பிராரப்த தத்துவம் சுலபத்தில் புரிந்துகொள்ள முடியாததோர் சிக்கலான பிரச்னையாகத் தோன்றலால், ஜீவன்முத்தனுக்குப் பிராரப்தம் உண்டா? இல்லையா? என்பது, தொன்றுதொட்டுப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டுவருகிறது. எல்லாப்பிரச்னைகளுக்கும் பரிகாரம் காணவேண்டிய இறுதியிடம் சுருதிகளே யென்றாலும், “பேதித்த சமயமோ ஒன்று சொன்ன படியொன்று பேசாது” என்னும் பெரியோர்களின் அநுபவத்திற்கேற்ப, அவை இத்தகைய முக்கியப் பிரச்னைகளுக்கெல்லாம் திட்டமான தீர்ப்பளிப்பதில்லை. என்னை யெனின், பண்பாடுகளில் சமத்துவமற்ற பகுத்தறிவுலகம், பாரமார்த்திகமென்றும் வியாவகாரிகமென்றும் இருவேறு திருஷ்டிகளுடையதாயிருந்தலால், அதன் சங்கையைத் தவிர்க்கும் சமாதானமும் இருவேறு முடிவுகளுடைய தாதலால் என்க. என்றாலும், எதிலும் உண்மையை நாடும் உத்தமருக்கு,

“நீயச் சச்சிதா னந்தமாய் வேறென்றும்
நினைந்திடா திருப்பாயேல்
மாயச் சத்திபோம் ஈதன்றி மறைகளில்
மந்திரம் காணோமே”

என்னும் பெரியோர் துணிவின்படி, அசத்தியக்கலப்பற்ற அன்னைசொற்போன்ற வேதவாக்கைப் பார்க்கிலும் நம்பிக்கைக்குரியது வேறில்லை யென்பது திண்ணம். நிற்க, மேற்கூறிய சங்கைக்குச் சான்றோர் கூறும் சமாதானங்களைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

“ வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம்
அனைத்தாய நூலகத்து மில்லை ”

என்று, பிராரப்தத்தைப் பொதுவகையால் எல்லோருக்கும் அங்கீகரிக்கும் மூதாட்டியார், “ விண்ணுறுவார்க் கில்லை விதி ” என்று சிறப்பு வகையால் ஞானிகளுக்கு நிஷேதிப்பது மயக்கத்திற் குரியதேனும், உய்த்துணர்வார்க்கு அதன் உட்கருத்து புலனாமென்பதில் ஐயமில்லை. எங்ஙனமெனின் :

பிராரப்தம் உபாதியைப்பற்றிய தாகையாலும், உடல்நாட்ட முடைய வியாவகாரிக திருஷ்டியினர்க்கே அதைப்பற்றிய சங்கைகள் எழுகையாலும், உபாதியும் உபாதி நாட்டமும் உள்ளவரையில், பிராரப்தம் அங்கீகரித்தற் குரியதாகும். எனவே வியாவகாரிக அநுபவப்படி,

“ வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை
தானொழிந்தால்
தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண்டாய் ”

என்று பட்டினத்தடிகள் கூறுமாறு, வினைப்போகம் உள்ள ளவும் ஞானியின் உடல்வாழ்க்கையிலும் பிராரப்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதுதான் சுருதியுத்தி அநுபவங்களுக்கொத்த உண்மையுமாகும். மற்றும் :

“ பஞ்சினை யூழித் தீப்போல் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லாம் ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீர்
ருக்கும்

கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும் ”

என்னும் கைவல்யத் துணிவின்படி, ஞானப்பிராப்திக்குப்
பின் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ பாவங்கள் ஞானிக்கு இல்லா
மையால், அவன் சஞ்சித ஆகாமியங்களினின்று விடுபடல்
கூடுமேனும், பிராரப்தத்தினின்று அதன் அநுபவத்தா
லன்றி விடுபடல் அசாத்தியமாம். என்னையெனின்,

ஜீவன்முக்தனுடைய சரீரமேனும், அது ஞானப்பிராப்
திக்கு முன்பே தோன்றியதாதலால், அதற்கு ஏற்கெனவே
விதிக்கப்பெற்றுள்ள பிராரப்த நுகர்ச்சியினின்று
அது எவ்வாற்றானும் தப்பமுடியாத நியதியுடைமையா
லென்க. எனினும், பிராரப்தாநுபவத்தில் ஞானிக்கும்
அஞ்ஞானிக்கும் பேதமுண்டு. என்னையெனின் ஆகாயத்
தைத் தவிர்த்த ஏனைய பூதங்களின் இயக்கத்திற்கு ஆகா
யமே ஆதாரமானாலும், அது அவற்றால் பரிசிக்கப் பெற
மைபோலும், படக்காட்சிகளின் சலனத்திற்குத் திரையே
இடமானாலும், அது அவற்றின் விகாரங்களால் பாதிக்கப்
பெறமைபோலும், கரணேந்திரியங்களின் தோற்ற
வொடுக்கங்கட்கு நிலைக்களனான பரமான்மா, அவற்றின்
சுகதுக்கங்களால் ஓர்போதும் தாக்குறுவதில்லை. இவ்வாற்
றால், பரமான்மா சொருபியான ஞானி, தேக சம்பந்தமான
பிராரப்த போகங்களால் எவ்வித விகாரத்திற்கும் உள்ளா
வதில்லை. ஏனென்றால், ஞானி தனது வர்த்தமான சரீரத்
தைப் பற்றும் சுகதுக்கங்கள் பூர்வகன்மங்களின் தவிர்க்க
முடியாத விளைவுகளா மென்னும் பிராரப்த ரகசியத்தை
உணர்ந்தவனாதலால், அவன் அவற்றிற்கு சாக்ஷிமாத்
திரனாய் என்றும் உதாசீனபாவத்தால் விதேகமுத்தி வரை
யில் தனது சுபாவ ஸ்திதியைக் காத்து நிற்கையாலும்,
அதனால், எதிலும் மகிழ்தலும் வாடலுமாகிய தொந்தந்

கள் அவனைப் பற்றாமையாலும், அவனது சொருப திருஷ்டிக்குப் பிராரப்தம் இல்லையென்பது ஆன்றோர் துணிபு.*

ஆதலால் உடலை நோக்கும் வியாவகாரிக திருஷ்டிக்குப் பிராரப்தத்தின் உண்மையும், உணர்வை நோக்கும் பாரமார்த்திக திருஷ்டிக்குப் பிராரப்தத்தின் இன்மையும் அநுபவமாதலால், அவ்விரு திறங்களையுமே அங்கீகரிக்கின்றனர் பெரியோர். இவ்வாறு, சொருப நிலையால் பிராரப்தம் நிஷேதிக்கப்பெற்றாலும் பிரம்மவித்துக்களின் திருஷ்ட துக்கங்களால் அது அங்கீகரிக்கப்பெறுகிறது.

“ பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரம்மவித் தநுப
விப்பான் ”
— கைவல்யம்

“ என்செய லாவ தியாதொன்று மில்லை இனித்
தெய்வமே
உன்செய லேயென் றுணரப்பெற் றேன் ; இந்த
ஆனெடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லை ; பிறப்பதற்கு
முன்செய்த தீவினை யோவின்று வந்திங்கு
முண்டதுவே.”
— பட்டினத்தார்

என்பவாதிய அநுபவங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பெறும் பிரம்மவித்துக்களின் பிராரப்தநுகர்ச்சியை மற்றவர்களைப்போலவே, மஹர்ஷியும் ஒப்புக்கொள்கிறார், எங்ஙனமெனின்,

*“பசிதாக முயிர்க்கெனவே பயந்துக்கஞ் சுகங்காமம்
வசிகோப மதிக்கெனவே மகிழ்ந்திருப்பா ரென்றவரோ”
“பார்ப்பதுவுங் கேட்பதுவும் பகர்வதுவுஞ் செல்வதுவும்
ஏற்பதுவுங் கரணதன்ம மெனத்துணிவா ரென்றவரோ”
—கீதாசாரத்தாலாட்டு

மஹான்களின் சர்வ சக்தித்துவத்தில் நம்பிக்கை யுள்ள* ஒருவர், மஹர்ஷியின் சரீரம் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தளர்வெய்தலைக் காணச்சகியாது, அந்நோயை மாற்றிக் கொள்ளுமாறும், அதனால் இன்னும் சிறிது காலம் தம் போன்ற தீனர்களின் ரக்ஷணார்த்தமாக இச்சகலத் திரு மேனியிலேயே விளங்கத் திருவுளங் கொள்ளுமாறும் மஹர்ஷியிடம் ஓர்கால் உருக்கத்துடன் விண்ணப்பித்து நின்றார். அவரது குழந்தை யுள்ளத்தைக் கண்டு வியப் புற்ற பகவான், கருணை பூத்தவராய், அன்னாரைக் கிருபை யுடன் நோக்கி,

“இந்தப் பிணியைச் சிருட்டித்தது யார்? அவருக் கன்றோ இதை மாற்றும் சுதந்தரமும் உண்டு! நான்கு பேர் சுமக்க வேண்டிய இப்பொதியை நான் ஒருவனாகவே இந்நாள்வரையில் சுமந்து நிற்பது போதாதா? இனியுமா சுமந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்!*

என்ற கனிவார்ந்த வார்த்தைகளால் இயற்கையின் நியதியைத் தெளிவாக்கி அம்மெய்யன்பரைச் சாந்தப்படுத்தி

*சிறந்த மேதாவியான ஸ்ரீ விவேகானந்தர் கூட, ஓர் கால், தமது குருதேவரைப் பீடித்திருந்த தொண்டை நோயின் கடுமையைப் பொறாராகி,

“தேவியைத் தரிசிக்குந் திருவருட்பேறுடைய தங்களுக்கு அத்தேவியின் அருளைக்கொண்டே இந்நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளல் அசாத்தியமா?” என்று உள்ளக் கசிவுடன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரையே நேரில் வினவியதாக அன்னார் சரிதம் கூறுகிறது.

*“.....தன்னைக்
கண்ட மெய்த்தவன் காயந் தனையன
முண்ட நெட்டிலை யொப்ப விடுப்பனால்”

—பிரபுலிங்கலீலை

யருளினார். இந்நிகழ்ச்சியிலிருந்தே, பிராரப்தாநுபவங்கள் ஞானிக்குத் தோன்றாதிருப்பதில்லை யென்பதும், தோன்றினும், எவையெவை எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்வாறு நடைபெறல்வேண்டுமோ, அவையவை அவ்வக் காலங்களில் அவ்வவ்வாறு நடந்தே தீர்வனவாதலால், அவற்றில் எதையும் மாற்றவோ குறைக்கவோ யாராலும் முடியாதென்னும் உணர்வால், அவற்றிற்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரனாய்த் தன் சுபாவஸ்திதியிலேயே நிலைபெற்றிருப்பானென்பதும் மஹர்ஷிக்கும் உடன்பாடாதல் காண்க. மற்றும்,

(i) “அவரவர் பிராரப்தப் பிரகாரம் அதற்கானவன் ஆங்காங்கிருந்து ஆட்டுவிப்பன். நடவாதது என் முயற்சிக்கினும் நடவாது, நடப்பது என் தடை செய்யினும் நில்லாது” என்று ஆதியிலும் :*

(ii) “தமக்கென்று ஓரிடத்திலோ நாளைக்கென்று ஒரேற்பாட்டிலோ நாட்டம் கொள்ளாது பக்ஷிகள் போன்று பற்றற்று வாழும் சாதுக்களின் தருமப்படி, எங்கேனும் கால்சென்ற வழியில் காலத்தைக் கழிக்கலாமென்றால் அதற்கு என் பிராரப்தம் இடங்கொடுக்கவில்லையே! எத்தனையோ முறை முயன்றும், ஒவ்வொரு சமயத்திலும் ஒவ்வொரு தடையை ஏற்படுத்தி, எங்கும் நகரவிடாமல் என்னை இவ்விடத்திலேயே இருத்திக்கொண்டிருக்கிறதே! இங்ஙனம், இடம் பொருள் ஏவல்களோடிருந்தால், வியவகாரங்கள் தோன்றாமலா விருக்கும்? என்ன செய்வது?

*தமது தனயன் அருணாசலத்தில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்ற அவரது தாயார் வந்து அவரைத் தம்முருக்கே வந்து விடுமாறு மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டபோது, அன்னையின் ஆறுதலுக்காக மஹர்ஷியால் எழுத்து மூலம் அருளப் பெற்றது.

என் பிராரப்தம் இப்படியிருக்கிறது!” என்று மத்தியிலும்;*

iii. “ நடப்பவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தான் நமது வேலை : எதிலும், இப்படியென்றும் அப்படியென்றும் பாவித்தல் அல்ல” என்று அந்தத்திலும்;*

கூறியுள்ள மஹர்ஷியின் பொன்மொழிகளுக்கெல்லாம் பொருள் ஒன்றேயாக, அதாவது, ஞானியேனும், ஊழைக் கடத்தல் கூடாதென்பதைத் தமது வியாவகாரிக வாழ்க்கையின் ஆரம்பமுதல் முடிவு வரையில் ஒப்புக்கொண்டிருக்க, ஓர்கால், அதற்கு மாறாக,

“ சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவாம் ஞானிக்கூழ்
விஞ்சுமெனல் வேற்றார்கேள் விக்குவிளம் —
புஞ்சொல்லாம்
பர்த்தாபோய்க் கைம்மையுருப் பத்தினியெஞ்
சாததுபோற்
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண் ”

*மஹர்ஷின் மலையடிவாசத்தின் ஆரம்பநாட்களில், பகவான்முன் சிறிது காலம் பக்தராக நடித்துவந்த படிற் ரொருவரால் ஆசிரமஸ்தல பாத்தியதையை முன்னிட்டுத் தொடுக்கப்பெற்ற முறையற்ற நடவடிக்கைகளை வியாஜமாகக் கொண்டு, சாதுக்களுக்கு எவ்வாற்றாலும் தனிமையே ஏற்புடைத்தாமென்னுங் கருத்தில் மஹர்ஷியால் பெர்துப் படக் கூறப்பெற்றது.

*மஹர்ஷியின் திருமேனியைப் பீடித்த அரும்பினியின் தீராமைக் காற்றாத பக்தர்களை சாந்தப்படுத்தும் பொருட்டும், விதியைத் தடுக்கும் முயற்சி வியர்த்தமாமென்னும் பிராரப்த ரகசியத்தைத் தெளிவுறுத்தற்பொருட்டும் மஹர்ஷியால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பெற்றது.

எனக் கூறியதன் தாற்பரிய மென்னையெனின், இவ்விஷயமாக ஏற்கெனவே கூறியுள்ளவாறு, உபாதி நாட்டத்தும் நிருபாதி நாட்டத்தும் முறையே உண்மையும் இன்மையுமாய, பிராரப்தத்தின், வியாவகாரிக, பாரமார்த்திக-சித் தாந்தங்களைக் குறிப்பிட்டதாம்.

குறிப்பு :

(1) சஞ்சித ஆகாமியங்களைப் போலவே ஞானிக்குப் பிராரப்தமுமில்லை யென்பது, ஜீவன்முக்தனுக்குப் பிராரப்தநுகர்ச்சி யில்லையென்னுங் கருத்திற் கூறப்பெறுவதன்று. 'ஜன்மாந்தர வினைகளினின்று விதிக்கப்பெற்றனவும், நுகர்ச்சியாலன்றித் தீராதனவுமான பிராரப்த போகங்களினின்று தப்புவது, அஞ்ஞானிகளைப்போலவே ஞானிக்கும் இயலாதென்பது திண்ணம் என்றாலும், ஞானிதன் மெய்யுணர்வாலும் நானென்னும் முனைப்பின்மையாலும் முறையே சஞ்சித ஆகாமியங்களின் தொடர்பின்றிக் கேவல ஆன்மாவாகவே இயற்கையிற் பிரகாசித்தலால் அந்தப் பாரமார்த்திகதிருஷ்டிப்படி, அவனது எதார்த்த சொரூபத்தில், பிராரப்தபோகங்கள் தோற்றுவதில்லை என்பதே அதன் உட்பொருளாம். மற்றும்,

(2) ஜீவன்முக்தனுக்குப் பிராரப்தம் உண்டா? இல்லையா? என்னும் சந்தேகம் அஞ்ஞானிக்கே எழுகிறது. முக்திநிலையைப்பற்றிய சந்தேக நிவிருத்திகளுக்கான ஒரே வழி அஞ்ஞானவடிவான அகந்தை யழியப் பெறுதலே. என்னையெனின், சுத்தஞான சொரூபமான முத்திநிலையில் எவ்வித சந்தேகத்திற்கும் இடமின்மையா லென்க. பகவான் இதுபோன்ற பல்வேறு வினாக்களுக்கும், அகந்தையின் நிவிருத்தி யொன்றையே விடையாகக் கூறிவந்தமைக்குக் காரணம் இதுவே. மேலும்,

“ அகிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
அகமுண்மை யாக வறைவன் — அகம்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

— உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம் (40)

உருவ மருவ முருவருவ மூன்றும்
உறுமுத்தி யென்னி லுரைப்பன் — உருவம்
அருவ முருவருவ மாயு மகந்தை
யுருவழிதன் முத்தி யுணர்.

-- உள்ளது நாற்பது (40)

என்றபடி, சகலவேதாந்தசாரமாக முடிவான உண்மை நிலை அகந்தை நாசத்தாலன்றி அடையொணாது என்பதையும் காண்க.

58. பிராரப்தமும் ஆகாமியமும்

வித்துக்கும் மரத்துக்குமுள்ள பரஸ்பர காரணங்களுள், முதன்மையானதை நிச்சயிக்கக்கூடாமை போலவே, பிராரப்த ஆகாமியங்களுக்குள்ள பரஸ்பர காரணங்களுள், இன்னதுதான் முதன்மையதென்பதும் நிர்ணயிக்கவொண்ணாததாம். என்னையெனின், அவ் விரண்டுமே அனாதியாதலால், அவற்றுள், ‘பிறப்பிறப்பு களுக்குக் காரணமான பிராரப்த வினை முதலா?’ ‘பிராரப்தத்திற்குக் காரணமான ஆகாமிய வினை முதலா?’ என்பதைத் திட்டமாகத் தீர்மானிக்க முடியாமையா லென்க. இக்காரணத்தாலேயே, பிராரப்தாநுசாரமாகப் பிறவி யடுப்பும், பிறந்தஜன்மாநுசாரமாக ஆகாமியத் தொடுப்பு முடையவராய்,

“ புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் ”

என்னும் ஆன்றோர்மொழிப்படி, ஜனனமரணச்சுழற்சியினின்று தப்பும் வழி யறியாது பல்லுழி காலமாகப் பரிதவித்து நிற்கின்றனர் பாமரர். ஞானியோ, அவ்விரண்டுக்குமுள்ள கர்ரண காரியத்தொடர்பு அனாதியென்பதையும், அவற்றின் மூலமாகிய அகந்தையின் நிவிருத்தியாலன்றி, அவை நிவிருத்திக்கப்பெறா வென்பதையும் அறிந்தவனாதலால், மெய்யுணர்வால் அவற்றின் பிணிப் பிணின்று தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, அவ்விரண்டையுமே வர்த்தமான சரீரத்தோடு முடிவடையச்செய்துவிடுகிறான். எங்ஙனமெனின், வர்த்தமான சுகதுக்கங்களுக்கான உண்மைக் காரணத்தை, அதாவது, பூதஜன்ம ஆகாமிய வித்துக்களின் விளைவாகிய ஊழின் நியதியைச் செவ்வே யுணர்ந்துள்ள ஞானி, தன்னைச் சூழும் நிகழ்கால நன்மைதீமைகளுக்கு முகாந்தரங்களாகக் கண்முன் நிற்பவை நிமித்தகாரணங்களையென்பதிலும் தெளிவுள்ளவனாதலால், அந்நிமித்தங்களிற் காய்தலும் உவத்தலுமின்றி எவ்விளைவிலும் அதன் காரணமாகிய விதியையே முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு, எவர்மாட்டும் விருப்பு வெறுப்புக ளற்றவனாய்த் தனக்கென்று விதிக்கப்பெற்றுள்ள பிராரப்த கன்மங்களைப் பொறுமையுடன் புசித்துத் தீர்த்தலாலென்க.*

*ஆசிரமத்துள் களவாடப்புகுந்த சுள்வர்களுள் தம்மை (மஹர்ஷியை)த் தாக்கியவனைக் காட்டுமாறு போலீசார் மஹர்ஷியை வேண்டி நிற்கையில்,

காட்சி 10

நிர்வாணவியல்

பளிங்கிய லறிந்தவனுக்கு, அதன்பால் மித்தையாகத் தோன்றும் கருமையின்கண் சத்தியபுத்தி ஏற்படாமை போல, அறிவிய லறிந்தவனுக்கு அதன்பால் விவர்த்த

“நான் எவனை அடித்தேனென்பதே எனக்குத் தெரியாதே! என்னை அடித்தவனை எப்படித் தெரிந்து சொல்ல முடியும்?”

முன் ஜன்மத்தில் நான் எவனை அடித்தேனோ, அவனே இந்த ஜன்மத்தில் என்னை அடித்தவனாம்; அடிக்கு அடிசரியாய்விட்டது. இனி, அதைப்பற்றிய விசாரணையும் ஆகாமியத் தேட்டமும் எதற்கு? என்று கூறிய மஹர்ஷியின் அருள் வாக்குகளும், தீங்கிழைத்த அக்கள்வர்க்கு உணவாதிகளால் நன்மைசெய்த அன்றாது கருணைச் செயல்களும், பற்றற்ற சாக்ஷிபாவத்திற்கும் இராகத்துவேஷமற்ற சம்பாவத்திற்கும் அறிகுறிகளாதல் காண்க. மற்றும்;

“பொன்றும் பொருளைப் பொருளாக வும்போற்றார் என்றும் நலந்தீங் கெடுத்துரையார்—சென்றசில காரியத்தை நோக்கிக் கழியா ரிழிவுசெய்யார் ஆரியரே தாமாகு வார்”

“எந்தெந்தப் போக மெதிராகு மவ்வளவுக் கந்தந்தப் போக மனுசரிப்பார்—பந்தமற்று நீதித் தனிவழியே நிற்பர்கிர ணம்பரவு மாதித்தன் போலே யவர்” —சொரூபசாரம்

“சென்றவிட மெல்லாம் திருவருளே தாரகமாய் நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை புராபரமே”

—தாயுமானவர்

என்பவாதிய ஜீவன்முத்தி யிலக்கணங்களுக் கெல்லாம் அவர் இலக்கியமாக விளங்கினமையும் தெளிவாதல் காண்க.

மாகத் தோன்றும் பந்தத்தின்கண் எதார்த்த பாவ முண்டாவதில்லை. எங்ஙனமெனின், நித்தியம் பூரணம் வியாபகம் அத்துவிதம் என்பவாதிய இலக்கணங்களையுடைய அறிவுக் கன்னியமாக ஓர்பொருளும் ஓர்காலத்து மில்லாமையால், அது எதனாலும் எந்நாளும் பந்தப்படுவதில்லை. பந்தத்தோற்றமே அறிவின் இயற்கைக்கு விரோதம். இதுவே பரமார்த்தமாயினும், உண்மையினபோல் நம்பச்செய்யும் பந்தமுத்திகளின் கற்பனைத் திறங்களை இனி ஆராய்வோம்.

59. பந்த முத்தியும் சிந்தைத் தெளிவும்

இராகுவாற் பிடிபடலும் விடுபடலுமாய தன்மையுடையதாக ஆதித்தனைப் பற்றிப் பாமரரிடையிருந்துவரும் நம்பிக்கை, தொன்று தொட்ட தென்றாலும், விஞ்ஞான திருஷ்டிக்குக் கணப்போதில் அதன் பொய்ம்மை வெளியாய்விடல் போலவே, அஞ்ஞானத்தாற் பந்தமுறலும் மெய்ஞ்ஞானத்தால் முத்தியுறலுமாய இயற்கையுடையதாகப் பரமான்மாவைப்பற்றி அஞ்ஞானிகளிடையிருந்துவரும் பிராந்தியும் அனாதியதே யென்றாலும், பாரமார்த்திகதிருஷ்டிக்குக் கணப்போதில் அதன் கற்பனை புலனாய் விடுவதால், பழுதையின்கண் இருளால் தோன்றிய பாம் பின் பிராந்தி ஒளியால் நிவிருத்திக்கப்பெறின் மீண்டும் தோன்றாமை எங்ஙனமோ, அங்ஙனமே, பரமான்மாவின் கண் அஞ்ஞானத்தால் தோன்றிய தேகோகம் பிராந்தியும் மெய்ஞ்ஞானத்தால் நிவிருத்திக்கப் பெறின், மீண்டும் தோன்றுவதில்லை. இவ்வாற்றால் :

“ தன்னிடத்தி லேதோன்றித் தன்னிடத்தி லேயிருந்து தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாம் — தன்னைவிட வேறன் றெனக்காண்பா ரல்லாலிவ் வீடுபெற்றார் மாறென்று காண்பரோ மற்று ”

“ என்னைத் தவிரமற்றிங் கேதுமிலை யென்னுனை
 பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போல் —
 பொன்னையுரு
 வேறுக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோல்
 நம்மையுமல்
 வாறூப் பகுத்துரைத்தோ மால் ”

—சொருபசாரம்

என்னும் பெரியோர் அநுபவப்படி, அணிகளைக் காண்
 கையிலும் பொற்கொல்லன் பொன்திருஷ்டியை இழ
 வாமைபோன்று, உபாதிகளைக் காண்கையிலும் ஜீவன்
 முக்தன் சிந்மாத்திரமான ஆன்மதிருஷ்டியை இழந்துவிடு
 வதில்லை; மகாகாசமே உபாதியால் கடாகாசமெனக்
 கூறப்படுதல் போல், பராகாசமே உபாதியால் அந்தராத்
 மாவென வியவகரிக்கப்பெற்றாலும், காரணமறைவுக்குப்
 பின்னும், வெந்த வஸ்திரம்போல், தோன்றிக்கொண்டி
 ருக்கும் ஸ்தூலகுக்குமவுபாதிகளில் திருஷ்டியற்றவனாகி,

“ சாயையென வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சுமந்தாலும்
 மாயையெனும் மேகம் மறைத்தாலும் — தூயவெளி
 தானாய் விளங்கிச் சகச்சாட்சி யாயிருக்கும்
 ஞானாதித் தன்றானே நாம் ”

“ ஏதேது வந்தாலும் ஏதேது செய்தாலும்
 ஏதேதி வின்புற் றிருந்தாலும் — ஏதேதும்
 தானாகா வண்ணம் தனியே தெரிந்திருக்கும்
 ஞானாகா ரந்தானே நாம் ”

“ அஞ்ஞான மெத்தா லழிந்ததோ ஆராயும்
 விஞ்ஞான மெத்தால் வினைந்ததோ — மெய்ஞ்ஞானச்
 செம்மையநு பூதித் தெளிவுபெற்ற தெங்ஙனோ
 எம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம்.”

— சொருபசாரம்

என்பவாதிய ஆன்றோ ரநுபவப்படி, சொருப சாக்ஷாத்கார சித்தியால் :* ஸ்திதப்பிரஜ்ஞாகப் பிரகா சிக்கின்றான். இதுவே கோச நிவாரணமென்றும் ஜீவன் முத்தியென்றும் கூறப்பெறுகிறது.

60. பரிநிர்வாணமும் துரியா தீதமும்

“சுவரிடை வெளிபோல் யானென்
சொருபசு பாவ மானேன்”

என்று, அதாவது, சுவரின் இருப்புக்கிடமான சுவராகாயத் திற்கு மகாகாயத்தோடு என்றுமே அபேதத்துவ முண்மையான படியால், சுவரின் வீழ்ச்சியை முன்னிட்டு, அது தனது இயற்கையாகிய பரிபூரணநிலையின்கண் எவ்வித மாற்றமுமின்றி, இருந்ததிருந்தபடியே அமைவதுபோல, தேகோபாதிக்கு இடமான ப்ரஜ்ஞானத்துக்கும் பிரஹ்மத்தோடு இயல்பாகவே ஐக்கியத்துவ முண்மையானபடியால் உபாதியின் நிவிருத்தியை முன்னிட்டு, அது தனது எதார்த்த சொருபமாகிய அகண்ட அத்துவித நிலையின்கண் எவ்வித விசேஷ விளைவுமின்றி,

*“ஞானமுதித் ததன்பின்பைங் கோசங் கட்டு
நமைவேராய் மிகவுமறிந் ததுவே போல
ஞானம்வரு முனங்கோச மவைக்கு வேராய்
நாமிருந்தோ மென்பதுசித் தித்தலால்”

—இலட்சணவிருத்தி

“குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்ந்தும்—குடந்தானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவும்
நின்றிடுமே யாகாய நேர்”

—ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

“ அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயால் அவித்தையா முடல்நீ
றாகும் !

பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழும் ; அந்
நேரம்

உரியசூக் குமசரீரம் உலையிரும் புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத்தில் இறந்து
போமே ”

“ கடமெனும் உபாதி போனால் ககனமொன் றான
போல

உடலெனும் உபாதி போன வுத்தரம், சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி அகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப
ரென்றும் ”

— கைவல்யம்

“ படியில் வந்த பரம குரவனால்
தடைய றும்படி தன்னை யறிந்தவன்
உடல்வி டும்பொழு தொன்றொரு மண்மயக்
கடமு டைந்தவா காய நிகர்ப்பனால் ”

— பிரபுலிங்கலீலை

“ இங்குமிக வரிதான விதேக முத்தன்
இலக்கணமே நிதாக ! நினைக் கியம்பக் கேளாய்
தங்குநினை வனைத்தையுமே தவிர்ந்து சுத்த
தற்பரணே தானாகிச் சாந்த னாகித்
துங்குக கனமாகித் துச்ச ரூபத்
தொடர்பின்றி மகாமௌன நிலைபெற் றோனாய்
மங்கலிலா வுணர்வுருவாம் பிரம்ம ரூப
மாத்திரமா யிருப்பவனே விதேக முத்தன் ”

— ரிபுகீதை

என்னும் ஆன்றோர் துணிவின்படி, தானே தானாய்
இயற்கை நிலையில் கேவல ப்ரஹ்மமாகவே அமைவதாம்.
நிற்க,

“ பத்தனா நென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தனா ரென்றுதன்னைப் பார்க்குங்கால் -- சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் றுன்றிற்க நிற்காதேல் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்றிற்கு மோ ? ”

என்னும் மஹர்ஷியின் வாக்கின்படி, முத்திப்பிராப்தியே
கற்பனையதாயின், அதை ஜீவன்முத்தி விதேகமுத்தி என
மேலும் பாகுபடுத்தல் கற்பனைக்குமேல் கற்பனையா
காதோ ? எனின்,

“ வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ ? ”

“ இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக்
குருப்பார்வை யில்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ ? ”
என்று, பெரும்பாலோர்க்குத் தோன்றும் சந்தேக நிவிருத்
தியின் பொருட்டு,

“ கருதி மலத்தால் மலமறுக்குங்
காரு வென்ன மாயைதனைப்
பெருமா யையினுற் செறல்வேண்டும் ”

“ வம்பியல் மாயைதன்னை மாயையால் மாய்ப்பர் ”

என்னும் சுருதியநுசாரமாகவும்,

“ பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க
மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே ”

என்னும் அநுபவாநுசாரமாகவும், அஞ்ஞானமாய அணு
மாயையை மெய்ஞ்ஞானமாய மகாமாயையால் மாற்றிப்
பக்தர்களை உய்விப்பது பரமகாருண்யசொருபியாகிய
பரமாசிரியரது அநுக்கிரகமரபேயாகும்.

இவ்வாற்றால், காரணதேக நிவிருத்தியால் ஜீவன்
முக்தி பெற்ற கூடஸ்தன் ஸ்தூல சூக்கும தேக நிவிருத்
தியால் அப் பிரதீதியிற் பிரம்மமாக வொளிந்தலே பரிநிர்
வாணம், மஹா நிர்வாணம் என்க.

“ குடமுடை யுங்கால் குடத்துளவா காயம்
உடன்மகா காயமோ டொன்றும்—சடமாம்
உடலக லுங்கால் உடலுளவான் மாவும்
உடன்பரமான் மாவா யுறும் ”

—ஆன்மசாட்சாத்காரப் பிரகரணம்

வாழ்த்து

ஆலடியான் கைகாட் டருள்வழியும் அத்துவிதக்
காலடியான் வாய்சொல் கதிமுறையும்—ஞாலந்
திருச்சுழியான் கண்ணுணர்த்துஞ் செந்நெறியும் வாழி
கருச்சுழிசா ராதெம்மைக் காத்து,

வாழ்க மறைஞானம் மன்னுகசன் மார்க்கநெறி
ஆழ்க மறங்க ளறவழியால்—சூழ்கவே
மோன சுகவாரி மூவுலகும் ஸ்ரீரமண
ஞான தரிசனத்தால் நன்கு.

நூல் நிறைவு மங்கலம்

பாவனராய பக்தரைக் கருணையால் ஆட்கொள்ளத் திரு
வுளங் கொண்டு, முன்னாள் தோன்றியருளிய ஸ்ரீ தக்ஷிண
மூர்த்தியையும் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரையும் போன்று, பரப்
பிரஹ்மத்தின் சகளவடிவாய், இந்நாளவதரித்து எளியோ
மைப் பவக்கடலினின்று கரையேற்றியருளிய பகவான்
ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷியின் திவ்விய சரணரவிந்தங்கள் அநவ
ரதம் வாழி!

பரவாக்கே திருவாக்காகி, மஹர்ஷியால் அருட்பிர
சாதகமாக அருளப்பெற்ற சற்போதனைகளின் தொகுதி
யாய ஸ்ரீ ரமண தரிசனமும், அதனைப் பரிவோடு போற்றிப்

பரமபதத்திற்குப் பாத்திரராகும் பவித்திரர்களும் பாருல
கின்கண் பல்லாண்டு வாழி !வாழி !

யானேதோ நோற்றதுதொல் லெந்தைபிரா னேரமணக்
கோனாய்வந் தேநீயூன் கூடிதுவோ நின்னியல்பு
நானானென் றொளிருண்மை ஞானமன்றோ நாடுகென
ஊனாகா துயவென்மெய் யுரைத்தருள்வான் நாயேற்கே.

நானாரென் றுணையிதய நாடத் தலைப்படினங்
கூனானென் பொய்யறுமெய் யுணர்வெய்து
மென்றருளால்
மோனாநு பூதிக்கே முயல்வித்தென் முனைவறமெய்
தானாவெற் செய்ரமணன் றயவுக்கென் னாற்றுவதே.

அருணை ரமணன் அருட்கழல் வாழ்க.

சுபம்

அ னு ப ன் த ம் (ஓர் விளக்கம்)

ஸ்ரீ ரமண தரிசனம் 4-ஆவது காட்சியில் வரும் இரு தலைப்புகளில் “உலகம் கவர்ந்த உத்தம ரிருவர்” என்பதொன்று. இது, மஹர்ஷி ரமணரையும் மஹாத்மா காந்தியையும் குறிப்பது. இதனைக் கண்ணுறுவோரிற் சிலர்,

“இதென்ன! மஹர்ஷி எங்கே, மஹாத்மா எங்கே,
இருவரையும் சமநிலையில் வைத்துப் பேசுவதா?”

என்று விமர்சிப்பதாய்த் தெரிவதால், அதன் உட்கருத்து இங்கே விளக்கப்படுகிறது.

சமய வாழ்வில் ஈடுபடுவோர்க்கு, ‘இல்லறம்’ ‘துறவறம்’ என இரு வழிகள் காட்டப்படுகின்றன. எனினும், துறவறத்தாலன்றி ஆன்மசித்திபெறல் அரிதெனப் பலரும், இல்லறத்தாலும் வீடு பெறலாமெனச் சிலரும் கூறி, இவர்கள் தத்தம் கூற்றுக்கு முறையே யாக்குவல்கியரையும் ஜனகரையும் சான்று பகர்கின்றனர். இதனால் சன்மார்க்க நிர்ணயம் விவாதத்திற்கு உரியதாக அமைவதால், இதில் சாதகர்க்குத் தடுமாற்றம் ஏற்படாதிருத்தற்பொருட்டு, துறவற வாழ்க்கைக்கு மஹர்ஷியையும் இல்லற வாழ்க்கைக்கு மஹாத்மாவையும் ஆதர்ச புருஷராய்க் கொள்ளுமாறு குறிப்பாற் கூறுவது அத்தலைப்பு. மற்றும், செந்நெறி பலவாயினும் ‘பற்றின்மை’யே அவற்றின் குறிக்கோளாதலாலும், இல்லறத்தின் தியாகத்திற்கும் சன்னியாசத்தின் துறவுக்கும் பற்றின்மையே பொருளாதலாலும், இருவழிகளாலும் பிற விப்பேறெய்தலா மென்பதும், ஆன்மநாட்ட முடையோரில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதுபேர் இல்லறத் தாராகவே யிருத்தலால் அவர்களுக்கும் சத்தியத் தேட்டத்தில் நம்பிக்கையும் ஊக்கமும் ஏற்படவேண்டுமென்பதும் இதன் உட்கிடையாம்.

குறிப்பு:—“ அமைதி வேண்டுமா? மஹர்ஷியிடம் போ?” என்ற மஹாத்மாவின் வாக்கும் : “ இதயத்தோடு இதயம் உறவாடும்போது பேச்சு எதற்கு?” என்ற மஹர்ஷின் வாக்கும் ஈண்டு சிந்திக்கற் பாலவாம்.

‘ நான் ’ ‘ எனது ’ என்னும் இருவகைச் செருக்கில், முன்னதை அழித்தவர் மஹர்ஷி; பின்னதை அகற்றியவர் மஹாத்மா. இவ்விரு நிலைகளையும்;

“ சந்ததமும் எனது செயல் நினது செயல் ”

“ யானெனும் தன்மை நினையன்றி யில்லாத் தன்மையால்
வேறலேன் ”

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவ மிதுவே என்று விளக்கத் துடன் சமரசப்படுத்தும் தாயுமானவரின் வாக்கும் நினைவு கூரத் தக்கதாம்.

